

ISSN 2757-0835

VIJESTI

HRVATSKE REDOVNIČKE KONFERENCIJE I
KONFERENCIJE VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA
I POGLAVARICA BOSNE I HERCEGOVINE

Zagreb - Sarajevo • ožujak • 2022. • br. 1. (2022.) • god. L

50. objemnica
časopisa *Vijesti*

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIŠTVA

POSVEĆENI ŽIVOT: U CRKVI I SVIJETU

- XXVI. svjetski dan posvećenog života u Rimu ... **2**
- Poruka Kongregacije za UPŽ i DAŽ povodom Dana posvećenog života ... **6**
- Obavijest Kongregacije za UPŽ i DAŽ povodom Sinode o sinodalnosti ... **8**
- Online skupština UCESM ... **10**

HRVATSKA REDOVNIČKA KONFERENCIJA: DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

- Poruka ... **14**
- Zagrebačka nadbiskupija ... **17**
- Zadarska nadbiskupija ... **23**
- Varaždinska biskupija ... **25**
- Šibenska biskupija ... **27**
- Splitsko-makarska nadbiskupija ... **28**
- Sisačka biskupija ... **30**
- Riječka nadbiskupija ... **34**
- Požeška biskupija ... **37**
- Krčka biskupija ... **47**
- Đakovačko-osječka nadbiskupija ... **49**
- Bjelovarsko-križevačka biskupija ... **56**
- Dubrovačka biskupija ... **57**

HRVATSKA REDOVNIČKA KONFERENCIJA: DJEJLATNOSTI

- Sjednica Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice ... **60**
- Priopćenje za javnost o suradnji HRK s Gradskom plinarom Zagreb – Opskrba ... **61**
- Molitveni priručnik za Dan posvećenog života ... **62**
- Prilog *Glasa Koncila* o doživotno zavjetovanim redovnicama tijekom 2021. godine ... **63**
- Svjetski Dan bolesnika u organizaciji Povjerenstva HRK ... **64**
- Sjednica Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj ... **65**

- Ljetni semestar nastave u Školi za novakinje ... **66**
- Sjednica Vijeća HRK ... **67**
- Povjerenstvo HRK za medicinske sestre redovnice posjetilo Centar „Stančić“ ... **68**
- Sjednica Vijeća HBK za UPŽ i DAŽ ... **69**
- Stručni skup u organizaciji Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj ... **70**
- Korizmena duhovna obnova ... **72**
- Sjednica Povjerenstva HRK za početnu formaciju redovnica i redovnika ... **86**
- Čestitka predsjedništva HRK povodom svetkovine Uskrsnuća Gospodnjega ... **87**
- Statistički podatci o redovničkim zajednicama u Hrvatskoj (31. prosinca 2021.) ... **88**

KONFERENCIJA VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH: DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

- Banjolučka biskupija ... **95**
- Vrhbosanska biskupija ... **100**

KONFERENCIJA VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH: DJEJLATNOSTI

- Sjednica Izvršnog odbora KVRPP BiH ... **106**
- Sjednica Povjerenstva za pastoral zvanja pri KVRPP BiH ... **107**
- Pozdravna riječ predsjednika KVRPP BiH povodom liturgijskog uvođenja u službu vrhbosanskog nadbiskupa mons. Tome Vukšića ... **108**
- Osmi susret za studente i mlade u Sarajevu ... **109**
- Čestitka predsjednika KVRPP BiH povodom svetkovine Uskrsnuća Gospodnjega ... **111**
- Statistički podatci o redovničkim zajednicama u BiH (31. prosinca 2021.) ... **112**

KRONIKA REDOVNIŠTVA U HRVATSKOJ

KRONIKA REDOVNIŠTVA U BIH

Drage sestre i braćo u redovništvu, dragi čitatelji!

Godina 2022. od osobitog je značaja za glasilo Hrvatske redovničke konferencije i Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine „Vijesti“. Naime, ove godine glasilo bilježi pedeset godina otkad je prvi put ugledalo svjetlo dana. Tim smo povodom u naslovnicu glasila dodali jedan malen, ali signifikantan detalj koji ste vjerojatno već zapazili. U glasilo smo također, samo tijekom ove godine, unijeli posebnu rubriku u kojoj ćemo donijeti neke zanimljivosti iz dosadašnje ‘zlatne’ povijesti časopisa. Za ovaj prvi ovogodišnji broj prikupili smo osnovne biografske podatke o dosadašnjim urednicima „Vijesti“ i njihove fotografije.

Uz tu ‘retro’ rubriku, sadržaj ostalih stranica „Vijesti“ povezan je s obilježavanjem Dana posvećenog života koji je u gotovo svim (nad)biskupijama proslavljen vrlo svečano. Ulazne procesije uz blagoslov svijetla na početku liturgijskih slavlja mogle bi poslužiti kao izvrsna paradigma sinodalnog hoda i *participatio* o kojem govori Poruka Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života u povodu Dana posvećenog života. U tom su duhu bile i homilije za vrijeme euharistijskih slavlja, kao i tematska izlaganja na početku okupljanja. Veći broj njih uspjeli smo prikupiti i učiniti dostupnima i za vas, dragi čitatelji, preko ovih stranica.

Statističke podatke smo prema već ustaljenoj shemi obradili i u tabličnom prikazu dajemo vam ih na uvid. Broj posvećenih osoba nastavlja ići trendom opadanja. Pred tim izazovom, redovnice i redovnici trebaju zauzeti optimalan stav: brojke se ne bi smjelo niti precijeniti, niti potcijeniti. Nadalje, trebalo bi imati na umu da redovničke zajednice nisu samo sociološke tvorevine, institucije. Redovničke su zajednice i duhovna stvarnost, one su institucije s dušom. Ta činjenica bitno mijenja perspektivu promatranja aktualne situacije. Naime, nitko sa sigurnošću ne može jamčiti da zajednica sa stotinu osoba bolje živi karizmu od zajednice s deset osoba.

No, s druge strane, brojke znaju, ako im se dopusti, temeljito propitati savjest. A Gospodin nakane i misli srca. Dopustite da vam s ovim mislima, zahvaljujući Gospodinu za pedesetogodišnji rođendan glasila „Vijesti“, radosno predamo u ruke našeg ‘jubilarca’.

Uredništvo

foto: IKA

XXVI. SVJETSKI DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA U RIMU

(Vatikan, Bazilika sv. Petra,
2. veljače 2022.)

Povodom XXVI. dana posvećenoga života koji se u cijelom svijetu obilježava 2. veljače, na blagdan Prikazanja Gospodinova, papa Franjo predvodio je euharistijsko slavlje u Bazilici sv. Petra u Vatikanu. Propovijed pape Franje donosimo u cijelosti.

U hramu dvoje staraca, Šimun i Ana, čekaju ispunjenje Božjeg obećanja svome narodu: Mesijin dolazak. Ali njihovo očekivanje nije pasivno, nego je puno kretanja. Pogledajmo, dakle, što se događa sa Šimunom: najprije je „vođen“ Duhom, zatim u tom djetetu „vidi“ spas i na kraju ga „prima“ u naručje (usp. Lk 2, 26-28). Zadržimo se jednostavno na te tri radnje i pustimo da nas zaokupe neka pitanja koja su važna za nas, napose za posvećeni život.

Prvo je: „što nas pokreće?“ Šimun je „ponukan od Duha“ (r. 27). Duh Sveti ovdje ima glavnu riječ: On je taj koji u Šimu-

novom srcu rasplamsava čežnju za Bogom, On je taj koji oživljava očekivanje u njegovoj duši, On je taj koji njegove korake upravlja prema hramu i omogućuje njegovim očima da prepoznaju Mesiju premda se pojavljuje u liku malog i siromašnog djeteta. To je ono što čini Duh Sveti – osposobljava otkriti Božju prisutnost i djelovanja, ne u velikim stvarima, u blještavoj vanjštini ili u pokazivanju snage, već u malenosti i krhkosti. Sjetimo se križa. I tu susrećemo malenost, krhkost pa i dramatičnost. Ali tu se krije snaga Božja. Izraz „ponukan od Duha“ doziva u pamet ono što se u duhovnosti naziva duhovnim poticajima. To su oni pokreti duše koje osjećamo u sebi i koje smo pozvani slušati kako bismo razlučili dolaze li od Duha Svetoga ili od nečeg drugog. Valja nam paziti na unutarnje pobude Duha.

Zapitajmo se dakle – kome puštamo da nas prvenstveno pokreće, Duhu Svetom ili duhu svijeta? To je pitanje s kojim se svi moramo suočiti, a posebno mi Bogu posvećene osobe. Dok nas Duh navodi na to da vidimo Boga u malenosti i krhkosti djeteta, ponekad smo u opasnosti razmišljati o našem posvećenju u terminima rezultata, ciljeva i postignuća; tražimo prostor, vidljivost i brojke; to je napast. Duh, međutim, to ne traži. On želi da njegujemo svakodnevnu vjernost, dajući se poučiti malim stvarima koje su nam povjerene. Kako je lijepa vjernost Šimuna i Ane! Svaki dan idu u hram, svaki dan čekaju i mole, premda vrijeme prolazi i naizgled se ništa ne događa. Čekaju cijeli život, bez obeshrabrenja ili prigovaranja, ostajući vjerni svaki dan, jačajući plamen nade koji je Duh zapalio u njihovim srcima.

Mi se, braćo i sestre, možemo zapitati: što je to što nas pokreće u našim danima? Koja nas ljubav potiče ići naprijed? Duh Sveti ili prolazno oduševljenje ili pak nešto drugo? Kako se krećemo u Crkvi i društvu? Ponekad se i iza privida dobrih djela može skrivati crv narcizma ili želja da sebe guramo u prvi plan. U drugim opet slučajevima naše redovničke zajednice, premda čine mnogo toga, kao da su više vođene mehaničkim ponavljanjem, radeći stvari više iz navike, samo da bi ih učinili, nego oduševljenim prijanjanjem uz Duha Svetoga. Svakako nam je svima korisno preispitati svoje unutarnje motivacije. Razlučujmo duhovne poticaje jer obnova posvećenog života počinje upravo time.

Drugo pitanje: „što naše oči vide?“ Šimun, ponukan od Duha, vidi i prepoznaje Krista. I moli ovako: „Vidješe oči moje spasenje tvoje“ (r. 30). To je veliko čudo vjere: ona otvara oči, preobražava pogled, mijenja perspektivu. Kao što znamo iz mnogih Isusovih susreta u Evanđeljima, vjera se rađa iz Božjeg suosjećajnog pogleda na nas, koji mekša naše grudi kamene i liječi rane srca te nam daje gledati na sebe i svijet drugim očima. Daje nam novim očima gledati sebe, druge, sve situacije kroz koje prolazimo u svome životu pa i one najbolnije. To nije naivan pogled, ne, riječ je o mudrom pogledu; naivan pogled bježi od stvarnosti ili se pravi da ne vidi probleme; riječ je, naprotiv, o očima koje znaju „vidjeti unutra“ i „vidjeti dalje“; koje se ne zaustavljaju na onom izvanjskom, nego mogu proniknuti također u pukotine naših slabosti i neuspjeha i u njima prepoznati Božju prisutnost.

Šimunove stare oči, iako umorne zbog godina, vide Gospodina, vide spasenje. A

što je s nama? Svaki se od nas može zapitati: što moje oči vide? Kakva je naša vizija posvećenog života? Svijet ga često doživljava kao neko uzaludno rasipanje: „Ma vidi, taj mladić je tako dobar, a otišao je u fratre“, ili „Ta djevojka je tako dobra, a otišla u redovnice... prava šteta. Da je barem ružan, da je bar ružna, ali ne, dobri su, to je stvarno šteta.“ Tako mi razmišljamo. Svijet na posvećeni život gleda kao na neku stvarnost iz prošlosti, kao nešto beskorisno. A mi, kršćanska zajednica, redovnice i redovnici, što vidimo? Osvrćemo li se s nostalgijom za onim čega više nema ili smo sposobni za dalekovidan pogled vjere koji prodire i unutra i pruža se dalje? Valja imati mudrost gledanja, a nju daje Duh – gledati dobro, dobro mjeriti udaljenosti, razumjeti stvarnost. Tako mi je lijepo vidjeti starije posvećene muškarce i žene. U očima im sjaj, ne skidaju osmjeha s usana, dajući nadu mladima. Sjetimo se trenutaka kad smo susreli slične poglede i blagoslivljajmo Boga zbog toga. To su pogledi nade, otvoreni budućnosti. Možda će nam dobro doći ovih dana susresti, posjetiti našu stariju redovničku braću i sestre, da ih pogledamo, razgovaramo s njima, pitamo ih i čujemo što misle. Mislim da će to biti dobar lijek.

Braće i sestre, Gospodin nam ne propušta davati znakove koji nas pozivaju da njegovamo „obnovljenu viziju“ posvećenog života. To je potrebno, ali prema poticajima Duha Svetoga. Ne možemo se pretvarati da ne vidimo te znakove i nastaviti kao da se ništa nije dogodilo, ponavljajući iste one stvari koje se oduvijek čine i po nekoj inerciji vraćati se oblicima iz prošlosti, paralizirani strahom od promjena. Toliko sam puta to ponovio: danas smo u napasti vraćati se

unatrag, zbog sigurnosti, zbog straha, zato da sačuvamo vjeru, da sačuvamo karizmu utemeljitelja. To je napast. Napast da se vraćamo unatrag i kruto se držimo „tradicije“. Usadimo si ovo u svijest: krutost je jedno izopačenje i iza svake krutosti kriju se ozbiljni problemi. Ni Šimun ni Ana nisu bili kruti. Ne, bili su slobodni i preplavljeni slavljeničkim zanosom; on, hvaleći Gospodina i hrabro prorokujući majci Isusovoj; a ona, kao dobra starica, ide s jednog kraja na drugi govoreći: „Dodite ih vidjeti! Dodite ga vidjeti!“ Naviještali su to s radošću i pogledom punim nade. Tu nema inercija prošlosti, nema krutosti. Otvorimo oči: preko kriza – da, istina je, kriza ima, sve nas je manje – „Oče, nema zvanja, sad idemo na kraj svijeta da vidimo hoćemo li pronaći koje“, snage kopne, Duh nas poziva da obnovimo svoje živote i naše zajednice. A kako to učiniti? On će nam pokazati put. Ono što mi trebamo učiniti jest otvoriti srce, hrabro i bez straha. Otvorimo srce. Pogledajmo Šimuna i Anu. Iako su u poodmaklim godinama, ne provode dane plačući nad prošlošću koja se nikada neće vratiti, nego otvaraju ruke budućnosti, onome što dolazi. Braće i sestre, ne tratimo sadašnjost gledajući na ono jučer ili sanjajući o budućnosti koja nikada neće doći, nego stanimo pred Gospodina, u klanjanju, i molimo da nam dadne oči koje znaju vidjeti dobro i otkriti putove Božje. Gospodin će nam ih dati ako ga to zamolimo. S radošću, snagom i bez straha.

Na kraju, treće pitanje: „što držimo u naručju?“ Šimun prima Isusa u naručje (usp. r. 28). To je nježan prizor bremenit značenjem, jedini takav u Evanđeljima. Bog je stavio svoga Sina u naše ruke jer je pri-

miti Isusa nešto jako bitno, to je srž vjere. Ponekad smo u opasnosti da se izgubimo i raspršimo u bezbroj stvari, da se usredotočimo na ono sporedno ili se zadubimo u stvari koje trebamo učiniti, ali središte svega je Krist kojeg treba primiti kao Gospodina našega života.

Kad Šimun prima Isusa u naručje, s usana mu teku riječi blagoslova, hvale i divljenja. A mi, nakon toliko godina posvećenog života, jesmo li izgubili sposobnost čuđenja? Ili još uvijek imamo tu sposobnost? Ispitajmo se u vezi s tim, i ako netko vidi da više nema tu sposobnost, neka moli za milost čuđenja, čuđenja nad čudima koja Bog čini u nama, skrivena poput onoga u hramu kad su Šimun i Ana susreli Isusa. Ako Bogu posvećenim osobama nedostaju riječi koje blagoslivljaju Boga i druge, ako nemaju radosti, ako nemaju zanosa i poleta, ako je zajednički život s braćom i sestrama samo teret, ako nema više čuđenja, to nije zato što smo žrtve nekoga ili nečega. Pravi razlog je taj što više ne držimo Isusa u naručju. A kad ruke posvećenog muškarca ili žene ne grle Isusa, one grle prazninu koju pokušavaju ispuniti drugim stvarima, ali onda postoji samo praznina. Obgrliti Isusa: to je znak, to je put, to je „recept“ za obnovu. A kad ne uzmemo Isusa u naručje, srce se zatvara uslijed ogorčenosti. Tužno je vidjeti ogorčene posvećene muškarce i žene: zatvaraju se u žaljenje na stvari koje ne idu kako treba, u krutost koja nas čini nefleksibilnima, u stavove tobožnje superiornosti. Uvijek nešto zanovijetaju i na nešto se žale: na poglavara, na poglavaricu, na braću, na zajednicu, na kuhinju... Ako se ne žale, ne žive. Ali mi se moramo privinuti Isusu u klanjanju i tražiti oči koje znaju vidjeti

dobro i otkriti Božje putove. A ako Krista prihvatimo raširenih ruku, prihvatit ćemo također druge s povjerenjem i poniznošću. Tada se sukobi ne zaoštavaju, razlike ne dovode do podjela i gasi se napast da se sa sestrom ili bratom prijeđe svaku granicu i povrijedi njihovo dostojanstvo. Otvorimo svoje ruke Kristu i našoj braći i sestrama! Ondje je Isus.

Predraga braćo i sestre, želimo danas s oduševljenjem obnoviti svoje posvećenje! Zapitajmo se što pokreće naša srca i naše djelovanje, koju smo to novu viziju pozvani njegovati i prije svega, primimo Isusa u naručje. Čak i ako se osjećamo umornima i iscrpljenima – to se događa, događaju se i razočaranja – učinimo isto ono što su učinili Šimun i Ana koji strpljivom vjernošću iščekuju Gospodina i ne dopuštaju da im se oduzme radost susreta. Hodimo prema radosti susreta; to je jako lijepo! Stavimo ponovno njega u središte i radosno idimo naprijed. Tako neka bude. (IKA)

*Stariji posvećeni
muškarci i žene...
u očima im sjaj,
ne skidaju osmjeha
s usana, dajući
nadu mladima.*

*João Braz de Aviz, prefekt Kongregacije
za ustanove posvećenog života i družbe
apostolskog života*

Poruka

povodom XXVI. svjetskog dana
posvećenog života
Vatikan, 25. siječnja 2022.

Predraga braćo i sestre, u prigodi XXVI. Dana posvećenog života imat ćemo radost sudjelovati na euharistijskom slavlju kojim će predsjedati papa Franjo u bazilici svetoga Petra. Sigurni smo da će u pojedinim zajednicama i u raznim biskupijama svijeta dan 2. veljače biti prigoda za susret označen vjernošću Bogu koja se očituje u radosnoj ustrajnosti mnogih muškaraca i žena, posvećenih muškaraca i žena u redovničkim, monaškim, kontemplativnim ustanovama, u svjetovnim ustanovama i u „novim ustanovama“, članova

ordo virginum, pustinjaka, članova družbi apostolskog života svih vremena.

Poziv koji smo vam uputili prošle godine u ovoj istoj prigodi bio je da provodite u djelo duhovnost zajedništva (*Vita consecrata*, br. 46) kako biste bili tvorcima jednoga općega bratstva i kako biste *sanjali kao jedinstvena ljudska obitelj* (*Fratelli tutti*, 8). Te su riječi na neki način pripremile crkveni hod koji smo nedavno započeli pod naslovom *Prema sinodalnoj Crkvi: zajedništvo, sudjelovanje i poslanje*.

Tako ćemo se u ovoj godini zadržati na drugoj riječi sinode kako bismo pozvali svakoga od nas da učini svoj dio, a to je upravo sudjelovati: neka se nitko ne isključuje i ne osjeća isključenim iz toga hoda; neka nitko ne misli: „to me se ne tiče“. Od svih se traži da uđu u „dinamizam uzajamnog slušanja, koji se vodi na svim razinama Crkve, uključujući čitav Božji narod“ (*Papa Franjo Rimskoj biskupiji*, 18. rujna 2021.).

Riječ je ponajprije o hodu koji predstavlja izazov za svaku zajednicu u njoj samoj kao vidljivom izrazu zajedništva ljubavi, odrazu trojstvenoga odnosa, njezine dobrote i njezine ljepote, koji može pobuditi nove snage da se možemo na konkretan način uhvatiti ukoštac sa sadašnjim časom. Ako se prisjetimo svoga poziva, iznova nalazimo radost što se osjećamo i što jesmo dio plana Ljubavi po kojem su druga braća i sestre prije nas i s nama stavili na raspolaganje vlastiti život. Kolikog li zanosa na početcima naše povijesti poziva, kolikog li divljenja u otkriću da *Gospodin zove i mene* da bi ostvario taj san o dobru za ljudski rod! Oživimo i njegujmo svoju pripadnost zato što je – znamo to dobro – u opasnosti da s vremenom gubi na snazi, poglavito kad privlačnost onoga *mi* zamijenimo snagom svoga *ja*.

Prvi izraz sudjelovanja jest dakle pripadnost: ne mogu sudjelovati ako sebe doživljam kao da sam *ja sve* i ne priznajem se *dijelom* zajedničkoga projekta i u meni se ne ukorijeni uvjerenje da „ud i tijelo, da bi živjeli, moraju biti ujedinjeni“ i da „jedinstvo je veće od konflikata, uvijek!“ (Papa Franjo, audijencija od 19. lipnja 2013.).

Dok prolazimo taj crkveni hod, zapitajmo se, draga braćo i sestre, kakvo je slušanje u našim zajednicama: tko su braća, sestre koje slušamo i, prije toga, zašto ih slušamo. To smo pitanje, ponavljamo, pozvani postaviti svi, jer ne možemo se nazivati zajednicom poziva, a još manje zajednicom života, ako nema sudjelovanja pojedine sestre ili brata.

Uđimo u taj put čitave Crkve, s bogatstvom svojih karizmi i svojih života, ne skrivajući napore i rane, ojačani uvjerenjem da ćemo moći samo primiti i dati Dobro jer „posvećeni život se rađa u Crkvi, raste

i može dati evanđeoske plodove samo u Crkvi, u toj živoj zajednici vjernog Božjeg naroda“ (papa Franjo, 11. prosinca 2021.).

Sudjelovanje će tada postati odgovornost: ne možemo izostati, ne možemo ne biti među drugima i s drugima, nikada, a još manje u ovom pozivu da postanemo sinodalna Crkva! I prije toga znamo dobro da sinodalnost započinje u nama: promjenom mentaliteta, osobnim obraćenjem, u zajednici ili bratstvu, u kući, na poslu, u našim strukturama, a zatim se širi na službe i poslanje.

Riječ je o dinamici utkanjoj u naš život, to je kao neki odjek onoga prvoga odgovora na Očevu Ljubav kojom smo zahvaćeni. Tamo, u toj dinamici poziva i prijanjanja krije se korijen one sklonosti da budemo unutar procesa koji se tiču života zajednice i svake osobe, da u svojem tijelu osjećamo rane i očekivanja, da činimo sve što je u našoj moći počevši od toga da molitvom sve predajemo Bogu u ruke, da se ne klonimo truda i napora svjedočenja nade, spremni oprastati samo kako bi se jačao onaj zajednički hod koji započinje slušanjem, što znači dati mjesta drugomu u našem životu, uzimajući zaozbiljno ono što je za njega važno.

Sudjelovanje tako poprima stil suodgovornosti koji, prije nego s organizacijom i funkcioniranjem Crkve, ima veze sa samom njezinom naravi zajedništva i njezinim krajnjim smislom, a to je misijski san da se dopre do svijeta, da se posveti brigu svima, da se svi osjećamo braćom i sestrama, zajedno u životu i u povijesti, koja je povijest spasenja. Hodimo zajedno!

Povjeravamo svoje korake Mariji, ženi brižne skrbi, i na sve zazivamo Gospodinov blagoslov.

*João Braz de Aviz, prefekt Kongregacije
za ustanove posvećenog života i družbe
apostolskog života*

*Mario Grech, generalni
tajnik biskupske sinode*

Obavijest
o sudjelovanju u pripremi
Sinode o sinodalnosti
Vatikan, 25. siječnja 2022.

Draga braćo i sestre,
obraćamo vam se s velikom zahval-
nošću i nadom, svjesni da vi ima-
te ne samo slavnu prošlost o kojoj možete
priповijedati, nego i veliku povijest koju se
gradi. Vaša povijest je povijest Crkve i do-
gađanja u Crkvi su vaša događanja. Kao što
znate sinodalni proces koji Crkva živi obo-
gaćen je na neprocjenjiv način karizmama
koje je pobudio Duh. Među njih se ubrajaju
vaše karizme koje imaju posebno mjesto. Pi-
šemo ovo pismo kao odgovor na neke vaše
upite u pogledu vašega sudjelovanja u sino-
dalnom procesu.

1. Cilj prve faze sinodalnog procesa je „sa vjetovanje s Božjim narodom o temi skupštine Sinode“ (EC 5, 2), nakon čega, prema onom što je odredilo Generalno tajništvo Sinode, slijedi razlučivanje pastirâ u biskupskim konferencijama na nacionalnoj i kontinentalnoj razini. Na temelju tvrdnje da se „savjetovanje Božjega naroda odvija u partikularnim Crkvama“ (EC 6,1), utemeljenoj na eklesiološkom načelu da Crkva jedna i jedina postoji u i polazeći od partikularnih Crkava (usp. LG 23), mora se držati da je redovni oblik provedbe savjetovanja Božjega naroda onaj koji pokrenu biskupi u svojim partikularnim Crkvama (usp. EC 6,1).

2. Unutar tog referentnog okvira, posvećeni muškarci i žene, rame uz rame sa svim članovima Božjega naroda, pozvani su dati svoj prilog proroštva i razlučivanja ponajprije u partikularnim Crkvama u kojima se nalaze; kad bi izostala ta prisutnost, dovelo bi se u pitanje samo načelo Crkve-Božjega naroda, koje traži sudjelovanje sviju na temelju zajedničkog krsnog dostojanstva, i samo bi savjetovanje bilo umnogome osiromašeno, jer bi, po vlastitom izboru, bilo lišeno temeljnog glasa u životu Crkve. Dakle, posvećeni muškarci i žene, i same zajednice, prema vlastitoj karizmi i u mjeri dopuštenoj njihovim konstitucijama, aktivno sudjeluju u sinodalnom hodu partikularnih Crkava, u kojima žive svoju karizmu i vrše svoju pastoralnu službu.

3. Unije, federacije te muške i ženske konferencije ustanova posvećenog života i družbi apostolskog života (usp. EC 6, 2) i svjetovnih ustanova, jednako kao i vjerska društva (usp. EC 6, 3), mogu pokrenuti savjetovanje unutar raznih ustanova, uključujući sve članove; u tom slučaju neka članovi ustanovâ razmišljaju o doprinosu koji posvećeni život, koji oduvijek karakteriziraju stilovi i oblici sudjelovanja u životu i upravljanju zajednicom, može pridonijeti rastu uistinu sinodske Crkve. U slučaju da se pokrenu ta interna savjetovanja, neka svaka pojedina ustanova posvećenog života, družba apostolskog života ili svjetovna ustanova, pošalje, najkasnije do 30. lipnja 2022., jedan jedini prilog izravno Kongregaciji za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, a ne posredstvom Apostolske nuncijature kao što je ranije priopćeno. Do 15. kolovoza 2022. Kongregacija će, zatim, proslijediti Generalnom tajništvu Biskupske sinode sažetak primljenih priloga. Neka i vrhovne uprave razmišljaju o vršenju upravljanja unutar pojedinih ustanova i o odnosima koji postoje između različitih ustanova. Te će priloge prikupiti UISG, USG i CMIS koji će njihov sažetak poslati Generalnom tajništvu Biskupske sinode do 15. kolovoza 2022. (usp. EC 7,1).

Ovime se ne zadire u pravo da se priloge šalje izravno Generalnom tajništvu Biskupske sinode (usp. EC 7,2), ali je to uvijek *izvanredan* put.

Unija europskih konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica

Online Generalna skupština (Bruxelles, 22. – 24. ožujka 2022.)

Online Generalna skupština Unije europskih konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica (UCESM) održana je od 22. do 24. ožujka 2022. godine preko Zoom aplikacije.

U radu Skupštine nazočilo je 58 sudionika, uključujući članove Vijeća, Tajništva te predstavnike 29 nacionalnih Konferencija. Ispred Hrvatske redovničke konferencije (HRK) radu Skupštine nazočila je podpredsjednica s. Gordana Igrec, FDC, a ispred Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH (KVRPPBIH) s. Ana Marija Kesten, SMI. Rad Skupštine bio je usredotočen na dvije točke: na temu sinodalnosti i na stvaranje zajedničkog dokumenta koji će biti upućen u Rim. Budući da aktualnom Izvršnom vijeću istječe mandat, ova Skupština ujedno bi trebala biti i izborna, te se druga točka rada Skupštine odnosila na pripremanje uvjeta za biranje novog Izvršnog vijeća UCESM-a u online verziji prema napucima Kongregaci-

je. Prvog dana rada, nakon molitve i kratkog uvoda, koji je predvodio predsjednik o. Zsolt Labancz, s. Olena Bys, iz Ukrajine predstavila je aktualnu situaciju ratom zahvaćenih područja i doprinos redovnika i redovnica u pomaganju izbjeglicama. Slijedilo je predavanje prof. dr. Myriam Wijlens (Sveučilište Erfurt, Njemačka) o temi „Prema sinodalnijoj Crkvi: teološka promišljanja i kanonske implikacije“.

Drugoga dana radu Skupštine pridružio se i kardinal João Braz de Aviz (Kongregacija za Institute posvećenog života i Družbe apostolskog života) koji je prigodnim kratkim predavanjem također naglasio važnost sinodalnosti u Crkvi i doprinos redovnika i redovnica u sinodalnom hodu. Potom je nastavljeno s radom po jezičnim skupinama gdje su se razmjenjivala iskustva i promišljanja o sinodalnom procesu u svakoj europskoj zemlji. Trećega dana rada Skupštine Izvršno vijeće pripremiло je prijedlog završnog dokumenta koji će biti poslan u Tajništvo Sinode kao rezultat zajedničkog promišljanja članova Skupštine UCESM-a. U drugom dijelu rada Skupštine slijedilo je predstavljanje kandidata koji su bili predloženi i između kojih će se na sjednici članova UCESM-a 19. travnja izabrati novi predsjednik i novi članovi Izvršnog vijeća UCESM-a. (HRK)

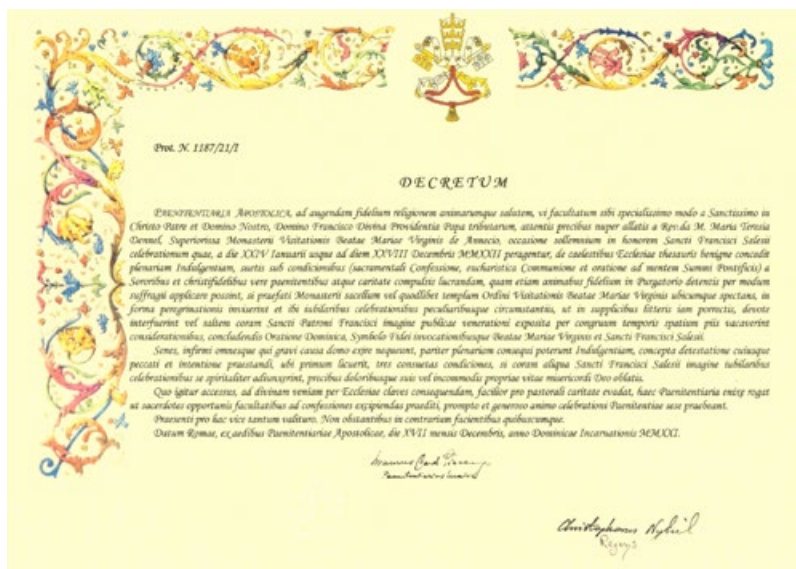

foto: IKA

Potpuni oprost u Godini sv. Franje Saleškoga u povodu četiristote obljetnice preminuća

Vatikan, 24. siječnja 2022.

U povodu jubilarne četiristote godine od preminuća sv. Franje Saleškoga Apostolska pokorničarna izdala je Dekret o potpunom oprost. Prijevod Dekreta donosimo u cijelosti.

„Apostolska pokorničarna, kako bi se povećala pobožnost vjernika i za spas duša, snagom ovlasti koje joj je dodijelio sveti u Kristu otac Franjo, Božjom providnošću papa, na zamolbu mnogopoštovane M. Marije Teresije Dannel, poglavarice samostana Pohoda Blažene Djevice Marije u Annecyju, u povodu proslave svečanosti u čast sv. Franje Saleškoga koja će se održavati od 24. siječnja pa sve do 28. prosinca 2022. godine, iz blaga nebeske Crkve drage volje podjeljuje potpuni oprost pod uobičajenim uvjetima (sakramentalna ispovijed, sveta pričest i molitva po nakani Svetoga Oca) sestrama i Kristovim vjernicima s iskrenim duhom pokore i potaknutima ljubavlju, a koji se također može namijeniti za pomoć dušama u čistilištu ako kao hodočasnici pohode kapelu navedenog samostana ili bilo koju crkvu Reda Pohoda

Blažene Djevice Marije i ondje pobožno sudjeluju u jubilarnim i drugim izvanrednim proslavama, kako je već naznačeno u pisanoj molbi, ili da barem određeno vrijeme provedu u pobožnom razmatranju pred slikom svetog zaštitnika Franje koja je javno izložena, zaključno s Gospodnjom molitvom, Vjerovanjem i zazivom Blažene Djevice Marije i svetoga Franje Saleškoga. K tomu, bolesnici i svi oni koji iz ozbiljnog razloga ne mogu izaći iz vlastitog doma isto tako mogu dobiti potpuni oprost pod uvjetom da se odreknu svakoga grijeha uz nakanu kako će ispuniti tri uobičajena uvjeta čim to bude moguće te također ako se pred nekom slikom svetog Franje Saleškoga duhovno pridruže jubilarnim slavljinama prinoseći milosrdnom Bogu svoje molitve, boli ili patnje vlastitog života.

Stoga, da bi se iz pastoralne ljubavi olakšao pristup božanskom oprostjenju koje se daje po ključevima Crkve, ova Apostolska pokorničarna usrdno traži od svećenika, koji su opremljeni odgovarajućim sposobnostima za slušanjem ispovijedi, da se spremno i velikodušno stave na raspolaganje za slavlje sakramenta pomirenja. Ova Uredba vrijedi samo za ovu zgodu, bez obzira na bilo koju suprotnu odredbu. (IKA)

Ubijen vijetnamski dominikanac

Dak Mot, 29. siječnja 2022.

Dominikanski svećenik fr. Joseph Tran Ngoc Thanh (40) ubijen je 29. siječnja 2022. godine u vijetnamskom gradu Dak Mot dok je udjeljivao sakrament pomirenja. Fr. Josepha napala je u ispovjedaonici nožem nepoznata osoba, a pojedivosti zločina još nisu poznate. To je „najteža smrt nekog svećenika poslije rata“. Fr. Joseph je rođen 10. kolovoza 1981. godine u Saigону (Ho-Ši-Min). Za svećenika je zaređen 2018. godine, a u to je vrijeme pastoralno djelovao u planinskom gradu Dak Mot „služeći zajednici, vjerno se brinući za povjerenost mu stado“. Svećenici, braća i vjernici o kojima je skrbio pozvali su na molitvu za ubijenoga dominikanca. (IKA)

Svečani redovnički zavjeti o. Alana Modrića u Rimu

Rim, 2. veljače 2022.

Isusovac o. Alan Modrić položio je svečane redovničke zavjete u crkvi Presvetog Imena Isusova u Rimu 2. veljače 2022. godine. Zavjete je položio na ruke generalnog poglavara Družbe Isusove o. Artura Sose. Nakon euharistije položio je i dopunske jednostavne zavjete u povijesnim prostorijama u kojima je živio i radio sv. Ignacije Loyolski, a nalaze se u sklopu Kolegija Presvetog Imena Isusova.

Alan Modrić rođen je 1975. godine u Zagrebu. Studirao je na Pravnom fakultetu Zagrebačkog sveučilišta, a 2001. godine stupio je u Družbu Isusovu. Nakon studija filozofije na tadašnjem Filozofskom fakultetu Družbe Isusove (danas Fakultetu filozofije i

religijskih znanosti) u Zagrebu, praktikuma u Osijeku i studija teologije na Papinskome sveučilištu Gregorijana u Rimu zaređen je za svećenika 2010. godine u Zagrebu. Iste godine nastavio je poslijediplomski studij iz kanonskog prava na Gregorijani. Titulu doktora kanonskoga prava stekao je 2017. godine, od kada na istome Sveučilištu predaje kolegije povezane s hijerarhijskim uređenjem Crkve. Godinu kušnje (treću probaciju), koja je uvjet za polaganje zadnjih zavjeta u Družbi Isusovoj, proveo je u Meksiku. Od 2021. godine također je duhovnik Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu. (IKA)

Proslavljen nebeski zaštitnik Kuće za siromahe

Petit Goâve (Haiti), 8. ožujka 2022.

Misionarke s. M. Ana Uložnik i s. M. Liberija Filipović, članice Družbe sestara Služavki Malog Isusa Sarajevske provincije, pišu o proslavi patrona Kuće za siromahe „Sveti Ivan od Boga“ 8. ožujka 2022. godine u Petit Goâve (Haiti). Otkad su ove dvije sestre misionarke preuzele brigu za Kuću siromaha, počeo se slaviti taj svetac zaštitnik.

„Uz štitićenike dan su s nama proveli i drugi siromasi s ulice. Zajednički smo se molili dragom Bogu, zahvalili mu za sve milosti i darove te zazvali Božji blagoslov na svečani ručak koji smo pripremili zajedno s našim suradnicima i volonterima. Sreća ovih miljenika Božjih ne da se opisati riječima. Bili su posebno sretni jer smo i mi sestre s njima ručale. Ne samo da su sretni radi ručka, nego još više radi naše pažnje i brige. Nakon tjelesne okrijepe poslije-

podne je uslijedila i duhovna okrjepa. Vlč. Savio Esterne, kapelan župe Petit Goâve, predslavio je svetu misu te potaknuo nazočne da slijede primjer sv. Ivana od Boga i da poput njega ljube Boga i služe mu kroz sve ljude koje susreću, a napose siromahe, nevoljnike, beskućnike i bolesnike. Na kraju svete mise s. Ana je pozdravila sve prisutne i zahvalila svima na njihovoj podršci i suradnji. Vjernici vole nas sestre i cijene naš rad sa siromasima te nas s onim malo što imaju podržavaju u našoj brizi za siromahe. Bogu smo neizmjereno zahvalne da možemo ovim miljenicima Božjim pokazati Božju ljubav i brigu za njih tako da se i oni osjećaju kao ljubljena djeca Božja. Ništa ovo ne bismo mogli da nas Providnost nije obdarila preko žrtve i odricanja naših sestara, Prijatelja Maloga Isusa, prijatelja i dobročinitelja“, napisale su sestre u svom izvješću. (KVRPP BiH)

Blagoslov mozaika Majke Božje Trsatske u Nazaretu

Nazaret, 16. ožujka 2022.

Provincijalni ministar Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Milan Krišto blagoslovio je 16. ožujka 2022. godine mozaik Majke Božje Trsatske u dvorištu bazilike Navještenja u Nazaretu. Provincijal Krišto nalazi se u posjetu braći u Svetoj Zemlji u sklopu vizitacije. U susretu s kustodom Svete Zemlje fra Francescom Pattonom, fra Milan je predstavio sadašnju situaciju u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda iz koje dolaze braća koja godinama djeluju u Kustodiji Svete Zemlje. U pratnji provincijalnog ministra došao je fra Ivan Utješinović kao komisar Svete Ze-

mlje. On je imao radni sastanak s delegatom Kustodije i gvardijanom samostana Svetog Spasitelja fra Marcelom Arielom Cichinellijem. Razgovaralo se o modelu sustavnije pomoći kršćanima u Svetoj Zemlji i poboljšanju suradnje za koju je po službi odgovoran fra Ivan. (IKA)

Korizmena duhovna obnova redovnika i redovnica u Ugandi

Mbarari, 2. travnja 2022.

U organizaciji Ugandske redovničke Konferencije u prostorijama nadbiskupije u Mbarari održan je 2. travnja 2022. godine cjelodnevni korizmeni susret redovnika i redovnica. Započelo se u jutarnjim satima Molitvom za Sinodu. Među okupljenim redovništvom nazočile su i Školske sestre franjevske Bosansko-hrvatske provincije iz zajednice u Rwentobu – s. Ivka, s. Kata, s. Urša i s. Elizabeta. Održana su tri predavanja.

Prvo predavanje odnosilo se na Sinodu 2021. – 2023. godine. Predavač se zadržao na poticajima pape Franje prigodom otvaranja sinodalnog hoda. Predavač je govorio o Papinim ključnim riječima – zajedništvo, poslanje i sudjelovanje. Pokušao ih je objasniti u perspektivi afričke situacije. Tema drugog predavanja bila je kako se nositi s traumom i kako pristupiti osobama koje trpe od posljedica traume. Naglasak je stavljen na posljedice pandemije koronavirusa. Treće predavanje održano je o temi zaštite djece i trgovine ljudima. Nakon predavanja bila je prigoda za svetu ispovijed. Vrhunac susreta bilo je euharistijsko slavlje u katedrali. (s. Kata Karadža)

foto: IKA

mons. mr. Zdenko Križić,
*predsjednik Vijeća Hrvatske
 biskupske konferencije za ustanove
 posvećenoga života i družbe
 apostolskoga života*

fr. Slavko Slišковиć,
*predsjednik Hrvatske redovničke
 konferencije*

Poruka prigodom Dana posvećenog života 2022. godine

Zagreb, 2. veljače 2022.

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu, drage sestre i draga braćo u Kristu!

1. Prošle, 2021. godine proslavljen je dvadeset i peti Dan posvećenoga života koji se odlukom svetoga pape Ivana Pavla Drugo-

ga od 1997. godine obilježava na blagdan Svijećnice. Takve obljetnice redovito prate prigodna slavlja i druga događanja. Međutim ovaj put to se nije dogodilo na uobičajen način jer su na prošlogodišnji Dan posvećenoga života u središtu naše pozornosti bile posljedice potresa u Petrinji, Sisku, Glini i okolici, kao i pandemija bolesti COVID-19, koja još uvijek traje. Potres je fizički dotaknuo jedan dio naše domovine, a duhovno nas je potresao sve. Bio je to događaj u kojem smo žalili za ljudskim žrtvama i materijalnom štetom zbog koje su mnoge obitelji ostale bez krova nad glavom, ali smo istodobno bili ganuti valom evanđeoske solidarnosti koju je Duh poticao u ljudskim srcima. Jedna od glavnih poruka koja je sa svih strana bila upućena stradaocima u potresu glasila je „Niste sami!“ i ta poruka treba vrijediti trajno.

Što se tiče pandemije bolesti COVID-19, možda smo se nadali da ćemo je se ove godine sjećati kao nečega što pripada

prošlosti i da ćemo se vratiti u „normalan“ život. Ali to se nije dogodilo. Još uvijek čitav svijet zahvaćen je širenjem te bolesti, koja nam uz medicinske simptome otkriva i naše duhovno i moralno stanje. Budući da bolest ne pravi nikakve razlike među ljudima, ona s jedne strane u nama pobuđuje osjećaj sveopćega ljudskoga zajedništva, dok s druge strane naši različiti pristupi i stavovi prema istoj bolesti i njezinu liječenju pokazuju kako je naše zajedništvo klimavo ako se oslanja samo na naše ljudske odnose.

2. U tim okolnostima dogodila se u Crkvi jedna novost koja daje pečat ovogodišnjem dvadeset i šestom Danu posvećenoga života. Riječ je o sinodalnom hodu Crkve koji je započeo u listopadu 2021. godine, a zaključit će se biskupskom sinodom u listopadu 2023. godine. Taj hod, na koji nas poziva papa Franjo, ima u središtu pozornosti upravo samu temu *sinodalnosti*, što se vidi i u njegovu nazivu *Za sinodalnu Crkvu: zajedništvo, sudjelovanje, poslanje*. Ne treba tumačiti da sama riječ *sinoda* znači zajednički hod, pa je razumljivo da je prva od triju riječi koje opisuju narav sinodalne Crkve upravo *zajedništvo*. Ono je izvor iz kojega proistječu i temelj na kojem se grade druga dva pojma: *sudjelovanje i poslanje*. Svi smo pozvani promišljati, razgovarati, moliti i raditi na tome da što bolje upoznamo, oživimo i odjelotvorimo svijest da je svatko od nas na svoj način, kako kaže apostol Pavao, opremljen „za sveto djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova“ (Ef 4,12).

3. Prva faza sinodalnoga hoda u kojem slavimo i ovogodišnji Dan posvećenoga života obilježena je savjetovanjem s Božjim naro-

dom u partikularnim Crkvama i osluški vanjem istoga. U tom kontekstu *Pripremni dokument* sinode potiče partikularne Crkve da se, među ostalim, upitaju kako u sebi integriraju doprinos posvećenih žena i muškaraca (br. 28. i 30.). To isto pitanje iz perspektive posvećenih osoba možemo postaviti na sljedeći način: Što i kako mi kao posvećene osobe doprinosimo izgrađivanju Crkve, i to u konkretnim mjestima gdje živimo i radimo? U ovoj poruci promotrit ćemo to pitanje kroz prizmu triju navedenih riječi iz naziva ovoga sinodalnoga hoda: *zajedništvo, sudjelovanje i poslanje*.

4. *Zajedništvo* posvećenih osoba koje se ostvaruje u stvarnom zajedničkom životu u našim kućnim sestinstvima i bratstvima vidljivo je svjedočanstvo kojim možemo doprinijeti izgrađivanju zajedništva mjesne Crkve. Poznato je da svakodnevni zajednički život podrazumijeva kušnje u kojima isplivaju na površinu i naše ljudske slabosti, pa je razumljivo da se na površini često uzburka i naše međusobno zajedništvo. Međutim pri tome ne smijemo zaboraviti da temelj našega zajedništva nisu samo naši međusobni odnosi. Naše zajednice nisu formirane na temelju krvnoga srodstva, bračne veze ili osobnih naklonosti, nego je temelj našega zajedništva Krist koji nas je pozvao i sabrao da ga slijedimo u različitim oblicima posvećenoga života. Jasno je da svaka ustanova posvećenoga života ima svoj način i kriterije kojima tijekom početne formacije razlučuje autentičnost poziva svojih kandidata, ali znamo da u temelju svakoga poziva stoji Krist. On je tako i za apostole izabrao one „koje je sam htio“ (Mk 1,13) i rekao im je „ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas“ (Iv 15,16). U

svjetlu tih Kristovih riječi možemo nastaviti i reći da isto tako ni mi nismo izabrali jedni druge, nego nas je Krist svojim pozivom povezo sa sobom, a preko sebe povezo nas je i jedne s drugima. Prema tomu sestričkim i bratskim životom u zajednici mi naše međusobno zajedništvo ostvarujemo kroz Krista, a njegovo zajedništvo jest zajedništvo ljubavi Presvetoga Trojstva, Oca i Sina i Duha Svetoga. U tom zajedništvu naše se osobnosti i različitosti ne dokidaju, nego ujedinjuju i to nas osposobljuje za sljedeći sinodalni korak: sudjelovanje.

5. *Sudjelovanje* o kojem se govori u kontekstu hoda za sinodalnu Crkvu možda se najbolje razumije kada se navede njegov praktični sinonim, a to je uključivanje. Drugim riječima, radi se o procesu koji se tiče svih i iz kojega nitko ne smije biti isključen niti se sam isključivati. Zajednice posvećenih osoba tu mogu dati svoj doprinos upravo polazeći od svoga oblika zajedničkoga života jer je on slika Crkve koja je po svojoj naravi sinodalna, kako stoji u naslovu drugoga dijela *Pripremna dokumenta*. Naše zajednice sastavljene su od osoba s raznim darovima, sposobnostima i službama. No, ako se u svom djelovanju raspršimo na individualne aktivnosti koje su objektivno dobre, ali međusobno nepovezane, sve to duhovno blago kao da se prospe pokraj puta i ne donese ploda za izgradnju čitave zajednice. Stoga trebamo biti svjesni da i u ovom sinodalnom hodu ostvarujemo autentično sudjelovanje tek onda kada se u razne aktivnosti na razini partikularne i opće Crkve uključujemo kao zajednica, a ne samo kao izdvojeni pojedinci.

6. Za *poslanje* na koje smo pozvani također postoji riječ koja opisuje njegov sadržaj. To je evangelizacija. A riječ koja pokazuje stav kojim se to poslanje ispunjava glasi otvorenost. Mnogovrsnost zajednica osoba posvećenoga života svjedoči kako se jedno te isto Kristovo evanđelje može živjeti na različite, a uvijek evanđelju vjerne oblike života. To je tako jer je evanđelje korijen i deblo iz kojega izrastaju mnoge grane, ali se sve napajaju istim životnim sokom. Kada je Krist na početku svoga djelovanja izabrao najprije četiri (usp. Mk 1,16–20) pa onda ukupno dvanaest učenika, možemo reći da je on tada osnovao jednu malu zajednicu ljudi koji su s njime bili povezani na poseban način, ali s poslanjem da budu „ribari ljudi“. Stoga se svrha nijedne Kristove zajednice ne ispunjava zatvaranjem u samu sebe, nego jednostavnim svjedočenjem evanđeoskoga života u otvorenosti prema svim ljudima koje susrećemo.

7. Ovim kratkim promišljanjem o tome kako „živjeti zajedništvo, ostvariti sudjelovanje i otvoriti se poslanju“ (usp. *Pripremni dokument*, br. 1) u kontekstu hoda *Za sinodalnu Crkvu* želimo vam uputiti poticaj i ohrabrenje da se sa svom braćom i sestrama uključimo u taj zajednički hod na koji smo pozvani kao Božji narod.

Neka nam Marija, majka Kristova i majka Crkve, bude zvijezda vodilja na našem putu prema ostvarenju onoga što ona već jest u dioništvu slave svoga Sina.

S tim mislima u srcu želimo vam blagoslovljen Dan posvećenoga života 2022. godine.

foto: Marija Belošević

Dan posvećenog života u Zagrebačkoj nadbiskupiji

(Zagreb, 2. veljače 2022.)

Svečanim euharistijskim slavljem 2. veljače 2022. godine, na blagdan Prikazanja Gospodinova, u crkvi Bezgrešnog Srca Marijina proslavljen je Dan posvećenog života u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Slavlje je predvodio pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško. U uvodnom dijelu slavlja biskup Šaško blagoslovio je svijeće te je u ime zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića prisutnim redovnicama i redovnicima čestitao njihov Dan. Nakon popričesne molitve riječ zahvale predvoditelju slavlja izrekla je potpredsjednica Hrvatske redovničke konferencije s. Gordana Igrec, FDC. Prije završnog blagoslova zavjetovani članovi redovničkih zajednica obnovili su zavjete.

*mons. dr. Ivan Šaško,
pomoćni biskup zagrebački*

Uvod i homilija
u euharistijskom slavlju
blagdana Prikazanja Gospodinova
(Svijećnice)
*crkva Bezgrešnog Srca Marijina
2. veljače 2022.*

„Svjetlo Očeve ljubavi, svjetlo Kristove milosti, svjetlo zajedništva Duha Svetoga – sa svima vama! Svake se godine na blagdan Prikazanja Gospodinova u našoj Zagrebačkoj nadbiskupiji u zahvalnome slavlju okuplja iznimno lijepa i nadahnjujuća zajednica pozvanih u Kristu. Tako je i ove godine. U crkvi znakovitoga naslova i blizine Bezgrješnoga Srca Marijina zahvaljujemo za sve redovnike i redovnice, za zajednice, za ustanove

ve posvećenoga života i družbe apostolskoga života te molimo novi žar milosti u zajedništvu s našim nadbiskupom kardinalom Josipom, čiju blizinu i molitve prenosim svima vama, te pozdravljam tebe, dragi oče Slavko (Slišković), predsjedniče Hrvatske redovničke konferencije, Vas draga potpredsjednice, sestro Gordana (Igreč), vas cijenjeni provincijalni predstojnici i predstojnice, prezbiteri i đakoni, bogoslovi, redovnički kandidati i kandidatice, svakoga i svaku od vas, dragi redovnici i redovnice, braćo i sestre.

Pripremali smo se za ovo slavlje molitvom i razmatranjima, vođeni i prigodnom Porukom koju su nam uputili biskup Zdenko (Križić) i otac Slavko, stavljajući u središte tri temeljna vidika sinodalnoga procesa: zajedništvo kojemu je temelj Krist i ljubav Presvetoga Trojstva, zatim sudjelovanje kao uključivanje i uključenost te poslanje kao otvorenost u svjetlu evangelizacije.

Sinoda je zajednički hod, hod Crkve. I prije negoli zakoraćimo kao ljudi jedni s drugima, s nama je u hodu Krist Gospodin. Njegovo je svjetlo u našem srcu, a to svjedočimo i sjajem svijetla u svojim rukama; sjaj božanske ljubavi koja je zasjala u

naručju Djevice Marije i svetoga Josipa, pobožnika Šimuna i Ane kako bi bila vidljiva i ponuđena svakomu čovjeku.

Zazovimo blagoslov na svijete i naše živote da budu odraz Svjetla koje je raspršilo tamu grijeha i zabluda, da bismo i druge privukli tomu vječnomu sjaju.“

Homilija

Liturgijska čitanja: Mal 3, 1-4; Ps 24, 7-10; Heb 2, 14-18; Lk 2, 22-40

Braćo i sestre u Kristu, svjetlu od svjetla!

1. U ovakvim prigodama, u spomenu različitih obljetnica, na dane koje shvaćamo kao stanovite miljokaze, u razdobljima i godinama koje su stavljene pod određena imena i posvete, teško je previdjeti ponavljane pokušaje pokretanja, novih početaka, zahtjeva i prilagodba te s njima ujedno povezanih i novih zadaća. A te zadaće – vjerujem da i vi to osjećate – redovito teže prema većoj efikasnosti, prema boljoj učinkovitosti i djelotvornosti. Nastoji se stvoriti učinkovitije življenje karizma, djelotvornija prisutnost Crkve u društvu, učinkovitiji modeli pasto-

rala, počevši od pastorala duhovnih zvanja i tako redom. Razmatraju se novi vidici i pristupi, pronalaze nove metode, oblikuju novi programi i projekti, stavljaju novi naglasci; traži se vizija koja ne može bez revizija, a što ostavlja osjećaj nedorečenosti i nesigurnosti, nekoga čudnog trajnog zaostajanja i nemira; pred uvijek novim zadaćama i našim nesposobnostima da ih do kraja izvršimo; pred novim pitanjima koja se ipak u konačnici objavljuju kao već proživljena u Crkvi; pred ubrzavanjima koja ne pokazuju ciljeve; ne preostaje mnogo osim zamora ili ravnodušnosti, odustajanja i neispunjenosti. Tako i naša liturgijska slavljia mogu za sobom ostaviti okuse nedostatnosti, opterećenosti, neuspjeha, skućenosti, a ona nisu takva. Ovdje je Gospodin; među nama je njegovo kraljevstvo... „Naše su oči vidjele; uho je čulo; srce je doživjelo; svojim sam mu životom progovorio...“ Poznajemo svoje slabosti; vapimo za Duhom da nas pročisti; u nama su žive zadaće i zahtjevi, ali dveri su podignute, i večeras, večeras je Kralj slave naša radost!

2. Premda se u svakomu navještaju Božje riječi provlači i zahtjevnost prema našem življenju, vjerujem da se u vama zadržala poglavito radost radosne vijesti. Pokušao sam izdvojiti neke riječi koje prevladavaju, koje daju ton toj radosti. Najprije u Proročkome navještaju, Psalmu i Poslanici. U njima su: traženje i čežnja, dolazak i čišćenje, žrtva u pravедности koja daje sigurnost i mir, veličanstveni ulazak i slava te pobjeda nad smrću, „posličenost“ Boga čovjeku, milosrđe i trpljenje radi pomoći narodu. Gospodin je vidio i pokušaje i pogreške i grijehe i nemoć. On dolazi u svoj hram, on dolazi u ljudskost; nije ravnodušan i ne prestaje biti zahtjevan, ali prije svega dola-

zi spasiti, pomoći, osloboditi. Što susrećemo u Evandjelju? Nošenje djeteta, posvetu Bogu i prinos; zatim prožetost i potaknutost Duhom, primanje u naručje, blagoslov, blagost i radost; oči ispunjene dočekanim svjetlom, divljenje, proroštvo i znak, riječi o propasti i uzdignuću, o boli; skrovitost, starost i molitvu, davanje hvale Bogu; na kraju povratak, rast, mudrost i milost.

Zadaće i zahtjevi? Ima ih mnogo. Pitanja i zbunjenosti? Tko ih može previdjeti? Ali temeljna je darovanost, radost, nađenost i punina. A učinkovitost? Ona se iščitava u Božjemu djelovanju po srcima ljudi; izvana jedva primjetna, a u dubini nezadrživa i sigurna; čuvana u čežnji, pretočena u nadu i iščekivanje, obradovana znakovima koji za druge ostaju nijemi, baš kao i život pobožnika.

3. U Poruci Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života povodom današnjega dvadeset šestog Dana posvećenoga života, kardinal pročelnik istaknuo je zadržavanje na drugome nosivom pojmu sinodalnoga procesa – „participatio“. Već je na nekoliko mjesta istaknuta blizina dvaju prijevoda te riječi na hrvatski: „(s)udioništvo“ i „sudjelovanje“. Razumljivo je kako izbor jednoga ili drugoga mijenja i sadržajne pristupe. Nipošto se ne radi o jezičnome „zanovijetanju“. Najbolje bi bilo paziti na povezanost obaju značenja jer ono može otvoriti obzore, dok površnost miješanja tih pojmova može ozbiljno otežati shvaćanje. Spominjem to i večeras, upravo vođen navještajem evandjelja jer smatram da se stavljanjem težišta isključivo na djelovanje, su-djelovanje, može izgubiti posebnost crkvenoga življenja otajstvenosti i iz otajstvenosti. Teško da se netko može protiviti širemu i cjelovitomu

sudjelovanju kao načinu crkvenoga života. U Crkvi svaki vjernik i vjernica ne samo da imaju mjesta nego su potrebni njima povjereni Božji darovi za izgradnju Kristova tijela. I s pravom je naglašena potreba uključenosti svih vjernika, što je poželjan plod Sinode.

Taj pristup čujemo u svim područjima društvenoga života kada se kaže da je za neko postignuće potrebna „sinergija“ (*syn + ergon*). Doslovni prijevod te grčke riječi je „su-djelovanje“, „su-radnja“, najčešće oslovnjena na ljudski napor i nastojanja. Kao vjernici znamo kako bez Gospodina ništa ne možemo učiniti.

4. U životu Crkve taj je vidik „sinergije“ važan, ali proizlazi iz drugoga pristupa, a to je udioništvo (grč. „*métexis*“; „*metého*“), imati udjela, pripadati, dijeliti s nekim nešto. A s kim i što? S Kristom, njegovo otajstvo, njegov Duh, njegovo spasenje, njegovo božanstvo. U njemu smo dionici nebeske slave, u njemu već živimo predokus budućih dobara. To udioništvo temelj je svakoga našeg djelovanja. A kakvo je to djelovanje? Odgovor na to daju nam ljudi iz današnjega Evandjelja; ljudi koji čeznu za puninom, koji surađuju s Bogom, koji žive u skrovitosti, koji se žrtvuju i mole, koji se dive ljepoti s pouzdanjem da ih Gospodin vodi na njihovim putovima. A to večeras vidim pred sobom, u našem zajedništvu, u vama redovnici i redovnice, kao dar, kao odgovor ljubavi. Nije li ljubav najveća zadaća koja prestaje biti zadaćom čim je prepoznata kao ljubav? Slobodno promotrite u svojim zajednicama što je ostavilo najveću vrijednost i što je uistinu bilo „učinkovito“. Nije to nametljivost, vidljivost, promicanje i isticanje samih sebe. U susretu s Kristom-svjetlom

ostaje svijetliti Krist. Na nama je svijetliti tako da ljudi vide naša dobra djela (ne nas!) i da slave nebeskoga Oca (usp. Mt 5, 16). Jer gdje je „učinkovitost“ Marije i Josipa, Šimuna i Ane? Samo u darovanosti i u nošenju Krista; u divljenju i davanju hvale koje je izraslo na životu življenom za Gospodina. Ona je u križu Bogočovjeka, svemoćnoga koji je postao bespomoćnim, koji se učinio bespomoćnim ponavljajući svome Ocu: ne ja, nego Ti; ne moja, nego Tvoja volja.

5. Zato večeras vidim tisuće redovnika i redovnica koji u skrovitosti, u redovitim i izvanrednim poslovima surađuju s Bogom ljubeći ga u bližnjima; a on s onima koji ga ljube sve vodi prema dobru. To je naša trajna „zadaća“ u onoj sinergiji, suradničtvu, za koje sveti Pavao piše Korinćanima: nismo gospodari vaše vjere, „mi smo suradnici vaše radosti“ („*synergoi tes haras hymon*“; 2 Kor 1, 24). Nije li baš to svrha sinodalnosti? Nije li baš to potrebno našim vjericima, ljudima ovoga vremena, našoj Crkvi, našoj domovini? To je istinsko pro-ročko poslanje u kojemu redovnici imaju nezamjenjivo mjesto: biti suradnici s Bogom radi radosti ljudi suočenih s različitim svakidašnjim prijetnjama, upućujući ih na susret sa svjetlom koje nema izvorišta u prolaznome, ali jednako tako sa svjetlom koje „tamni“ svakom našom sebičnošću, svaki put kada Bogu ne prinosimo sebe i svoje živote da bi se vidjelo njegovo spasenje, nego na tko zna kakve oltare prinosimo druge, da bismo se vidjeli mi. Braćo i sestre, večeras se radujemo svjetlu, zahvaljujemo za svjetlo, dovoljno jako za naše tuge i boli koje su probodene u Prečistome Srcu naše nebeske Majke. Amen.

foto: Marija Belošević

s. Gordana Igrec, potpredsjednica HRK

Zahvala
u euharistijskome slavlju
blagdana Prikazanja Gospodinova
(Svijećnice)
crkva Bezgrešnog Srca Marijina
2. veljače 2022.

Preuzvišeni oče biskupe Ivane,

u prigodi dvadeset šestog Dana posvećenog života radost mi je i zadovoljstvo da Vam, u ime svih prisutnih članica i članova HRK-a, mogu zahvaliti za predvođenje ovoga misnog slavlja. Našu zahvalnost prenosite i uzoritom kardinalu Josipu Bozaniću, nadpastiru ove mjesne Crkve u kojoj živi i djeluje najveći broj redovnica i redovnika u našoj domovini. Današnji dan prigoda je za susret označen vjernošću Bogu koja se očituje u radosnoj ustrajnosti mnogih posvećenih žena i muškaraca, u različitim oblicima posvećenog života: u redovničkim,

monaškim i kontemplativnim ustanovama, u svjetovnim institutima te družbama apostolskog života čiji su predstavnici večeras ovdje okupljeni u lijepom broju i koje od srca pozdravljam i čestitam Dan posvećenog života!

Ovogodišnji Dan posvećenog života na poseban način proslavlja se u ozračju sinodalnog hoda koji je započeo u listopadu prošle godine, a zaključit će se biskupskom sinodom u listopadu 2023. godine. Prva faza sinodalnog hoda obilježena je savjetovanjem s Božjim narodom pa se u tom kontekstu u mjesnim Crkvama propituje i o doprinosu posvećenih žena i muškaraca (Pripremni dokument, br. 28 i 30). O ulozi i značenju posvećenih osoba kroz prizmu ključnih riječi toga započetoga hoda – zajedništvo, sudjelovanje i poslanje – može se reći kako u izgrađivanju zajedništva mjesne Crkve posvećene osobe doprinose na konkretan, vidljiv i svjedočki način, živeći u kućnim bratstvima i sestinstvima koji u svojim temeljima nemaju

samo ljudske veze i odnose, već im je temelj Krist koji nas je pozvao i sabrao. U tom zajedništvu naše se osobnosti i različitosti ne brišu, nego ujedinjuju i osposobljuju nas za sljedeći sinodalni korak, a to je sudjelovanje koje istinski ostvarujemo tek onda kada se u različite aktivnosti mjesne Crkve uključimo kao zajednica, a ne kao izdvojeni pojedinci. I u trećoj sastavnici sinodalnoga hoda – poslanju bit ćemo prepoznatljivi samo ako ostanemo otvoreni i na jednostavan način svjedočimo evanđeoski život svim ljudima koje susrećemo.

Neka nas i ovo euharistijsko slavlje potakne da se ohrabrimo za promjene i obraćenje na koje nas poziva i Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života u svojoj ovogodišnjoj poruci povodom današnjega dana, sljedećim riječima: „Sinodalnost započinje u nama promjenom mentaliteta, osobnim obraćenjem, u zajednici ili bratstvu, u kući, na poslu, u našim strukturama, a zatim se širi na službe i poslanje.“

Dok zajedno koračamo na putu kao pojedinci i Božji narod, otvarajmo se i gradimo staze novih mogućnosti za prepoznavanje Božje prisutnosti u ovome društvu, usprkos poteškoćama i neizvjesnostima jer naš temelj je Krist, jedino pravo istinsko svjetlo koje rasvjetljuje svakog čovjeka.

I na kaju, na poseban način zahvaljujem svima vama koji ste na bilo koji način doprinijeli ljepoti ovoga euharistijskog slavlja: ocima isusovcima – domaćinima ove Župe Presvetog Srca Marijina, Zboru sestara milosrdnica pod ravnanjem s. Vlaste Tkalec i orguljskom pratnjom s. Elizabete Peršić, dominikanskim bogoslovima i bogoslovima franjevaca konventualaca na pomoći, čitačima iz različitih redovničkih zajednica i svjetovnih instituta, kao i svima vama koji ste svojim dolaskom i nazočnošću posvjedočili ljepotu svoje pripadnosti Gospodinu.

Kako bismo novim zanosom mogli nastaviti započetim putem, sjetimo se svojih zavjeta i obnovimo Bogu dana obećanja, iznova prikazujući svoj život Gospodinu.

Dan posvećenog života u Zadarskoj nadbiskupiji

(Zadar, 2. veljače 2022.)

Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu, Svijećnica, proslavljen je 2. veljače 2022. godine u crkvi sv. Šime u Zadru svečanim misnim slavljem koje je predvodio mons. Josip Lenkić, generalni vikar Zadarske nadbiskupije koji je na početku mise blagoslovio svijeće.

Na taj je blagdan osobito svečano u crkvi sv. Šime jer se u tom zadarskom svetištu već osam stoljeća nalazi neraspadnuto tijelo proroka Šimuna koji je na svoje ruke primio dijete Isusa te je u njemu prepoznao Mesiju. Taj susret u jeruzalemskom hramu opisao je Luka u Evanđelju (Lk 2, 22-40) koje se i naviješta na blagdan Prikazanja Gospodinova, u kojem su i zapisane Šimunove riječi u susretu s Marijom i Josipom kad su došli prikazati Isusa četrdeseti dan od njegovog rođenja:

„Slaveći blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu želimo se podsjetiti na trenutak kada su Josip i Marija donijeli Isusa u hram, kako propisuje Zakon i kako bi izvršili sve što je propisano. Tada slušamo i riječi starca Šimuna. On blagoslivlja Gospodina jer je dočekao ono što cijeli život željno iščekuje – susret sa Spasiteljem“, rekao je mons. Lenkić, podsjetivši kako je Isusovo prikazanje u hramu prorekao u Starom zavjetu prorok Malahija: „I doći će iznenada u hram svoj Gospodin kojega vi tražite i anđeo Saveza koga žudite“ (Mal 3, 1). „Nitko nije slutio da će to proročanstvo biti ispunjeno tako skromno, jednostavno i nenapadno. I to je stil Isusovog skrovitog života, stil ponizno-

sti i skromnosti. Bog dolazi u svoj hram, a prepoznaju ga samo pravedni i bogobojažni ljudi, puni Duha Svetoga. Za susret s Bogom treba biti pravo raspoložen, otvoren, spreman prihvatiti i to da je Bog drukčiji od onoga kakvog ga ja zamišljam, kakvu sam sliku sebi o njemu stvorio“, rekao je mons. Lenkić, dodavši kako su ostali koji su bili toga dana u hramu „očito očekivali drukčijeg Boga, drukčiji njegov dolazak“.

„Sveti Pavao nas je poučio da smo svi mi po krštenju postali Božjim hramom. U hram moga srca dolazi Gospodin. Tu se on želi sa mnom susresti. Kad ga tu u sebi susretнем, onda sam ga spreman susretati i u hramovima koje njemu u čast podižemo i u kojima ga liturgijskim djelovanjem činimo živo prisutnim“, rekao je generalni vikar. Od Gospodina tražimo blagoslov i da obasja naš život. „Neka nam blagoslovljene svijeće budu podsjetnik da smo potrebni Gospodinovog svjetla, a po njegovom blagoslovu pozvani smo i mi biti svjetlo u ovom svijetu. Sudjelujući u bogoslužju Svijećnice, s

foto: IKA

upaljenom svijećom u ruci, prisjetimo se da smo kao kršćani pozvani svijetom pronositi svjetlo i nadu, pokazujući svima da je Isus Krist istinsko i pravo svjetlo našeg života, svjetlo istinsko koje dođe na svijet da donese svjetlo života, da prosvjetli one koji su u tami i ne vide smisao i cilj svoga života. Isus je svjetlo koje pokazuje put, osvjetljava istinu, razotkriva i raspršuje tmine života. On je svjetlo koje u tami svijetli, pobjeđuje tamu i tama ga ne može obuzeti“, poručio je predvoditelj slavlja istaknuvši kako samo Isus može prosvjetliti tminu naše noći.

„Samo Isus istinska je Božja snaga. Samo je u njemu i po njemu spasenje. Samo za njim ima smisla ići. On prosvjetljuje naše staze, on ispunja smislom naše dane, on daje duboki smisao cijelom našem životu: u dobru i u zlu, u radosti i u žalosti“, poručio je mons. Lenkić.

Istaknuvši da smo svi ukorijenjeni u Kristu koji je svjetlo na prosvjetljenje nas samih, grije na našim putovima i vodi nas u vječnost, propovjednik je rekao kako je važno da različitim putovima putujemo s Kristom te da svi stignemo jedinom pravom cilju, Bogu Ocu.

Na blagdan Prikazanja Gospodinova Crkva slavi i Dan posvećenog života, kako je odredio sveti papa Ivan Pavao II., od 1997. godine. „Na blagdan Svijećnice Crkva zahvaljuje Bogu za dar posvećenog života, promiče ga i nastoji približiti narodu kao nešto što možda i nije svima shvatljivo, ali je za Crkvu bitno i važno“, rekao je mons. Lenkić, potaknuvši da zahvalimo Bogu za poziv koji je darovao redovnicima i za njihov odaziv koji neprestano daju Bogu. „Redovničko je služenje znak Crkvi i svijetu da je naš život usmjeren samo Bogu, da njega

treba iznad svega ljubiti i radi njega služiti braći i sestrama u potrebama. Molimo Gospodina i njegovu svetu majku Mariju, molimo svetog Šimuna Bogonosca i proročicu Anu da i mi prikazemo sebe Bogu, da budemo nositelji prisutnosti Božjeg svijeta te životom i primjerom uključujemo ljude u zajedništvo, otvorenost Bogu, vjernost vlastitom identitetu i poslanju“, poručio je mons. Lenkić, potaknuvši puk da moli za duhovna zvanja jer ih je sada neusporedivo manje u sjemeništima i bogoslovijama u Hrvatskoj u odnosu na prošle godine kada smo imali više desetaka sjemeništara i bogoslova u svakoj generaciji. Vikar Lenkić zahvalio je svim redovnicima i redovnicama pojedinačno i njihovim zajednicama za nesebičan rad i trud u župnom pastoralu, odgoju djece i mladih, brizi za stare i nemoćne i u svakoj službi za koju se ukazala potreba, a na koju su redovnici spremno odgovorili. Za vrijeme mise, redovnice i redovnici obnovili su svoje redovničke zavjete.

Nakon mise svećenici i puk počastili su moći sv. Šimuna čije se neraspadnuto tijelo nalazi u škrinji iznad glavnog oltara u prezbiteriju Šimunovog svetišta. Pozlaćenu škrinju kao svoj zavjet dala je izraditi hrvatsko-ugarska kraljica Elizabeta Kotromanić. Bila je kći bosanskog bana Stjepana II. Kotromanića i supruga hrvatsko-ugarskog kralja Ludovika I. Anžuvinca koji je pobijedio Mlečane u borbi za Dalmaciju te je Zadar oslobodio od mletačke vlasti. Škrinja sv. Šimuna radila se od 1377. do 1380. godine. Najvrjednije je srednjovjekovno djelo zlatarske umjetnosti u Hrvatskoj i u svjetskim razmjerima. Ujedno je i spomenik nulte kategorije hrvatske kulture. (IKA)

Dan posvećenog života u Varaždinskoj biskupiji (Varaždin, 2. veljače 2022.)

Na blagdan Prikazanja Gospodinova, Svijećnicu, koji se u Crkvi obilježava i kao Dan posvećenog života, 2. veljače 2022. godine u varaždinskoj katedrali svečanu misno slavlje predvodio je mons. mr. Bože Radoš, biskup varaždinski.

Tom prigodom okupili su se redovnice i redovnici iz družbi i redovničkih zajednica s područja Varaždinske biskupije. Bogoslužje je započelo obredom

blagoslova svijećā i procesijom sa svijećama kao spomen na Isusovo prikazanje u hramu, događaj u kojem je maleno dijete Isus od starca Šimuna prepoznat kao „svjetlost na prosvjetljenje naroda“ i očekivani Mesija.

Na početku homilije biskup Radoš podsjetio je upravo na taj evanđeoski ulomak susreta djeteta Isusa sa starcem Šimunom i proročicom Anom u hramu. Na taj blagdan slavimo Dan osoba posvećenog života jer „one su svjetlo, svijećā koju Bog pali, koja gori da bi svijetlila drugima put prema Bogu“. Redovnici su osobe koje su prikazane Bogu, koje sebe i svoj život prikazuju Bogu te u ovim osobama u hramu, o kojima

smo čuli navještaj, možemo otkrivati program i smisao poslanja redovnika i redovnica, rekao je biskup. Ponajprije to je Marija koja u čistoći svoje duše govori Bogu „da“ i stavlja se njemu na raspolaganje. I Josip, koji vrši Božju volju u tišini i šutnji, svojim stavom i djelima slika je redovničkog života, pojasnio je mons. Radoš. A u nastavku homilije biskup je govorio o drugim dvama likovima iz naviještenoga evanđelja, starcu Šimunu i proročici Ani.

Podsjetio je kako redovnice, redovnici i svećenici riječi starca Šimuna, njegove osjećaje, vjeru, nadu i ispunjenje života imaju svakodnevno uz sebe u večernjoj molitvi Božanskog časoslova. A proročica Ana, čiji nam lik donosi evanđelist Luka, bisser je koji ne smijemo previdjeti, rekao je biskup Radoš te u nastavku homilije promišljao nad njezinim likom. U nekoliko rečenica Luka nam je rekao kako je Ana proročica, udovica, moliteljica, pokornica i misionarka, rekao nam je o njezinoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Govoreći o njezinom podrijetlu, plemenu i ocu, Luka je predstavlja kao važnu osobu u povijesti spasenja. Ašerovo pleme bilo je malo i neznatno, ali u blagoslovu koji je otac Jakov izrekao pri rođenju Ašerovom, u njegovom imenu spominje se blagoslov, kruh, ulje, bogatstvo, kraljevsko dostojanstvo. Neznatna Ana predstavnica je tog plemena. Ona nije napuštala hrama, danju i noću služi Bogu, u događaju Isusova prikazanja ona izranja hvaleći Boga i govori o Bogu, to je njezino

poslanje. Ali to poslanje skriva se i u imenu njezina oca Penuela što znači „vidjeti Boga licem u lice“. Ašerovo pleme kod ulaska u obećanu zemlju dobiva pogansku zemlju uz rijeku Jordan, Galileju, te nam ovo Anino podrijetlo simbolično govori kako ona ima iskustvo života na periferiji. Luka nadalje spominje njezino udovištvo, iskustvo samooce, ostavljenosti, šutnje, neispunjenog života, nedaće i trpljenja. No ona ne staje u tom iskustvu osamljenosti, u zemlji poganskoj, ona ide prema središtu, Jeruzalemu, hramu gdje susreće Boga licem u lice. Ana ne staje „u površnosti, nego traži sebe promatrajući lice Božje. Ne možemo sebe pronaći samo ogledajući se u sebe, u svoju muku, u svoju patnju, osamljenost, nego gledajući Boga licem u lice“.

Upravo Anin lik možemo gledati kao simboličan izričaj redovničkog života kada Ana u svojoj prošlosti, izdržljivosti, postojanosti, u iskustvu muke susreće Boga i izriče mu hvalu te u svojem budućem životu svima govori o Bogu, pojasnio je biskup Radoš. „To je naš životni poziv, svima govoriti o njemu – riječima, stavom, životom, izdržljivošću, udovištvom, onime što nam Bog daje da formira naš život kako bismo zreli, radosni, iz svoje boli ponekad, znali progovoriti o onome koji je jedina svjetlost i radost našega života, Isusu Kristu, danas prikazanog u hramu, koji je svjetlo svijeta i svjetlo svakoga od nas“, istaknuo je u homiliji biskup Radoš obraćajući se posebno svećenicima, redovnicima i redovnicama. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenoga života u Šibenskoj biskupiji

(Šibenik, 30. siječnja 2022.)

U Šibenskoj biskupiji Dan posvećenoga života obilježen je 30. siječnja 2022. godine. Okupljene su na početku susreta pozdravili biskupijska povjerenica za posvećeni život s. Renata Azinović i šibenski biskup Tomislav Rogić.

Biskup Rogić pozdravio je poimence svih devet redovničkih zajednica koje djeluju na području biskupije i poigrao se sintagmama „Bogu posvećen život“ i „Bog koji posvećuje naš život“. Istaknuo je kako se posvećujemo onoliko koliko smo Božji, odnosno koliko se njemu posvetimo, a sve ostalo stavimo u drugi plan, i ohrabrio okupljene da se trude oko svoga svakodnevnog posvećenja kako bi Bog mogao po njima i druge posvećivati. Kako se ti susreti odvijaju u ozračju međusobnog upoznavanja, prihvaćanja i ohrabivanja, uslijedilo je

predavanje s. Tatjane Petric o temi „Vinkovska karizma u Hrvatskoj“. To je predavanje prvotno planirano za prošlogodišnji Dan posvećenog života, kao priloga sto sedamdeset petoj obljetnici dolaska sestara milosrdnica u Hrvatsku, ali je zbog odgođenoga susreta prebačeno na ovu godinu. Sestra Tatjana predstavila je lik i djelo sv. Vinka Paulskog te povijest vinkovske karizme općenito, s naglaskom na djelovanje sestara milosrdnica u Hrvatskoj i napose u Šibeniku. Istaknula je neke doprinose sestara na vjerskom, znanstvenom, odgojno-obrazovnom, zdravstvenom i umjetničkom području, kao i svijetle uzore vjere koje je povijest Reda iznjedrila.

Tijekom molitve Večernje, koju su animirali franjevački novaci s Visovca, okupljeni redovnici i redovnice obnovili su svoje redovničke zavjete i molili zagovor svetih utemeljitelja za vjernost na redovničkom putu. Lijepo vrijeme i široki prostor omogućili su i neformalne susrete i razgovore okupljenih. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji (Split, 2. veljače 2022.)

Blagdan Svijećnice, Prikazanja Gospodinova, i Dan posvećenog života za redovnice i redovnike na području Splitsko-makarske nadbiskupije svečano je proslavljen 2. veljače 2022. godine na Gospinom otoku u Solinu. Pastoralni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije mons. Nediljko Ante Ančić predvodio je obred blagoslova svijeća u staroj župnoj crkvi Gospe od Otoka, potom svečanu procesiju s upaljenim svijećama u kojoj su sudjelovali svećenici, redovnici i redovnice, bogoslovi, kandidatice i vjernici laici te euharistijsko slavlje u novoj crkvi Svete obitelji.

Prije dvadeset pet godina papa Ivan Pavao II. ustanovio je Dan posvećenog života i odredio da se on slavi na blagdan Prikazanja Gospodinova. Od tada se svake godine na ovaj blagdan okupljaju osobito redovnici – muškarci i žene koji su se odazvali na duhovni poziv da zajedno slave Gospodina i da mu zahvaljuju na svim plodovima koje je kroz redovničko služenje podario svojoj Crkvi.

„Večeras u misnom slavlju stojimo pred Gospodinom i u ovom susretu s njim želimo mu svaki od nas osobno zahvaliti za dar njegova poziva i poslanja. Sjećamo se onih dana svoje mladosti kad nas je Isus tražio i kucao na vrata našega srca. Bog na različite načine pristupa ljudima i služi se raznolikim sredstvima da ih pozove u svoju službu da mu se posve predaju. Svatko bi od nas o tome mogao ispričati svoju životnu priču,

kako ga je ljubav Kristova pronašla, dirnula i preokrenula njegov život. Sjećamo se i svih onih koji su nas na tom putu naše duhovne formacije i odrastanja pratili, za nas se molili, davali nam primjer svjedočanstva vjere, poticali nas i hrabрили da ustrajemo u vjernosti i potpunom predanju Isusu Kristu. Bez njih, bez tih korijenja, ne bismo mogli rasti u svom poslanju“, naglasio je u prigodnoj homiliji mons. Ančić. Spominjući poteškoće s kojima se suočava posvećeni život u svojim različitim oblicima: opadanje zvanja i starenje, izazovi globalizacije, konzumerizam, zamke relativizma, duhovna dezorijentacija mnogih današnjih ljudi, mons. Ančić kazao je kako Bogu posvećene osobe kao i drugi ljudi proživljavaju poteškoće, razočaranja, bolesti, pandemiju koronavirusa, noći duha i druge životne nedaće te da svi zajedno „moramo biti svjesni da danas cijeli svijet i Crkva u njemu prolazi kroz velike kušnje i stoji pred silnim izazovima.“ (...) „U jednom je svom obraćanju papa Franjo prije više godina rekao: Ne živimo više samo u epohi promjena nego se mijenja i sama epoha. Zato je Papa odlučio sazvati Sinodu biskupa o sinodalnosti. Nakanama je da se u idućem vremenu na svim razinama u Crkvi, župnoj, biskupijskoj, općoj, osvijesti zajedništvo vjere, produbi sudjelovanje svih vjernika u crkvenom životu i službama kako bi naše poslanje bilo što plodonosnije u današnjem svijetu koji se stalno mijenja.“

Nadalje je mons. Ančić spomenuo dva temeljna pitanja u upitniku Sinode koja se mogu primijeniti i na redovničke zajednice: Kako naša zajednica kroči zajedno u svjedočenju evanđelja i življenju svoje karizme? Na koje nas korake Duh poziva da bismo

rasli u zajedničkom hodu i što bolje obavljali svoje poslanje? Govorio je i o dvjema zamkama u koje se ne smije upasti, a to su izolirati se, bježati od svijeta i povlačiti se u svoje zaštićene niše te pribjegavati nekom neobuzdanom, pretjeranom aktivizmu. „Mnogo je važniji od toga naš život koji mora govoriti, život koji zrači radošću i ljepotom življenja evanđelja i nasljedovanja Krista. Da bismo druge oduševili za Krista, moramo sami gorjeti ljubavlju Božjom koja nas je zahvatila. Mladiće i djevojke pridobit ćemo za duhovni poziv ponajprije ako u susretu s nama osjete privlačnost prema duhovnom zvanju. A da bi naš život govorio, da bismo bili autentični svjedoci Isusa Krista i vjerni sljedbenici svojih utemeljitelja, treba stalno upravljati svoj pogled prema Kristu. Može se i u svećenički i redovnički život uvući svjetovni način razmišljanja i ponašanja. To se događa ako oslabi naša vjera, ako izbljedi gorljivost, ako se ohladi ljubav i radost poslanja. Ako zanemarimo svoju intimnu povezanost s Gospodinom, onda tražimo sigurnost u materijalnim stvarima, težimo za moći, sitnim probitcima i ljudskom slavom. Zato među svim našim aktivnostima valja dati prednost molitvi i duhovnom životu. Od Krista treba naučiti što je ljubav i kako ljubiti ljude koje susrećemo na svom putu i u svojoj svakidašnjici. Jedino On može preobraziti naša srca da znaju voljeti poput njega“, istaknuo je mons. Ančić i pozvao okupljene redovnike i redovnice da obnove svoju ljubav i vjernost i svoja obećanja dana Gospodinu te ga zamole da sve osobe posvećenog života blagoslovi i ojača. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u Sisačkoj biskupiji (Sisak, 5. veljače 2022.)

Vanjska proslava blagdana Svijećnice i Dana posvećenog života održana je 5. veljače 2022. godine u bazilici sv. Kvirina u Sisku. Tom prigodom svečano misno slavlje predvodio je sisački biskup Vlado Košić.

Na početku je okupljene predstavnike redovničkih zajednica s područja Sisačke biskupije pozdravio biskup Košić, posebno zahvalivši novoj povjerenici za osobe posvećenog života s. Danijeli Anić na organizaciji susreta.

U homiliji je biskup podsjetio kako se ove godine, po odredbi sv. pape Ivana Pavla II., slavi već dvadeset šesti Dan posvećenog života. Zapitao se i što znači to da je osoba

posvetila život te kome ga je posvetila? „Na prvom mjestu Bogu, a onda i Crkvi općenito i na specifičan način svojoj zajednici u kojoj živi. Bog je na prvom mjestu, to nam poručuju redovnici i redovnice, osobe posvećenog života. Vi ste, drage redovnice i redovnici, živi znak koji neprestano sve vjernike poziva da Boga treba staviti iznad svega i da se njemu valja posvetiti. To znači – predati se Bogu. Bez predanja vlastitog života nema posvećenog života“, poručio je biskup.

Mons. Košić pojasnio je kako o tome govore i čitanja blagdana Prikazanja Gospodinova u hramu koji je tog dana proslavljen na vanjski način, premda je Svijećnica bila 2. veljače, a 5. veljače je spomendan svete Agate. „Evandjelje po Luki (Lk 2, 22-40) donosi nam poznati odlomak o prikazanju Isusovom u hramu. Marija i Josip opslužuju židovski zakon i prinose dijete kao prvoro-

denca Bogu. Prvorođeno se muško dijete trebalo prinijeti u hramu, ali u zamjenu za nj trebalo se žrtvovati par grlica ili golubića. Može nam se to činiti samo formalno ispunjenje Mojsijeve odredbe, no ona ima mnogo dublje značenje. Isus doista jest Sin Božji i ovim činom navješćuje se njegova predanost Ocu. On pripada Bogu od samog svog začeca jer ono je utjelovljenje Božje u naše ljudsko tijelo i naš život koji je On preuzeo. To potvrđuju dva susreta odnosno dvije osobe koje se nalaze u hramu: to je starac Šimun, čovjek pravedan i bogobojazan, koji iščekivaše utjehu Izraelovu i proročica Ana, kći Penuelova, iz plemena Ašerova, također starica. U hramskoj vrevi oni prepoznaju da ovo dijete koje su donijeli Marija i Josip na prikazanje Bogu nije svakodnevno, jedno u nizu, nego da je osobito, da ima posebno značenje i težinu. Kako samo Šimun radosno pjeva: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru!“ („nunc dimissis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace“), ujedno prelijepa pjesma iz Taizea. U ovom hvalospjevu starac, Bogonosac Šimun Isusa naziva „svjetlost na prosvjetljenje naroda, slava puka svoga izraelskoga“. On Mariji najavljuje: „Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan — a i tebi će samoj mač probosti dušu — da se razotkriju namisli mnogih srdaca!“ Isus je nazvan svjetlost: Ja sam svjetlo svijeta — rekao je kasnije i sam za sebe u Ivanovu evanđelju u raspravi sa Židovima (Iv 8, 12). Ivan i u svom proslavu kaže za utjelovljeni logos: „Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna“ (Iv 1, 9-10). Odatle za

ovaj blagdan naziv Svijećnica: Krist je naše svjetlo koje mi svojim malim svijećama donosimo svijetu. Naša je zadaća poput svijeće, koje smo na početku blagoslovili i nosili u procesiji, kroz tamu donositi kud prolazimo svjetlo Kristovo“, rekao je biskup.

Mons. Košić ustvrdio je da „koliko smo spremni slijediti Krista, koji je naše svjetlo, toliko ćemo i mi sami biti prosvjetljeni, a toliko ćemo i drugima moći donositi svjetlo koje treba obasjati tame ovoga svijeta“. „Mnogo je danas zlogukih proroka koji sve vide crno i naviještaju propast, koji neprestano zazivaju Božju kaznu i zdvajaju nad grijesima svijeta te pozivaju na obraćenje, ali koji ne žive u radosti nego u nekom grču borbe protiv zala ovoga svijeta. Mogli bismo reći kako bi takvi proroci trebali nestati jer to nisu Kristovi proroci koji imaju zadaću naviještati radosnu vijest. Umjesto proklinjanja grijeha i zala ovoga svijeta, treba blagoslivljati sve ljude i donositi im nadu; umjesto zabrinutosti nad sudbinom naroda i predviđanja propasti, potrebno je da Kristovi svjedoci donose budućnost i hrabro se suoče sa svim izazovima vjerujući da ih sve Gospodin Isus svojim svetim Duhom pobjeđuje i nadvladava. I nema toga što bi ostalo izvan svjetla Kristova, izvan dosega njegova spasenja. Kada to znamo, nikoga ne odbacujemo i nad nikim ne lomimo koplje niti trnemo stijenj što tek tinja. Gospodin je kadar sve preobraziti i mi to naviještamo u ovom svijetu koji doista obavija mrak, ali koji je jednom zauvijek obasjalo svjetlo koje je Krist Gospodin“, zaključio je biskup.

Prije mise kratki nagovor okupljenima održala je s. Danijela Anić, a zatim su redovnici i redovnice zajedno molili Večernje hvale te krunicu.

*mr. sc. s. Danijela Anić, ASC
povjerenica za ustanove posvećenog života i
družbe apostolskog života u Sisackoj biskupiji*

Bogu posvećeni život prema poticajima pape Franje i sudjelovanje na 'putovanju' Crkve o sinodalnosti

Bazilika sv. Kvirina u Sisku, 5. veljače 2022.

Bogu posvećeni muškarci i žene osobe su Crkve. Mi smo u Crkvi, s Crkvom, za Crkvu Jednostavno, mi smo Crkva. Riječima tolikih papa, a sada osobito riječima pape Franje, redovništvo i Bogu posvećeni život muškaraca i žena je radost, plemenitost, riječ blagoslova i nade koji se pronose ovim svijetom bogatstvom karizmi, duhovnosti, apostolata, misijskog poslanja. Ljepotom vizije i proročke dimenzije koju živimo u povijesti spasenja. Papa kaže: „Redovnici moraju biti muškarci i žene koji su kadri probuditi svijet“. Redovništvo, Bogu posvećeni život utjelovljuje kraljevstvo Božje na zemlji. Istina je i činjenica koju trebamo trajno imati pred očima. Danas još više jer stojimo pred tolikim izazovima svijeta. Jasnoća našega karizmatskog identiteta, pripadnost zajednici, družbi, institutu, Crkvi prolazi kroz novi egzodus. U tom „prijelazu/izlasku“ nalazi se cijela Crkva kao i društvo u kojem živimo.

Stoga, sinodalni put poziv je svima na sudjelovanje i odgovornost. Kardinal João Braz de Aviz i nadbiskup José Rodríguez Carballo ističu kako ne možemo nedostajati, ne možemo ne biti među drugima i s drugima, posebno u tom pozivu da postanemo sinodalna Crkva. Nužno je da si postavimo i odgovorimo na pitanja: tko su sestre, braća koje slušamo, zašto ih slušamo? Dodajem, kako ih slu-

šamo? Ovdje je potreban „dijalog savjesti“, a to je aktivno slušanje među osobama, vrijeme koje se izdvaja za drugoga jer ga se sluša bezuvjetno i bez sablazni i umora, potpuno darovano vrijeme za drugoga. („Dar vjernosti“, 54-55) Poziv je to da, unatoč naporu i ranama, damo svoj doprinos bogatstvom naših karizmi i naših života, malenim, ali snažnim „plamenom zvanja“ koje smo pozvani živjeti u svakoj životnoj dobi. Ne dati se zarobiti strahom od promjena, ogorčenošću, kritiziranjem, kukanjem, negativizmom. Posvećeni život nije „otpad“ zbog pomanjkanja novih snaga jer u konačnici Duh je onaj koji vodi Crkvu. Ako sami ne vrednujemo dovoljno svoj poziv, svoje zvanje i poslanje u Crkvi, kako ćemo to očekivati od drugih? Kako ćemo druge oduševiti za Krista ako su ga naše ruke prestale grliti? Ako smo oduštalili od oslušivanja gibanja Duha u našem životu? Kakvi su naši nutarnji pokreti duše, naš nutarnji sluh duše? Jesmo li poput starca Šimuna i proročice Ane, iako neki u trećoj životnoj dobi, hitri ustati na taj pokret duše, pokret Duha da je Gospodin tu, sada u ovoj mojoj situaciji, u ovom povijesnom trenutku i primiti dijete, prepoznati Boga i hvaliti ga? (usp. Lk 2, 27.38) Možemo li progovoriti o nasilju i pritisku koji međusobno stavljamo jedni drugima na život? Jesmo li spremni u tom hodu s Crkvom imenovati probleme unutar naših zajednica, crkvenih i državnih institucija? Sam papa Franjo govori kako je svaka rigidnost perverzija i da u sebi skriva velike probleme. Prepoznamo li je u našim krugovima? Prepoznamo li i možemo li odvažno govoriti o problemu nasilja i šutnje o istome u našim redovima, biskupijama, zajednicama jer se često skrivaju pod plaštem iskrivljenog pogleda na poslušnost bilo

foto: IKA

od strane poglavara ili braće i sestara? Sam papa Franjo poziva na borbu kada se u nekim slučajevima, osobito prema posvećenim ženama, postupa nepravedno, čak i unutar Crkve, kada se služba koja je tako velika sveđe na robovanje. On sam potiče Bogu posvećene žene i redovnice neka se ne obeshrabre Božju dobrotu svjedočiti kroz apostolska djela koja provode, a prije svega svjedočanstvom posvećenosti.

Važno je podsjetiti da u Isusovom zahtjevu učenicima tijekom posljednje večere „ostanite u mojoj ljubavi“ (Iv 15, 9) krije se snaga poziva posvećene osobe (Franjo, „La forza della vocazione“, 44). Učeništvo i suobličavanje Kristu traju cijeli život. „Da bi se izbjeglo dramu napuštanja učeništva ili moguće besplodnosti poziva, učenike se trajno poziva da *ostanu*“ („Dar vjernosti“, 104). Vjernost u uzajamnoj povezanosti Učitelja i učenika dar je međusobnog povjerenja, osobne i zajedničke brige oko čuvanja „plamena zvanja“. Stječe se to u dugotrajnoj ustrajnosti tijekom svih životnih doba. Međutim, nužno je postaviti ozbiljna pitanja i na njih tražiti ozbiljan odgovor. To su, također, neki od ciljeva sinodalnog puta. Odgovorni smo jedni za druge i „čuvari“ (usp. Post 4, 9) te uzajamna pomoć kako bi svatko ispunio svoj poziv. Krize su trenutne u životu, radost je trajna i određena za rast. Krize su prolazne, ponekad neizbježne, ali kroz njih treba proći s ljubavlju upirući pogled u začetnika života koji je uvijek vjeran. Imati hrabrosti, poniznosti čuti ponovno Božji

poziv, Božju riječ „ostanite u mojoj ljubavi“, obući novu haljinu sinovstva moguće je u svakom životnom razdoblju. U vremenu povrijeđene nade, razlomljenih i napuklih života potrebno je još više biti brat, sestra, prijatelj. Svi smo učenici na putu, podložni oblikovanju njegujući „pedagogiju nade“ živeći iskustvo trajne i cjelovite formacije tijekom svih životnih razdoblja suobličujući se Kristu u tišini molitve, u trpljenju, u skrovitosti, u radosnom naviještanju istine evanđelja na marginama osobe, društva, zajednice, Crkve. Živjeti „misionarski san“ doći do svakoga, brinuti o svima, osjećati sve braćom i sestrama, zajedno u životu i u povijesti spasenja. Veliki primjer imamo u našim utemeljiteljima i utemeljiteljicama, a osobito u presvetoj Majci Djevici Mariji kojoj povjeravamo poziv i poslanje svih nas, Kristove Crkve sada u ovom povijesnom trenutku.

Oče, koji si izlio darove svoga Duha na Blaženu Djevicu koja je molila s apostolima u dvorani posljednje večere, daj da Crkva ustraje jednodušno i složno u molitvi, da Duhovi traju neprolazno i da sveti oganj spali svako zlo, izbriše nečistoće i prljavštine, samoće i gorčine koje izjedaju čovjeka. Sveti Oče, poslušaj molitve koje tvoj dobri Duh stavlja u srce i na usne onih koji se uzdaju u tebe, oslobodi nas tereta grijeha koji žalosti i trne Duh koji se spustio na Djevicu i koji je darovan u dvorani posljednje večere i da Crkva uvijek blista po novim plodovima svetosti i milosti kako bi donijela svijetu radostan navještaj spasenja. („Naviještajte“, 92)

Dan posvećenog života u Riječkoj nadbiskupiji (Rijeka, 2. veljače 2022.)

Na blagdan Svijećnice ili Prikazanja Gospodinova u hramu 2. veljače 2022. godine u riječkoj katedrali sv. Vida euharistijsko je slavlje predvodio mons. dr. Ivan Devčić, riječki nadbiskup i metropolit. Crkva je toga dana proslavila dvadeset šesti Svjetski dan posvećenog života pa su se tim povodom u riječkoj prvostolnici okupili članovi svih redovničkih zajednica koje djeluju na području Riječke nadbiskupije.

*mons. dr. Ivan Devčić,
riječki nadbiskup i metropolit*

Homilija

u euharistijskome slavlju
blagdana Prikazanja Gospodinova
(Svijećnice)

Riječka prvostolnica, 2. veljače 2022.

Liturgijska čitanja: Mal 3, 1-4; Ps 24, 7-10;

Heb 2, 14-18; Lk 2, 22-40

Draga braćo i sestre!
Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu predstavlja prigodu i poticaj da u svjetlu koje nas iz tog događaja obasjava vidimo sebe i ispitamo svoje prikazanje Bogu. Znamo da u svakoj svetoj misi mi sami sebe zajedno s Isusom prikazujemo nebeskom Ocu. No koliko to činimo doista predano, odnosno koliko je ta liturgijska gesta pokrivena našim stvarnim životnim prikazanjem koje se ostvaruje ne samo riječima, nego poglavito gestama poniznosti, poslušnosti, vjernosti, u življenom siromaštvu, u ustrajnoj nadi i djelatnoj ljubavi. Is-

pitajmo sebe gledajući se u ogledalu samog Gospodina koji se prikazuje u hramu, ali i onih koji ga u njemu prikazuju, kao i onih koji ga ondje dočekuju.

Pogledajmo se najprije u ogledalu Gospodina koji se prikazuje. Evanđelje nam ga predstavlja najprije kao onoga koji se podvrgava Zakonu: „Kad se po Mojsijevu zakonu navršise dani...“ Isus se podvrgava ljudskom zakonu iako je Bog. Dobro je češće meditirati tu duboku Kristovu poniznosti o kojoj je sv. Pavao u Poslanici Filipljanima napisao da je Krist samog sebe „oplijenio“, tj. lišio svoga božanstva. Isusovo je podvrgavanje židovskom zakonu upravo nastavak tog procesa njegovog „samoponiženja“, njegove „kenoze“ što je počelo utjelovljenjem. Tim činom Isus pokazuje kako ne traži za sebe nikakve iznimke, nikakva izuzetka ili privilegija, nego želi do kraja prihvatiti svu bremenitost ljudskog života.

U Evanđelju nadalje čitamo: „Poniješe Isusa u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu...“ Nevjerojatno, gotovo pomislimo kako se sveti pisac zabunio kada je napisao „poniješe Isusa da ga prikažu Gospodinu“. Ta zar sam Isus nije Gospodin? Doista, „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe ‘opljeni’, uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan, obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe...“. Te riječi sv. Pavla najbolje objašnjavaju izraz „Isusa prikazaše Gospodinu“. Isus Krist doista je ravan Bogu, ali se sada ništa od toga ne vidi, ništa ne upućuje na njegovo božanstvo. Sada imamo pred sobom samo dijete kao svako drugo židovsko dijete koje su roditelji donijeli „prikazati“ Bogu.

Evanđelje zatim govori o Mariji i Josipu koji su došli u hram „da prinesu žrtvu, kako

je rečeno u Zakonu Gospodnjem: dvije grlice ili dva golubića“. Riječ je o propisu iz knjige Levitskog zakonika koji određuje: „Ako (majka) ne može da nađe dovoljno sredstava za grlo sitnog stada, neka onda uzme dvije grlice ili dva golubića – jedno za žrtvu paljenicu, a drugo za žrtvu okajnicu.“ Ono, dakle, što su Marija i Josip prinijeli, bio je prinos siromaha. Marija, majka Sina Božjega, nije imala sredstava za skuplji prinos. Hvala joj u ime svih siromašnih majki koje u njoj mogu prepoznati svoju sestru, kao što u njezinu Sinu svi siromasi mogu prepoznati svoga brata. No ne diraju nas samo Marijino i Josipovo siromaštvo, nego i njihova poslušnost s kojom su spremno prihvatili ulogu koju im je Bog namijenio. U toj poslušnosti oni donose i Isusa u hram i spremno ga daruju Bogu. Hvala im za taj divan primjer koji nas ne smije ostaviti ravnodušnim. Zato se, imajući njih dvoje pred očima, pitamo: Što je s mojim siromaštvom? Koliko sam doista ja poslušan volji Božjoj koja mi se očituje preko volje mojih poglavara, preko glasa Crkve i moje savjesti, kao i preko tolikih znakova vremena? Jesam li uspio Bogu sebe, s onim što mi je najdraže, prikazati i darovati?

Zatim Evanđelje govori o dvoje ljudi koji su dočekali Isusa u hramu. Najprije o starcu Šimunu: „Taj čovjek, pravedan i bogobožan, iščekivaše utjehu Izraelovu i Duh Sveti bijaše na njemu. Objavio mu Duh Sveti da neće vidjeti smrti dok ne vidi pomazanika Gospodnjega. Ponukan od Duha dođe u hram.“ Predočimo si, braćo i sestre, tog starca. On se približio smrti, ali nije žalostan jer je pravedan i vjeran. On je produhovljen, tj. ispunjen Duhom Svetim. On se da voditi. Kao za ruku, Bog ga vodi u hram. Dok o tome razmišljamo, molimo da se i mi pre-

pustimo Gospodnjem vodstvu, da i nas on vodi kao što otac vodi svoje dijete. „On (Šimun) blagoslovi Boga.“ Pobožni su Židovi imali običaj tijekom cijelog dana izgovarati blagoslove. Oni najpobožniji, potaknuti tim običajem, bez prestanaka su svoju dušu uzdizali Bogu izgovarajući kratku molitvu: „Blagoslovljen budi, Gospodine!“ I nas su učili, na početku naše duhovne formacije, da trebamo živjeti u stalnoj Božjoj prisutnosti i sve činiti na veću slavu Božju. Imajući pred sobom primjer starca Šimuna, ne možemo se ne zapitati što je od toga još ostalo, odnosno – jesam li stekao naviku neprestano blagoslivljati Boga? Šimun reče Mariji, majci Isusovoj: „Ovaj je evo postavljen za propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan – a i tebi će samoj mač probosti dušu! – da se razotkriju namisli mnogih srdaca.“ Spasenje po trpljenju! I Marija će u tome sudjelovati. A svakome se od nas postavlja pitanje – kakvo je moje sudjelovanje u istom otajstvu otkupiteljskog križa? „Ta vidješe oči moje spasenje tvoje, koje si pripravio pred licem sviju naroda: svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga.“ Krist, onaj koji je prikazan Gospodinu, univerzalni je Spasitelj, njegovo je spasenje namijenjeno svakom čovjeku. Što to za mene znači? Nalazim li u tome poticaj za neumornu evangelizaciju, za svjedočenje Kristove ljubavi prema svakom čovjeku? Ili sam previše zaokupljen samo svojim spasenjem ili samo budućnošću svoje zajednice?

Uz starca Šimuna Isusa je u hramu dočekala i prorokica Ana: „Nakon djevojaštva živjela je s mužem sedam godina, a sama kao udovica do osamdeset i četvrte. Nije napuštala hrama, nego je postovima i molitvama danju i noću služila Bogu.“ Ana pri-

pada skupini Jahvinih siromaha koje Biblija zove „anawim“. Ona nema ništa svoga. Nije imala ni mnogo radosti u životu. Nesreća se rano sručila na njezin dom i ona je ostala sama. Ali je za svoju samoću našla rješenje provodeći sve svoje vrijeme u hramu. Ona je toliko ostarjela i oslabjela da s njome više nitko ne računa, tako da se mogla smatrati posve beskorisnom. Ali pred Bogom ona nalazi rješenje pretvarajući svoj život u „prios“ njemu, stavljajući se njemu u službu. Sav je njezin život jedna vrsta žrtve koja se uzdiže prema nebu poput mirisa tamjana. Tako njezin život, njezino siromaštvo dobiva beskonačnu vrijednost, vrijednost koja spašava svijet. Ta žena ima veću važnost u Božjim očima nego svi učitelji Zakona i svećenici koji vrše svoju službu u hramu. „Hvalila je Boga i svima koji iščekivahu otkupljenje Jeruzalema pripovijedala o Djetetu.“ Ana nije zatvorena u sebe, ona ne posti i ne moli za sebe, za svoje osobno spasenje, nego nosi u sebi „nadu Izraela“. Kako je to kod nas? Nosim li ja, nosiš li ti u sebi nadu i očekivanja svijeta? Je li Crkva, Božji narod, prisutna u mojim molitvama? Je li misijsko poslanje Crkve dio mojih nada? Znam li svoju nemoć staviti na raspolaganje Bogu, da bih po njemu postao jak premda sam slab? Ana, starica, nije pasivna, rezigni-

rana, ona čini ono što može: ona pripovijeda o djetetu svima koji očekuju spasenje, ona hvali Boga, ona iz svega srca pjeva svojim staračkim glasom psalme u hramskom bogoslužju, a kad iziđe iz hrama, govori o Bogu onima koji je žele slušati. A jesam li ja aktivan? Kakve su moje pjesme i molitve? Što ja govorim i svjedočim?

Evandjelje nas na kraju ponovno vraća Isusu. „Kad obaviše sve prema Zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju, u svoj grad Nazaret. A dijete je raslo, jačalo i napunjalo se mudrosti i milost je Božja bila na njemu.“ To treba pozorno meditirati i u mašti si predstavljati. Isus ima tri godine... On raste. On ima šest godina... Pod utjecajem majčinih i Josipovih savjeta njegova se svijest postupno budi i oblikuje. On počinje ići u školu, uči čitati, on napreduje. A ipak, on je Bog. Kakav misterij, kakvo otajstvo! Isus slijedi prirodni zakon fizičkog, ali i intelektualnog ljudskog rasta: on prolazi kroz pubertet i adolescenciju, on napreduje u mudrosti. On čak, premda je Sin Božji, tek postupno otkriva i spoznaje svoje poslanje i navikava se slušati, kako kaže pisac Poslanice Hebrejima (5, 8).

On je u svemu prihvatio naše ljudsko stanje. On je ostvario svoju vjernost Ocu u apsolutnoj poslušnosti svojem ljudskom stanju, krhkom i ograničenom, kakvo je bilo, On u svemu ravan Bogu, lišivši se svo- ga božanstva. Njemu se prikazati i zajedno s njime nebeskom Ocu, znači njega nasljeđovati u njegovoj „kenozi“, u poslušnosti i siromaštvu, kao što su to činili oni koji su ga donijeli u hram i koji su ga u hramu dočekali. Neka nam On, po njihovu svetom zagovoru pomogne, da mu se doista sve savršenije suobličujemo i tako njegovim svetima pridružujemo. Amen.

foto: IKA

Dan posvećenog života u Požeškoj biskupiji

(Požega, 2. veljače 2022.)

Na blagdan Prikazanja Gospodinova, Svijećnicu, 2. veljače 2022. godine predstavnici redovnika i redovnica koji djeluju na području Požeške biskupije okupili su se u Požegi na proslavi Dana posvećenog života. Program je počeo u Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma gdje je profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu fra Daniel Patafta održao nagovor „Redovnički poziv i poslanje u kontekstu sinodalnosti Crkve“. Potom su redovnici i redovnice u crkvi sv. Lovre slavili službu Večernjih hvala i imali prigodu za osobnu ispovijed. Središnji dio programa bilo je euharistijsko slavlje koje je u katedrali predvodio biskup Antun Škvorčević. Slavlje je počelo ulaznom procesijom redovnika i redovnica s upaljenim svijećama te blagoslovom svijeća na ulazu u katedralu.

mons. dr. Antun Škvorčević

Homilija

u euharistijskome slavlju
blagdana Prikazanja Gospodinova
(Svijećnice)

Požeška prvostolnica, 2. veljače 2022.

*Liturgijska čitanja: Mal 3, 1-4; Ps 24, 7-10;
Heb 2, 14-18; Lk 2, 22-40*

Poštovana braćo i sestre, drage sestre redovnice i braćo redovnici!
Blagdan Gospodinova prikazanja u hramu najdublje je povezan s otajstvom Isusova utjelovljenja, slavlje je velike prisutnosti Sina Očeva u našoj ljudskoj stvarnosti. On je „anđeo saveza“ kako ga naziva Malahija, očekivani posrednik novoga reda u odnosu Boga i čovjeka, ulazi u hram, pojavljuje se u našem prostoru i vremenu. Dapače, tvrdi pisac Poslanice Hebrejima – Krist je ušao u zajedništvo naše krvi i mesa, postao

nam svima jednak, osim u grijehu. Ušao je u samo naše tijelo, u naše granice, u smrt, da bi proživio svu našu bijedu i otkupio je, i čisteći je priveo k punom sjaju našeg rodbinstva s Bogom. Poetski je to Kierkegaard izrazio riječima: „Krist je vrhunška točka Božje neizmjernosti u našoj ograničenosti.“ Današnje Evanđelje prikazuje nam Sina Božjega u siromaštvu jedne židovske obitelji, u zakonskim i ritualnim ljudskim strukturama, u jednostavnosti nezaštićenog i siromašnog stvorenja.

On je čistač o kojem govori prorok Malahija. Postoji negativan vidik njegova dolaska. On je poput ognja ljevačeva i lužine bjelečeva, proglašava prorok simbolički. On dolazi da bi svukao s čovjeka svu navlaku zla i grijeha koja ga zaogrće. On se pojavljuje da bi iskupio grijeh naroda, obeskrjepivši đavla, kako piše pisac Poslanice Hebrejima. On je spasenje pripravljeno pred licem sviju naroda, kako pjeva Šimun u Evanđelju. Po njegovu ulasku u našu povijest mi ljudi možemo konačno prinijeti Gospodinu žrtvu u pravednosti, tvrdi Malahija. U njemu, dakle, možemo uspostaviti most komunikacije i dijaloga s Bogom od kojeg smo se udaljili slijedeći vlastite gubitničke putove.

Braćo i sestre! U današnjim svetim čitanjima navedene su i druge Kristove oznake i službe za nas. Radi se o dugom nabranjanju koje zavrjeđuje našu pozornost jer predstavlja Kristov svijetli lik. Malahija veli da je on žuđeni, uzdisani, čiji se dan iščekuje. Za Šimuna on je spasenje naroda. Za Malahiju on je vatra, a za Šimuna svjetlost na prosvjetljenje naroda i slava puka izraelskoga. Za pisca Poslanice Hebrejima on je dionik naše naravi i za nas se zauzima, on osobno trpi da bi bio blizu iskušanom čovjeku pat-

niku. On je spasenje svih naroda, ali i kamen spoticanja, na propast je i uzdignuće mnogih, znak protivljenja koji razotkriva nakane ljudskih srdaca, lomeći obrambene lance njihove prijetvornosti. On je milost Božja, darivatelj Duha Svetoga, kako nekoliko puta naglašava današnje Evanđelje.

U Isusovom spasiteljskom liku susreću se Izrael i svi drugi ljudi. No prepoznaju ga ponajprije ponizni, siromašni i pravedni. Šimun i Ana, Marija i Josip živi su primjeri tog prepoznavanja. Bog je poduzeo inicijativu i stupio na naše putove. Potrebno je imati čiste oči da prepoznamo njegovo svjetlo. Piše francuski spisatelj Julien Green: „Bog nas slijedi stopu u stopu. Jedva ga zapazamo. No postoje stanja u kojima mu kao kakvom prosjaku znamo priopćiti neka odstupi od nas, da se udalji koji trenutak, a potom se ponovno vrati... Idi, Gospodine, i dopusti mi da se malo zabavim. Dosadan si mi. Gospodine, pusti me. Ali On ne odlazi. Naučio je na uvrede“.

Poštovani i dragi vjernici! Blagdan Gospodinova prikazanja potiče nas da obnovimo svoju zadivljenost Božjom blizinom u našoj svakodnevicu. Odveć smo se navikli na nju i u opasnosti smo ponašati se na način koji spominje pisac Bernanos: „Kršćani su u stanju smjestiti se komotno i pod sami križ Isusa Krista“. No Isus se predstavlja kao zahtjevan spasitelj, sablažnjive poniznosti, jak u svom sudu, znak osporavanja. Potrebno je napustiti odveć lagane i pojednostavljene slike Kristove.

Jedino čisti srcem sposobni su prepoznati ga. U svojoj autobiografiji Charlie Chaplin opisuje film koji je želio napraviti, ali ga nikada nije ostvario. Na plesnoj pozornici jednog trošnog noćnog kluba izvodi se predstava muke Kristove. Rastreseni svijet

pripovijeda o poslovima i jelovniku. Jedan usamljeni pijanac briznuo u plač: „Pogledajte, razapinju ga, a nitko za to ne mari. Kakvih li kršćana!“ Odmah je izbačen van jer uznemiruje sudionike priredbe.

Poštovane sestre redovnice i braćo redovnici! Dan je Bogu posvećenih osoba. U Evandjelju nastupa pred nas Isus Krist, ulazeći u hram da bi kao prvorodenac po zakonu Mojsijevu bio prikazan Gospodinu. On će svoje vlastito tijelo proglasiti hramom i u njemu na križu prikazati sebe Ocu te na taj način polomiti našu okovanost grijehom i smrću. Sv. Pavao nas podsjeća kako je naše tijelo hram Duha Svetoga u kojem se trajno prinosi žrtva vlastitog predanja Ocu, sjedinjena s Isusom Kristom. U Crkvi i za Crkvu! To osobito vrijedi za Bogu posvećene osobe koje svojim zavjetom siromaštva, poslušnosti i čistoće svakodnevno prinose žrtvu svoga predanja Ocu, združene s Isusovom žrtvom na križu. Pitanje je, je li njihov hram čist? Valja danas ponovnim opredjeljenjem u svoj iskrenosti zamoliti Gospodina da uđe u hram našega tijela, očisti naš duh snagom svoje žrtve, da naše prikazanje Gospodinu bude milo te budemo u njemu prepoznatljivo svjetlo na prosvjetljenje naroda svima onima koji u Hrvatskoj trebaju svjetla i svom ga dušom traže. Neka Isusova Majka, koja je cijelim svojim bićem postala svjetlo u svjetlu svoga Sina, pomogne da nikoga od nas ne obavije tama nevjere, a sumnje ne ostave u nemoći sebičnosti i beznađa, da ljubav s križa bude pobjednička snaga u našim slabostima te se i na nama ostvari Apostolovo uvjerenje: „Kad sam slab, onda sam jak!“ Sestre redovnice i braćo redovnici! U obnovi svojih redovničkih zavjeta posvjedočite to opredjeljenje. Neka tako bude. Amen.

doc. dr. sc. Daniel Patafta, OFM

Redovnički poziv i poslanje u kontekstu sinodalnosti Crkve

(Požega, 2. veljače 2022.)

„Synodos“ je grčka riječ koju treba doslovno prevesti kao „put“ ili bolje „hodati s“ i još bolje „zajedno hodati“. Ivan Zlatousti, a citirao ga je papa Franjo 17. listopada 2015. godine u svom obraćanju pedeset godina nakon uspostave Biskupske sinode, jezgrovito kaže: „Synodon estin onoma“, odnosno „put je njegovo ime“. Carigradski biskup upućuje na Crkvu, na crkveni sabor koji u dinamici svog okupljanja fizički pokazuje djelovanje „zblizavanja“ na djelu. Ono što skup kaže, u svojoj fenomenološkoj dinamici, dakle, ukazuje na pravu stvarnost, pravo ime „ekklezija“, doslovno „skupština“, „kongregacija“.

Zajedničko hodanje svakako je metafora ljudskog postojanja. Zapravo, svi smo mi svugdje i u svako doba, htjeli mi to ili ne, „zajedno“. Put je život, od rođenja do smrti. Put je ona vjernička zajednica koja ide u susret Kristu koji se vraća, koji će ponovno doći. Sveto pismo uvijek iznova pokazuje kontekstualnost putovanja osobe s istim iskustvom vjere. Abraham, izlazak iz Egipta i hod kroz pustinju, progonstvo u Babilon, povratak – sve su to starozavjetne slike koje zajednica vjernika u Krista Gospodina prisvaja. On sam pak svoju službu obavlja lutajući, u pratnji svojih učenika i mnoštva koji čekaju njegove geste i riječi života. Ako je on sam cilj putovanja, postaje suputnik na putovanju. Što nas nanovo potiče pročitati njegov govor o sebi kao Putu, Istini i Životu (usp. Iv 14, 6) ili priču

o Emausu, njegovu putu zajedno s razočaranim i slomljenim učenicima (usp. Lk 24). On, konačni cilj svakog vjernika, na njegovom putu postaje kruhom života kroz riječ i njegovo tijelo.

Cijelo sedmo poglavlje „Lumen gentium“ tematizira govor o putu, hodočašćenju vjernika. Pozornost, međutim, nije bila usmjerena ni na konstitutivne značajke crkvene sinodalnosti ni na sinodalni stil kao autentični izraz Crkve u njezinu napretku u povijesti. Dok je s druge strane „synodos“ pojam koji je označavao normativno očitovanje sveopće i mjesne Crkve. „Synodos“ je sinonim za Koncil i zapravo u povijesti taj izraz nalazimo u većem broju koncilskih dokumenata. Sinoda je također živi izraz svake mjesne Crkve koja se na sličan način okuplja kako bi se razumjela i „resetirala“, odnosno okrenula se budućnosti prema pastoralnom planiranju prepoznatom kao specifičnom i ispravnom.

Tridentski je sabor već odredio kratke rokove za sazivanje biskupijskih sinoda. Njihov razvoj, njihova djela daju nam dragocjenu građu o samorazumijevanju mjesnih Crkava. Dekretom „Ecclesia Sancta“ ustanovljena su sinodalna tijela, odnosno oni konkretni oblici zastupanja koji imaju cilj jačati sudjelovanja klerika, redovnika i laika u konkretnom iskustvu mjesnih, regionalnih, nacionalnih i kontinentalnih Crkava.

„Sinoda nije sabor, nije stranačka igra u kojoj onaj tko ima više snage uvjetuje i pokorava drugoga“. Veliki izazov ocrtavanja nove vrste sinode preuzeo je malteški kardinal Mario Grech, novi glavni tajnik Sinode. Pojašnjava perspektivu iz koje se gleda na sinodalno putovanje. Uspjeh Sinode ovisit

će o uspjehu savjetovanja, objašnjava Grech: „Neka biskupi i pojedine crkve daju prostor da slušaju svakoga“. Dodaje: „Crkva nisu samo oni koji dolaze u crkvu, koji zauzimaju prva mjesta. Crkva, poput majke, uključuje sve, čak i one koji ne prakticiraju, čak i one koji su napustili ustanovu. Sinoda je poziv da se okupimo i zajedno pokušamo slušati što govori Duh Sveti. I Duh Sveti ne pravi nikakve razlike, On može komunicirati sa svima.“

Nažalost, naše su zajednice daleko od ove svijesti. Suodgovornost zahtijeva predanost, razlučivanje, stjecanje i priznavanje kompetencije. A te stvari stoje truda, mnogo truda. Sve u svemu, mnogim vjernicima i/ili redovnicima i ta loša navika osigurava miran život koji bi bio poremećen da su pozvani birati i odlučivati. Tako ostajemo ugušeni, branimo pastoral za opstanak i teško je ustrajati u tome da naša teška djela rastu i donose plod. Ne uznemirava nas odbacivanje vjere tolikih adolescenata i odraslih. Dovoljno nam je preživjeti i ne brinemo mnogo za budućnost. S druge strane, zajednica bi svjedočila kada bi se neprestano preispitivala o vlastitoj vjeri i kako je ispovijedati i naviještati; bilo bi mnogo jasnije proročki kad bi zajednica u nastojanju razlučivanja i usporedbe razradila katehetski, liturgijski, pastoralni projekt u skladu sa subjektima koji je čine i s onima drugima kojima se treba otvoriti, s obzirom na to da Crkva ne postoji samo za sebe, nego da bude sakrament, odnosno znak i oruđe susreta s Bogom i jedinstva cijeloga ljudskog roda (usp. LG 1).

Sinodalni je stil dakle onaj koji stavlja međusobno priznanje iznad svega, ojačan uzajamnim autoritetom, potaknut napo-

rom svjesnosti darova koje je svakome darovao Duh za opće dobro. Nitko nije beskoristan u mjesnoj Crkvi, kao ni u zajednicama koje ju čine. Nitko nije beskoristan u vjerskoj zajednici, ali svi su jednako obilježeni Duhom unatoč iznimnoj raznolikosti darova koji su svakome darovani. Sinodalni proces slijedi trogodišnji itinerar podijeljen u tri faze obilježene slušanjem, razlučivanjem i savjetovanjem:

- prva faza (listopad 2021. – travanj 2022.) ona je koja se tiče pojedinih dijecezanskih Crkava;
- druga faza, kontinentalna (rujan 2022. – ožujak 2023.), ima za cilj dijalog o tekstu prvog „Instrumentum laboris“;
- treća i posljednja etapa sinodalnog putovanja ona je sveopće Crkve (listopad 2023.). Temeljna je faza ovog procesa proslava šesnaeste redovne opće skupštine Biskupske sinode, u listopadu 2023. godine, nakon čega će uslijediti faza provedbe koja će ponovno uključiti pojedine Crkve. Cilj je ove metodologije, koja predviđa razradu dvaju različitih „Instrumentum laboris“, uključiti sav Božji narod u ovaj sinodalni proces, čiji su ključevi sudjelovanje, slušanje i razlučivanje.

Apostolska pobudnica „Evangelii gaudium“ dokument je pastoralne teologije, odnosno discipline koja nastoji razumjeti evangelizacijsko djelovanje Crkve u svjetlu vjere. U ovom programskom tekstu Papa nam upućuje neke smjernice koje mogu potaknuti i voditi novi stupanj evangelizacije u cijeloj Crkvi (EG 17). Naveo ih je u sljedećih sedam tema:

- Reforma misionarenja Crkve.
- Iskušenja pastoralnih djelatnika.
- Crkva shvaćana kao sveukupnost Božjeg naroda koji evangelizira.
- Homilija i njezina priprema.
- Socijalna uključenost siromašnih.
- Mir i socijalni dijalog.
- Duhovne motivacije za misionarski angažman.

Ovo sinodalno čitanje prvoga poglavlja „Evangelii gaudium“ potkrijepljeno je razmišljanjima posvećenim pojedinoj dijecezanskoj Crkvi kao „subjektu evangelizacije“ (EG 30). Između ostalog, navodi se kako biskup uvijek mora favorizirati misijsko zajedništvo u svojoj dijecezanskoj Crkvi slijedeći ideal prvih kršćanskih zajednica u kojima su vjernici imali jedno srce i jednu dušu (usp. Dj 4, 32) (EG. 31). Ovdje se vraća ideja o „putu“. Stoga će ponekad stati ispred kako bi pokazao put i podržao nadu naroda, ponekad će jednostavno stajati među svima (...) i u nekim okolnostima morat će hodati iza ljudi, pomoći onima koji su zaostali i prije svega jer i samo jato ima svoj vlastiti njuh za identificiranje novih putova.

U povijesti Crkve posvećeni život, osobito kroz redovničke ustanove, bio je izraz sinodalnog života. Već prema Pravilu sv. Benedikta redovnici su se morali svakodnevno sastajati kako bi razgovarali o životu samostana. Prosjački redovi predstavljeni su kao bratstvo u kojem se svi smatraju braćom, a odluke se donose na kapitolu, uglavnom konsenzusom. U drugim kasnijim institutima, kapitul ostaje vrhovni autoritet.

Sinodalnost zahtijeva da hodamo u duhu Trojstva. Dakle, bratski život u zajed-

nici, zahvaljujući kojemu posvećene osobe pokušavaju živjeti u Kristu s jednim srcem i jednom dušom (Dj 4, 32), („Vita Consecrata“, 21). U istom duhu posvećeni život predstavljen je kao „*signum fraternitatis*“ kao ljudski prostor nastanjen Trojstvom. Na taj se način posvećeni život, osobito redovnički, pokazuje kao ikona sinodalnosti. Posvećene osobe ostvaruju svoj autentičan način postojanja i življenja u umijeću odnosa, njegujući susret. Upravo u bratskim odnosima, živeći misticizam zajedničkog života, slušajući druge i zajedno tražeći put koji treba slijediti, a sve to potaknuto Duhom, posvećena osoba potvrđuje i oblikuje svoj identitet i život sinodalnim stilom.

U posvećenom životu, osobito u redovničkom životu, mnoga su područja u kojima je posvećena osoba pozvana živjeti i očitovati sinodalnost. Bratski život u zajednici povlašten je način življenja i očitovanja sinodalnog stila u posvećenom životu. Da bi se postigao ovaj sinodalni stil, potrebno je prijeći s jednostavnog društvenog života na bratski život u zajednici kako bi se sustav predstavljen piramidom, na čijem su vrhu oni na vlasti, zamijenio drugim sustavom koji se temelji na krugu, u kojem središte nije nadređeni nego Krist. Nije dovoljno živjeti u zajednici. Mogao bi živjeti kao usidjelica (papa Franjo), a da ne poznaješ brata koji je pored tebe. Treba se osjećati i živjeti kao braća i sestre, živjeti autentičnim bratskim životom u zajednici.

To uključuje promjenu mentaliteta kako bismo svi bili svjesni da smo „svi u istom čamcu“ (papa Franjo); da smo svi pozvani graditi bratstvo, a ne samo ga konzimirati. Bratski život sinodalnog stila također podrazumijeva da se autoritet stavlja

u službu izgradnje istinskog bratstva kroz službu slušanja i dijaloga; stvaranje klime pogodne za dijeljenje i suodgovornost; sudjelovanje svih u poslovima svih; uravnotežena usluga pojedincima i zajednici; konačno, razlučivanje i promicanje bratske poslušnosti (Kongregacija za ustanove posvećenog života i društva apostolskog života, „Služba vlasti i poslušnosti“, 20). Samo će tako biti moguće razlučivanje, plod svježijeg doprinosa na putu istine. U mnogim slučajevima, sve to zahtijeva evangelizaciju službe vlasti tako da je obilježena poslušnošću Duhu koji vodi jedinstvu te da živi i promiče duhovnost zajedništva i svetosti među braćom i sestrama.

Nažalost, i dalje vidimo situacije u kojima postoji tendencija centralizacije odozgo prema dolje u obnašanju vlasti, zanemarujući nužnu supsidijarnost i na taj način favorizirajući svaku vrstu zlorabe ovlasti, kako duhovne tako i savjesne. Moramo prijeći od koncepcije autoriteta u kojoj se sve vrti oko toga tko ima moć na službu autoriteta u kojoj je autoritet u službi rasta drugih. Moramo prijeći od koncepcije vlasti u kojoj su vijeća i kapituli (opći, provincijalni i mjesni) praktički ispražnjeni od svog sadržaja, do participativne vlasti koja svakome priznaje mjesto u izgradnji bratskog života. Autoritet u službi sinodalnog stila onaj je koji postavlja zajednicu u stav razlučivanja i favorizira poslušnost Božjoj volji koju svi opažaju. Tu nema mjesta podložnosti i autoritarnosti, nego koliko je moguće, prevladavaju participativna poslušnost, supsidijarna vlast koja ne zadire u službu poglavara, nego je upotpunjuje. Nadređeni će u vrlo konkretnim situacijama imati zadnju riječ, ali nikad jedinu.

Izazov je prijeći iz zajednice zombija u kojoj svatko hoda svojim tempom, u zajednicu zagrljaja u kojoj braća i sestre hodaju zajedno, pozdravljajući jedni druge onakvima kakvi jesu i slušajući srce, zajednicu u kojoj svi uče biti braća; prijeći iz zajednice čistog obdržavanja, jednostavnog samoostvarenja,

iz poslovne zajednice u zajednicu zajedništva, s bratskim projektom koji su razvili svi članovi bratstva tako da je to zajednički projekt. Polazeći od sinodalne vizije bratskog života u zajednici, mora se snažno reafirmirati potreba za obraćenjem od „ja“ (individualizam) u „mi“, u kojem se svaki član osjeća

odgovornim za rast drugoga. Bratski život u zajednici koji se želi predstaviti u sinodalnom stilu mora biti otvoren za sudjelovanje svih, za slušanje svih, za računanje na svakoga kada je u pitanju razlučivanje.

Još jedno od područja u kojima je posvećeni život pozvan očitovati sinodalni stil jest međusobna zajednica. Bratski život u zajednici *ad intra* također se poziva da se živi *ad extra*. Posvećeni život pozvan je hodočastiti s drugim posvećenim osobama, u stavu karizmatičkog dijaloga koji omogućuje da bogatstvo karizme obogaćuje druge. Svaka karizma je dar za Crkvu, a u Crkvi dar za druge. Horizont je budućnosti hodati zajedno, pozdravljajući naše različitosti i cijeneći najbolje što svatko od nas ima kako bismo, počevši od međusobnog bratstva, izgradili projekt zajedničkog poslanja.

Kršćanski život nije ništa drugo doli iskustveno i prakticirano otajstvo Krista s posebnim intenzitetom. Kršćanin kojega nazivamo prorokom, posvećeni kao prorok, ne vjeruje u stvari različite od onih u koje vjeruju drugi, ali ih osjeća na posebno oštrouman način i zato ne može ne naviještati ih. Čega je redovnik prorok? Posvećeni život je najprije znak i svjedočanstvo/proroštvo živoga Boga Oca, Krista njegova Sina i Duha Svetoga u društvu sve više sekulariziranom. Naše društvo, još uvijek moderno i već postmoderno, u mnogim je vidovima postkršćansko, agnostičko, religiozno ravnodušno. U vremenu sumnje u Božju nazočnost i djelotvornost na zemlji, i isključivanju vjerske dimenzije postojanja (usp. VC 103a), u vremenu gotovo isključivog oslanjanja na ljudsku mudrost i silu, u doba kada se ne uspijeva ni misliti na život poslije života, redovnici mogu biti, svojim postojanja-

njem, vjernička savjest svijeta. A budućnost vjere i posvećenog života u Europi, a i drugdje, duboko ovisi o mogućnosti svjedočenja Božje prisutnosti u ovom svijetu, toliko složenom. Zanimljivo je razmišljanje J. B. Metz: Glavna proročka i kritička zadaća redova danas je svjedočiti Boga u svijetu bez Boga, ali otvorenoga religiji, u razdoblju religije bez Boga. Našu današnju situaciju ne označava krilatica „Isus da – Crkva ne“, nego „religija da – Bog ne“. Prorok te postmoderne religioznosti nije Isus ni Marx, nego Nietzsche – navjestitelj dionizijske religije s nakanom da se dosegne sreća izbjegavajući patnje i žalosti; religija shvaćena kao umirujuće sredstvo prisutnih tjeskoba, kao mitsko očaranje... koje bi utopilo sve eshatološke nemire u san o povratku jednakosti. U današnjem društvu u kojem je za mnoge Bog mrtav i čovjek riskira svoju smrt, uništavajući se tehniciziranjem i manjkom vrednota i gradeći potrošačko društvo koje zanima posjedovanje, a ne postojanje. Zato posvećeni trebaju na prvome mjestu biti zajednica vjernika, znakovi i svjedoci vjere (usp. EN 69; VC 16d, 94-95).

Doista se trebamo zaustaviti pred tom prvom istinom našega poziva. No ni mi posvećeni nismo ostali imuni na taj svijet, ne u doktrinarnom i teoretskom smislu, nego u praksi i stvarno življenoj duhovnosti. Danas ni mi sami posvećeni ne iščekujemo s intimnom napetošću dolazak kraljevstva Božjega, iako je sami posvećeni život proroštvo eshatološkog odredišta ljudske povijesti. Čini se da veliki broj posvećenih nije privučen eshatologijom, nego radije plovi po viđenju, zadovoljava se projektima kratkog trajanja i uvijek zemaljskim. Radi se o društveno-kulturnom pesimizmu koji se

uvukao i u naše redove. Postsinodalna pobudnica „Vita consecrata“ dobro ga osjeća i nudi mu snagu vjere i nade u Kristova obećanja koja osvjetljavaju budućnost i rađaju hrabrost svjedočenja i poslanja (VC 26, 27). Posvećeni su pozvani pokazivati Božji primat sa životom koji postaje izazov svijetu i samoj Crkvi (EN 69). S tom svrhom stavlja se težište na pokazivanje, preko naše ljudskosti, vidljivosti Boga nevidljivoga, šutljivoga, skrivenoga (usp. Iz 45, 15), Boga „slaboga“ na način da se još jednom među muškarcima i ženama našega vremena može vidljivo pokazati Kristova bratska ljubav, Očevo očinstvo, njegovo milosrđe, njegova nježnost, njegovo oprostjenje, njegova nada. On se u nama čini dodirljiv, ponovno se utjelovljuje. Mi smo kao „tijelo“ Boga vjerodostojno bogojavljenje ljubavi i nježnosti providnosnoga Oca. Isus Krist ponovno vidljiv i konkretan hoda ulicama našega svijeta. Čudesna i strahovita odgovornost. To je duboki smisao našega života, našega apostolata, našeg – biti proroci.

Svjesnost te temeljne teološke stvarnosti pokazuje se na različite načine: preko zajedništva, boravka pod istim krovom, preko zajedničke ekonomije, preko bratske razmjene, preko zajednički obavljenog posla. Budući da je motiv nadnaravni (vjera), očito je kako je utemeljujući trenutak u osobnoj i zajedničkoj molitvi. Učiteljstvo to neprestano ističe: posvećeni se život ne održava i ne širi bez molitve (KKC 2687); molitva je izvor zajedništva. Stoga je nužno „naučiti poklanjati vrijeme Bogu“ („vacare Deo“), (Bratski život u zajednici: BŽZ 13a). Budući da smo konkretne osobe, to znači da „vacare“ treba učiniti na izričit, vidljiv i kvantitativan način, tj. trošeći vrijeme. To

ne znači „spiskati“ vrijeme koje bi se moglo posvetiti bližnjemu, nego u smislu toga da se apostolski zanos podupire i hrani zajedničkom molitvom (BŽZ 19) u bliskom odnosu i komplementarnosti s osobnom molitvom (usp. BŽZ 15a). Iskustvo nas uči kako su redovničke zajednice, kontemplativne ili aktivne, apostolski i evanđeoski životnije ako posjeduju bogato iskustvo molitve (BŽZ 20a). Pozvani smo u Crkvi i usred sekulariziranog društva, „u svijetu u bijegu“, biti proroci Apsolutnoga. Vjernik je apostol i prorok nadasve kada moli, kada uvodi Boga u život i život u Boga, kada nosi Boga u svijet i svijet u Boga, a redovnik je kršćanin koji na preobilan i dragovoljan način potroši život u vjeri za Boga i za braću (usp. VC 104-105). Duhovnost označava osobni odnos s Kristom preko nasljedovanja, prvenstva dana Bogu preko posvećenja, raspoloživosti djelovanju Duha. Ona se izražava u kontemplaciji, u molitvi, u slušanju riječi Božje, u sjedinjenju s Bogom, u integraciji različitih dimenzija osobnoga i zajedničkoga života, u vjernom i radosnom opsluživanju zavjeta. Nikada nismo toliko uvjerljivi kao kada drugi uoče naš odnos s Bogom. Prorok, apostol uvjerljiviji je na koljenima nego kada govori. U suprotnom slučaju riskiramo biti obijeljeni grobovi (usp. Mt 23, 27), svesti se na zaposlenike neke tvrtke manje-više čovjekoljubive, neženje, manje ili više apostolske s točno određenom satnicom... Možemo se svesti na osobe koje se pretvaraju kako vjeruju u ono što propovijedaju drugima ili govore, a ne čine (usp. Mt 23, 1-31). Čovjeku su, međutim, potrebni vidljivi i shvatljivi znakovi, ali nadasve istinski i provjerljivi jer suvremeni čovjek radije sluša svjedoke nego

učitelje, više vjeruje iskustvu nego nauci, više životu i činjenicama nego teorijama (RM 42).

Ako pripadamo nekoj zajednici, nije to zato da činimo nešto, nego zbog nekoga koji nas zatim šalje drugima (usp. VC 72). Kako možemo misliti da ćemo ostati na nogama, da ćemo ustrajati, imati što reći drugima, moći naviještati ako smo prazni iznutra? Kako možemo govoriti o zajedništvu, o pomirenju i o onome da budemo zajednica za druge ako nas oni nikada ne vide kako osobno i zajedno s njima ne zazivamo Očevu oprostenu? Kako ćemo pobuditi razloge nade u drugima ako smo više zabrinuti za televizijske programe, „WhatsUpp“ poruke i slično nego za sisanje bez mjere Riječi i ljubavi Gospodnje?

Redovnička zajednica pozvana je biti stručnjak u zajedništvu (RPC 24) u egoističnom i izrabljivačkom društvu. Ona je, dakle, zajednica braće/sestara koji žive od milosrdne ljubavi, znak su i svjedok ljubavi (usp. BŽZ 21-57; VC 41-71). Redovnička zajednica ne duguje svoje postojanje naravnom redu kao kada se želi oblikovati nova obitelj ili osnovati klub prijatelja. Svoje postojanje duguje zajedničkoj karizmi – nadnaravnom redu. Dok se supružnici sjedinjuju jer vjeruju da se ljudski ljube, a prijatelji zbog ljudske simpatije, redovnici ulaze u neku zajednicu jer su uvjereni kako ih Bog sabire živjeti vlastiti poziv zajedno s drugima. Naše bratsko zajedništvo nije jednostavno sredstvo za određeno poslanje, nego teološki prostor u kojemu se može iskusiti mistična nazočnost uskrsloga Gospodina (usp. Mt 18, 20) (VC 42c). Zaista, posvećeni je život tijekom povijesti Crkve bio živa nazočnost djelovanja Duha kao povlašteni prostor apsolutne lju-

bavi prema Bogu i bližnjemu, svjedok božanskog plana da od cijeloga čovječanstva, u okviru civilizacije ljubavi, stvori veliku obitelj djece Božje (VC 35c).

Redovnička zajednica pozvana je biti u službi drugih, napose „zadnjih“, „malenih“. Treba biti zajednica apostola i proroka koja živi od nade jer naviješta i priopćava onoga koji je nada, Krista (usp. 1 Tim 1,1; BŽZ 58-70; VC 72-103). Povijest posvećenog života obilježena je milosrdnom ljubavi, služanjem i navještajem nade. Nade ne samo nadnaravne: evangelizacija, kateheza, propovijedanje, nego i naravne, ljudske: zdravlje, pravda, obrazovanje, kulturna formacija i duhovna pratnja, sjećajući se Kristovih riječi: „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mt 25,40). Redovnička je zajednica proročko svjedočanstvo napose nazočnosti Božje ljubavi u Crkvi za svijet.

Znakoviti evanđeoski podvizi nisu uvijek prihvatljivi i ugodni neoliberalnom društvu. Ono često odbija prepoznati i prihvatiti znakove koji bude njegovu lošu savjest i koji su otvoreno prokazivanje njegovih vrednota i najmilijih politika. Stoga, u društvu blagostanja opredjeljenje za siromahe i isključene ne može ne pobuditi opoziciju i sukob, kao što ne može ne pobuditi opoziciju i sukob zbog zalaganja za pravdu, mir i ljudska prava. Svaka redovnička zajednica treba danas proučavati način na koji aktualizirati vlastitu originalnu karizmu i utemeljujući projekt vraćajući se siromašnima i isključenima i stavljajući ih među najmilije u vlastitom poslanju. Moguće je da taj povratak siromašima bude jedini put ponovnog utemeljenja posvećenog života, jedini put povratka radikalnom evanđeoskom životu.

Dan posvećenog života u Krčkoj biskupiji (Krk, 5. veljače 2022.)

Dan posvećenog života za redovnice i redovnike na području Krčke biskupije svečano je proslavljen 5. veljače 2022. godine u Krku. Tema susreta bila je sinodalnost jer put sinodalnosti jest put koji Bog očekuje od Crkve trećeg tisućljeća. U susretima po različitim redovničkim zajednicama redovnice i redovnici pripremali su se za ovaj susret kako bi se u zajedničkom podjeljivanju međusobno obogatili.

Susret je započeo molitvom za sinodu nakon koje je mons. Ivica Petanjak pozdravio prisutne te dao nekoliko poticajnih misli. „Sinodalni put zasigurno je put Drugog vatikanskog koncila. Svatko na sinodalni put gleda iz svoje perspektive i već time što o tome razmišljamo dajemo do znanja da nam je stalo do Crkve“, rekao je mons. Petanjak.

Predstavnici redovničkih zajednica iznijeli su ono o čemu su razgovarali na sastancima zajednica po tematskim jezgrama koje su predložene za razmišljanje na sinodalnom putu: suputnici, oslušivati, govoriti, slaviti, suodgovorno poslanje, vlast, razlučivati i odlučivati. Sestre benediktinke s otoka Cresa poslale su svoj pisani doprinos. Izlaganje zajednica i međusoban razgovor obogatio je sve prisutne, a razgovaralo se o konkretnim poteškoćama, ali i radostima koje bude zahvalnost Gospodinu. Za redovnike najvažniji je sinodalni put unutar zajednice, staviti naglasak na ono što je dobro, ali isto tako i na ono što nije dobro te prozreti razloge.

Usljedilo je misno slavlje koje je predvodio biskup Ivica. Mons. Petanjak u povijesti je redovnicama i redovnicima čestitao Dan posvećenog života koji je ove godine proslavljen na prvu subotu koja je ujedno i dan molitve za nova svećenička i redovnička zvanja. Ovaj dan znakovit je upravo u ovom vremenu kada u odnosu na

nova zvanja vlada suša pustinjskih razmjera. Stoga se postavlja pitanje što je tome uzrok.

Upravo prva rečenica današnjeg Evanđelja „Apostoli se skupiše oko Isusa i izvijestiše ga o svemu što su činili i naučavali.“ (Mk 6, 30) nastoji nam dati odgovor na maloprije izrečeno pitanje. Apostoli se vraćaju s prvog misionarskog pohoda i daju izvještaj Isusu o svemu što su činili i naučavali jer i sam je Isus najprije nešto učinio, a onda je učio. Iz činjenja je proizlazilo učenje. Iz života je proizlazio nauk, to su isto činili i učili njegovi učenici jer samo se tako i mogu zvati učenicima. Učenik ponavlja i čini ono što je vidio kod svoga učitelja.

Uz desetke objektivnih i subjektivnih razloga za manjak zvanja jedan je od glavnih razloga upravo u tome što naše naučavanje i naše riječi ne proizlaze iz naših čina. Pred nas se stavlja pitanje živimo li prije svoje redovništvo i svećeništvo, a onda životom govorimo ili se sve iscrpilo samo u lijepoj riječi? Kako je moguće činiti ono što govorimo i govoriti ono što živimo? Čini se da nam i na to pitanje daje odgovor današnje evanđelje. Nakon što su ga apostoli izvijestili o

onome što su činili i naučavali, Isus im reče: „Hajdete i vi u osamu, na samotno mjesto, i otpočinite malo.“ (Mk 6, 3).

Isus je provodio noći, jutra i dane u osami sa svojim Ocem pa isto predlaže i svojim učenicima, da odu u osamu i otpočinu, ali to je praktički neizvedivo jer ljudi ih toliko trebaju i trče za njima da ih poprijekim putovima pretječu i stižu prije njih jer žele biti s njima, jer ih trebaju. Kako u tim trenucima živjeti osamu? Odgovor se krije u onome biti s Isusom Kristom jer onda si u osami makar se nalazio usred mnoštva svijeta jer samo se tako može naučiti od Isusa Krista što to znači suosjećati s narodom. Isus prenosi, izljevava i širi na svoje učenike i na narod ono zajedništvo i ljubav koji postoje i koji povezuju njega i Oca. To je ona životna energija koja daje smisao svemu Isusovu djelovanju i naučavanju. Ako želimo otpočiniti i ako se želimo odmoriti, onda je to moguće samo ako jesmo i ostajemo u Isusu Kristu i ako svoj život ne rastrgamo i ne rascjepkamo na stotine strana i ako je naše srce ujedinjeno i nepodijeljeno između onoga što živimo i onoga što govorimo. (s. Katarina Mikić)

Dan posvećenog života u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji

(Đakovo, 2. veljače 2022.)

Dan posvećenog života u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji običava se obilježiti u nekoliko regionalnih središta: Đakovu, Osijeku, Slavanskom Brodu i Vinkovcima.

Dan posvećenog života u Đakovu

Procesijom i blagoslovom svijetla započelo je svečano večernje misno slavlje u đakovačkoj prvostolnici koje je 2. veljače 2022. godine, na blagdan Prikazanja Isusova u Hramu – Svijetlicu i Dan posvećenog života, predvodio đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić. I ove su godine misnom slavlju nazočile brojne sestre sv. Križa koje su nakon homilije svečano obnovile svoje zavjete.

U homiliji nadbiskup je govorio o Isusovu prikazanju u hramu, podsjećajući na židovsku tradiciju prikazanja i otkupa svojih prvorođenaca, naglasivši kako njihovo uvjerenje da prvorođenci pripadaju Gospodinu i da Bogu duguju zahvalnost za svoj život, potiče i nas na naše osobno „prikazanje” Bogu i na našu zahvalnost njemu koji je izvor našega života. „Ovih dana zato obilježavamo i Dan života. Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu zato nam poručuje da čovjek nikada ne može reći kako pripada samo sebi. Ako postojimo, to je zato što nam je život darovan. Zbog toga prepoznamo važnost naših roditelja“, rekao je nadbiskup, dodavši kako je ista židovska tradicija istodobno i velika pouka o zahvalnosti koju dugujemo Gospodinu za živote ljudi u kojima je na djelu Bog. „To je dan zahvalnosti za Bogu posvećene osobe koje su svoj život stavile u potpunosti

na raspolaganje Bogu, kao posebno zavjetovane osobe. Briga za Bogu posvećene osobe drugi je veliki poticaj ovog blagdana Prikazanja Gospodnjeg. Uz zahvalnost za darovani život, zahvaljujemo i za redovnička zvanja“, istaknuo je nadbiskup, uputivši na to kako Isusov put osporavanja s njime dijele i osporavani znak zajedno s njime postaju i djevojke koje odlučuju postati Bogu posvećene osobe.

„Kako se tata, mama bune kad njihova kći odlučuje slijediti Isusa na putu samoponiženja i umiranja sebi. A za druge koji to gledaju, to nije u modi. Djevičanstvo, čistoća, poslušnost, siromaštvo i skromnost, prikazanje svoga života Bogu ne gledajući na sebe i te kako je osporavan izbor. Danas su čak stigmatizirane i majke i roditelji koji su otvoreni daru života, koji prihvaćaju i ljubave život, koji prihvaćaju djecu – prišiva im se biljeg nazadnosti iako se sve češće govori kako sadašnji demografski trend vodi naš narod u izumiranje“, rekao je nadbiskup.

Brojnim okupljenim sestrama sv. Križa i njihovim kandidaticama čestitao je Dan posvećenog života rekavši: „Iako je vaš životni izbor tako često osporavan, znajte da je i Isus bio osporavan. Ne znači da je vrijedno ono što je u trendu, ono što je u modi. Znajte da je upravo ono što je vrijedno najčešće osporavano. Znajte da je vrijedan tih i skrovit život služenja i predanja do kraja o kojemu se ne brui i ne priča, kao što je bio vrijedan i Isusov dolazak na tih i skrovit način. Budite svjesne toga da ste svjetlost u vrijeme kad utrka za imanjem, užicima, za osobnom afirmacijom poprima sve jače tonove. Vidjeti žene koje prihvaćaju i ustraju živjeti u siromaštvu, čistoći i poslušnosti, i to iz čiste ljubavi prema Bogu i prema čovjeku, ne tražeći priznanja ni naklonosti, to

razgoni tmine, otvara novi pogled prema božanskom obzoru, daje vječnu perspektivu ljudskom zemaljskom putu“.

Dan posvećenog života u Osijeku

Uoči blagdana Svijećnice i Dana osoba posvećenoga života, 1. veljače 2022. godine, u pastoralnim prostorima Nadbiskupskog vikarijata u Osijeku održana je duhovna obnova za osobe posvećenoga života osječke regije koju je vodio o. Ivan Ike Mandurić, DI. Tema njegova razmatranja bila je osobita i osobna ljubav Božja prema svakoj osobi koju je izabrao na predanje po zavjetima. Tijekom razmatranja o. Ike istaknuo je činjenicu da je Bog stvoritelj cijeloga svijeta i svih svjetova i da je svaku posvećenu osobu u svojoj zamisli stvorio, poznavao i da ju je ljubio prije nego što je stvorio svijet. Svatko tko je pozvan i odazvao se tom Božjem pozivu ljubavi trebao bi si osvijestiti da nije on ili ona osoba koja je izabrala, nego upravo obrnuto: Bog sam, Otac nebeski govori svakoj duši koju je odabrao da mu se tijelom i dušom posveti – riječima koje je po proroku

Izaiji govorio: Ne boj se, jer sam te otkupio, imenom sam te zazvao, Ti si moj! (Iz 41, 1).

Govoreći o ljepoti Božjeg izabranja i osobnog poziva osobi koja na taj poziv treba odgovoriti u potpunosti slobodi i svjesno je prihvatiti, o. Mandurić oživio je u prisutnim redovnicama neizmjernu i bezuvjetnu ljubav kojom su bile zahvaćene kada su se odlučivale za duhovno zvanje. No podsjetio je da i „otac laži“ Sotona ima detaljan plan za život svake osobe te svojim „obećanjima“ želi odvratiti od Božjega plana te ostvariti svoj plana uništenja i razaranja svijeta. „Sotona je i samog Sina Božjega Isusa želio odvratiti od Božjeg plana i Božje volje. Trebamo se pitati koliko smo do sada u životu slijedili Sotonin, a ne Božji plan za naš život?“, potaknuo je na promišljanje o. Ike.

Usljedilo je misno slavlje u kapeli sv. Roka uz Nadbiskupski vikarijat, a tijekom homilije o. Ike nastavio je razmatranje o Božjem planu i ljubavi koju Bog ima za svakoga koga je izabrao za sebe. Naglasio je kako je uvijek potrebno prepoznati i izabrati nadahnuća i poziv Oca koji govori: „Imenom sam te zazvao. Ti si moj!“

foto: IKA

Dan posvećenog života u Slavonskom Brodu

Blagdan Prikazanja Gospodinova, Svijećnica, i Dan posvećenog života proslavljeni su 2. veljače 2022. godine u franjevačkoj crkvi Presvetog Trojstva u Slavonskom Brodu. Svečano večernje misno slavlje predvodio je fra Zdravko Lazić, svećenik Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda na službi u Zagrebu.

Aktualizirajući Evandjelje ovoga blagdana, fra Zdravko je u prigodnoj homiliji naglasio „da smo i mi kršćani, poput Marije i Josipa, starca Šimuna i proročice Ane, pozvani dopustiti Bogu da se i s nama posluži u našem konkretnom životu te da prepoznamo znakove njegove milosti u svojim životima. (...) Svijeća koju smo danas blagoslo-

čili, a koju ćete paliti u svojim domovima, neka vas uvijek podsjeća na ono uzvišeno, darovano nam dostojanstvo, ono svjetlo kojim je Bog zauvijek obasjao život svakoga od nas po sakramentu krštenja te da i mi poput Marije i Josipa, starca Šimuna i proročice Ane idemo za tim svjetlom ustrajnim koracima i s vjerom da nam ono uvijek pruža nadu“, rekao je fra Zdravko.

Kako je to bio i Dan posvećenog života, uz brojne vjernike na misi je sudjelovalo dvadesetak redovnica iz nekoliko družbi koje djeluju u Slavonskobrodskom dekanatu. Zajedno s domaćim redovnicima oni su na kraju mise pred okupljenom zajednicom iskazali predanje Bogu i obnovili svoje redovničke zavjete obećavši da će do kraja života služiti Gospodinu u poslušnosti, siromaštvu i čistoći.

foto: JKA

Dan posvećenog života u Vinkovcima

Redovnice vinkovačke regije okupile su se 29. siječnja 2022. godine u Župi sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima na susret povodom Dana posvećenoga života. Susret je započeo sakramentom pomirenja, a zatim je slijedilo predavanje koje je održao župnik vlč. Damir Stanić. Nakon predavanja uslijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom te molitva Večernjih hvala Božanskoga časoslova. Predavanje vlč. Damira donosimo u cijelosti.

*vlč. Damir Stanić,
župnik Župe sv. Euzebija i Poliona*

Živjeti u svakodnevici svoju posvećenost Bogu

*Župa sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima
29. siječnja 2022.*

Uvod

Blagdan Prikazanja Gospodinovog u hramu, Svijećnica, prigoda je za susret vas redovnica jer to je i Dan posvećenoga života u Crkvi. Može se shvatiti i kao dan skretanja pozornosti i molitve Crkve na osobe posvećenoga života i u neku ruku dan promocije/animacije zvanja za posvećeni život u Crkvi. To je ono izvana. Nije nevažno, ali je izvana. No isto tako vama, redovničkim pozivom i zavjetima Bogu posvećenim osobama, iznutra je to dan podsjećanja na to što je bila/tko je bio prva ljubav i prva čežnja kada sam doživjela Božji poziv i poticaj odazvati mu se. Dan sjećanja, memorije, zahvalnog sjećanja svega puta na koji te Gospodin pozvao i vodio ovih pet, deset, dvadeset, četrdeset i više godina.

Dan Prikazanja Isusova u hramu svaku od vas kao redovnicu želi podsjetiti – ja ne ostvarujem životni poziv kao profesionalnu vjersku karijeru, nego kao prikazanje vlastitog života Bogu. Nisam ja netko tko „radi za Boga“, zaposlenica u njegovoj firmi, nego „živim s Bogom“. Svoj poziv, svoju posvećenost pozvana sam živjeti s Bogom. Blagdan Svijećnice, Prikazanja Gospodinovog, želi mi osvijestiti kako nisu važni ni moji, ljudski gledano, uspjesi ni neuspjesi, nego je važno i prvotno to koliko jesam s njim, koliko se trudim živjeti tu prikazanost života Bogu, koliko se trudim živjeti to da po svome posvećenju pripadam Bogu, a ne sebi ni ikom ni ičem drugome.

Kao svijeća koja „gori i svijetli“ (Iv 5, 35)

Na blagdan Svijećnice blagoslivljamo svijeće, svijeća koja gori i svijetli (zanimljivo, mora gorjeti da bi svijetlila i vosak mora izgarati, nestajati da bi bilo svjetla). Gori i svijetli – to je prikazanje, predanje, darovanost, posvećenost. Svijećnica pita svakog krštenika, a napose svaku Bogu posvećenu osobu, jesam li Kristovo svjetlo? I prepoznaje li se u mom životu da svijetlim Kristovim svjetlom? Kako i koliko gori i svijetli moja vjernost, moje pouzdanje i prikazanje? Kako i koliko u meni gori i svijetli to da po mom posvećenju moj život ne pripada meni nego Bogu? Pazite, u meni! Ne kako i koliko gori i svijetli u drugoj sestri. To je naša trajna napast: „A je l' drugi vjeran, koliko je drugi vjeran? Zašto ja moram, kad ona ne mora?“ Pa zar je to mjera moje ljubavi i predanosti Bogu? Nekad se zaboravimo, zaboravimo za kim smo pošli, komu i za koga živimo svoje predanje pa nam onda svaka

slabost i sitnica nekoga tko je na istom putu kao i mi bude opravdanje za našu mlakost i nepredanje.

Bog mene pita o mojoj vjernosti, o mome prikazanju i predanju njemu, a ne o onoj tamo zajednici ili onoj tamo drugoj, trećoj, petoj sestri... Nitko i ništa ne može mi biti opravdanje ako ja ne živim svoju vjernost, ako ne izgrađujem svoj osobni odnos s Kristom. Drugi me, istina, mogu ohrabriti ili obeshrabriti, no ne može mene spasiti tuđa vjernost ni upropastiti me tuđa izdaja vjernosti. Može utjecati, više ili manje, ali mene spašava moja vjernost predanju i posvećenju Bogu ili me upropaštava moja izdaja te vjernosti. To je trajna borba ovdje na zemlji. Svaki dan Bog iznova čeka i traži moj odgovor: sjećanje, memoriju, za kim sam pošla, komu sam posvećena i koliko vjerno gorim i svijetlim? Svijetlim li njegovim svjetlom? To je moj put i moja borba. I ta borba neće biti dovršena dokle god sam na zemlji, nego tek kad prijeđem prag smrti i dođem u vječno zajedništvo s Bogom.

Sv. Terezija Avilska veli kako biti ponizan znači biti u istini. Biti ponizan znači biti u istini onoga tko sam i što sam ja i tko je i kakav je Bog. Ako tako u istini stanem pred Boga, zar ne da mogu samo reći i zaključiti – naš Bog je tako velik da za njega vrijedi sve dati. Za njega vrijedi sve učiniti. Pa i sve izgubiti, za njega. I ako s njim živim, pa ako ljudski gledano gubim, s njim i za njega vrijedi i sve izgubiti, sve predati. I onda kada se ljudski čini da nema smisla. Ne žalimo za voskom koji izgara, koji se troši, možda ljudski gledano i uzaludno i prebrzo. Ništa nije uzalud ako je s Bogom. Vjerujem li ovo ili se osvrćem na druge i kalkuliram?!

Zahvalno sjećanje svega puta

Ako gledamo Sveto Pismo u kojemu nama doista Bog progovara, povijest spasenja od početaka, od Staroga zavjeta govori kako je život s Bogom sjećanje, memorija – po-božni se Izraelac ponajprije zahvalno sjeća velikih djela Božjih u prošlosti i hvali Boga zbog tih djela, a onda ga moli da ta velika djela ponovi i čini i dalje u njegovu životu, da Bog ostane s njim i da on sam ostane na Božjem putu. Ima jedan prekrasan odlomak u knjizi Ponovljenog zakona koji govori baš to, vrlo konkretno i izravno. Kaže ondje: „Sjećaj se svega puta kojim te Gospodin, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš. Ponižavao te i glađu morio, a onda te hranio manom – za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci – da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih... Priznaj onda u svome srcu da te Gospodin, Bog tvoj, odgaja i popravlja, kao što čovjek odgaja sina svoga. I drži zapovijedi Gospodina, Boga svoga, hodeći putovima njegovim i bojeći se njega!... Čuvaj se da ne zaboraviš Gospodina, Boga svoga, zanemarujući njegove zapovijedi, njegove uredbe i njegove zakone“ (Pnz 8, 2-11). Sjećaj se svega puta – i čuvaj se da ne zaboraviš! Bez zahvalnog sjećanja na sve što je Bog učinio u mome životu, u mome pozivu i odazivu, lako mogu zalutati na putu. Pogotovo ako zaboravim i zanemarujem ono što mi on govori i na što me on poziva.

Uz evanđeoski ulomak (Lk 2, 22-40)

Četrdeset dana nakon Isusova rođenja u jeruzalemskome hramu Svetu obitelj dočekuju dvoje naoko najobičnijih staraca, Šimun i proročica Ana. Taj susret na ulazu u hram može nam također nešto reći o življenju našega predanja i posvećenja Bogu. U hramu je zasigurno bilo i mnogo drugih ljudi, ali samo to dvoje staraca u djetetu prepoznaju Boga. Kako to? Kakvi to trebamo biti da u vrevi životnih prilika i neprilika, u brigama svakodnevice ne previdimo Boga? Piše u Evanđelju, prisjetimo se: Šimun bijaše pravedan, bogobojazan, iščekivaše Utjehu Izraelovu i Duh Sveti bijaše na njemu. Ana nije napuštala Hrama, postila je, u molitvama danju i noću služila Bogu. Život su posvetili, prikazali Bogu – i u tom posvećenju ustrajali dugo, u nadi.

Nakon susreta s Isusom Šimun kaže kako sada može umrijeti: „Sad otpuštaš slugu svoga Gospodaru, po riječi svojoj, u miru. Ta vidješe oči moje Spasenje tvoje.“ Čitav je život iščekivao taj dan. Živio je od nade da će susresti svjetlo, slavu i spasenje o kojem su govorila Božja obećanja. I skromna starica Ana slika je vjere i nade: njezino dugo udovištvo pokazuje ustrajnu vjernost, a boravak u hramu govori o nadi i iščekivanju. Za koji trenutak ja živim? Za koji trenutak ti živiš? Koji je to doživljaj za koji ćemo, kad se dogodi, moći reći – sad mogu umrijeti? Za čime ja to zaista čeznem? Za čime vi to zaista čeznete, za čime zaista žudite? Potražimo uz ovogodišnji blagdan Svijećnice odgovor na ovo pitanje. Molite Gospodina, molimo Isusa da nam to otkrije. Zato što ćemo i postati ili postajati ono za čime čeznemo!

Starac Šimun čeznuo je za spasenjem Božjim, za Spasiteljem i ta ga je duboka čežnja njegova života učinila pravednim i bogobojaznim čovjekom, čovjekom na kojem bijaše Duh Sveti. Kakvima će nas učiniti naše čežnje? Čeznemo li mi iznad svega za spasenjem Božjim, za Bogom? Poruka ovog Evanđelja i primjera dvoje bogoiščekivatelja pravi je orijentir i usmjerenje svakom redovniku i redovnici, svakome koga Bog poziva da mu posveti sav svoj život, čitavu svoju čežnju. Božjom milošću i snagom pozvani smo biti ljudi duboke čežnje za Bogom. Ta čežnja će oblikovati naš život. Po onome što govori i pokazuje moj život, vidi se za kime i za čime čeznem.

Za čime ja stvarno čeznem?

„Što tražite?“ (Iv 1, 38), pita Isus prvu dvojicu učenika koje je Ivan poslao za njim. Što tražite, to ćete i naći. Pogledaj što nalaziš u životu, to si i tražio... Ako tražiš za što ćeš se žaliti i buniti, to ćeš i naći. Ako tražim opravdanje da ne moram baš moliti, opravdanje da ne moram ovo, da ne moram ono, naći ću ga... Ako tražim primjere loših sestara, loših svećenika, naći ću ih. Isto tako i ako tražim primjere dobrih, ali to se nekako manje traži. Ako tražim što ću prigovarati Crkvi, naći ću. Ako tražim čemu ću se diviti u Crkvi, što će me nadahnuti, oplemeniti i ispuniti, naći ću... Ovisi što tražim. Što zaokuplja moju pozornost, čemu dajem prednost. Jedna stara otačka pouka kaže: Tražiš li (samo) utjehu od Boga ili Boga samoga? Što tražim? I gdje tražim? Piše jedan duhovni pisac: „Nemoj tražiti zraku, nego svjetlo; nemoj tražiti vodu, nego izvor; nemoj tražiti dar, nego Darovatelja. Plod molitve nije ono što dobiješ od Boga, nego On sam jest plod

molitve. Samo onaj tko njega traži više nego njegove darove, neće ga izgubiti ni kad primi njegove darove.“ (W. Stinissen, „Molitva“).

Evo mi sve ostavismo... što ćemo za to dobiti? (Mt 19, 27) – plodove (uglavnom) nećemo vidjeti (ovdje na zemlji)

Čovjek po naravi želi vidjeti plodove svoga truda i po njima razaznati vrijedi li se dalje truditi ili ne. Na našem putu za Bogom i s Bogom uglavnom nije tako. „U vjeri hodimo, ne u gledanju“ (2 Kor 5, 7), i kako drugdje kaže sv. Pavao: „Za onim gore težite, ne za zemaljskim! (...) Život je vaš skriven s Kristom u Bogu!“ (Kol 3, 2-3). Plodove našega života i posvećenja možda će nekad vidjeti netko drugi ili nitko doli Bog sam. To doista može frustrirati, no i to je izazov našoj vjeri, vjernosti i posvećenosti. Tražim li (samo) utjehu, plodove, rezultate ili Boga samoga (u kojemu ću primiti sve, već ovdje na zemlji stotruko, uz progonstva, doduše).

Evo za kraj jednog događaja iz života sestara Misionarki ljubavi koja vrlo zorno govori baš o ovome. Događa se u njihovoj zajednici u jednom velikom europskom gradu. Jedna sestra ide nekako tugaljiva i žalosna u apostolat. Čini joj se kako je sve što čine uzalud. Ne vidi ništa drugo osim toga da samo stoji uz promašaje i neuspjehe ljudi kojima su pomagale, ništa se ne miče s mjesta, ne osjeća da služi Bogu ni da pomaže ljudima. Druga sestra primjećuje njezinu potištenost i razgovara s njom o tome. Govori joj kako je njihovo siromaštvo možda baš u tome – „ne vidjeti“. Ići samo s vjerom i ne imati nikakvu drugu sigurnost osim vjerovati Kristu i njegovoj riječi i onda kad ništa ne vidimo, baš onda kad ništa ne vidimo.

Vraćale su se zajedno jednog dana s apostolata i na ulici im prilazi jedna nepoznata lijepo odjevena žena, srdačno ih pozdravlja, pruža ruku, istovremeno sa suzama u očima i osmjehom na licu iskreno im zahvaljuje, želi ih zagrliti. A one, zbunjene, ne shvaćaju za što im i na čemu zahvaljuje kad je i ne poznaju. Priča im odmah svoju priču. Ostala je trudna, sama u stranoj državi, htjela je učiniti pobačaj, susrela je iste ovakve sestre, razgovarala je s njima. Uspjele su je odgovoriti od pobačaja i pomogle joj. Rodila je i otišla s djetetom. Danas ima prekrasnog sina i sređen život. I doživotno im je zahvalna, one su za nju bile blagoslov.

Nakon toga susreta sestre se vraćaju kući. I razgovaraju o tome kako ta sestra, koja joj je tada pomogla, vjerojatno nikada neće saznati za ovo. Nikada neće vidjeti taj veliki plod svoje žrtve, radosnu ženu sa zdravim djetetom čiji je život spasila. Možda upravo sada negdje na drugom kraju svijeta misli kako je sve što čini uzaludno. No Bog zna i vidi plodove njezina posvećenja i žrtve. Ništa nije uzaludno što se čini s Bogom i za Boga. Naš je Bog tako velik da za njega vrijedi sve dati pa i sve (na ovome svijetu) izgubiti. A kako su često jeftine naše isprike i naša uzmicanja u življenju vlastitog posvećenja!

Za mene kao Bogu posvećenoj osobi važno je pitanje – jesam li sada u ovome što živim, u ovome što trenutno činim, s Bogom? Izgrađujem li osobni odnos s njim? Važnije je pitanje jesam li s Bogom nego što bi bilo važno pitanje živim li bez nekih briga ili sam usred kušnji i nevolja. Sjećam li se svega puta kojim me Gospodin vodio ili zbog vremenitih briga zaboravljam i njega i put kojim me želi povesti?

foto: IKA

Dan posvećenog života u Bjelovarsko-križevačkoj biskupiji (Bjelovar, 1. veljače 2022.)

U Bjelovaru su u predvečerje blagdana Prikazanja Gospodinova, 1. veljače 2022. godine, redovnice i redovnici s bjelovarsko-križevačkim biskupom Vjekoslavom Huzjakom svečano proslavili Dan posvećenog života. Sudionici slavlja okupili su se u šatoru jer radovi na obnovi katedrale Sv. Terezije Avilske još traju.

Na početku slavlja fra Rikard Patafta pozdravio je biskupa i okupljene osobe posvećenoga života podsjetivši na značenje blagdana Prikazanja Gospodinova i važnost Dokumenta o redovništvu Drugog vatikanskog sabora. U molitvu Prve večernje od blagdana Svijećnice uveo je župni vikar Župe sv. Antuna Padovanskoga fra David Sedlar. Svečanom pjevanom Večernjom molitvom i euharistijskim slavljem zahvaljeno je Gospodinu za dar poziva i služenja u zajednicama različitih karizmi. Na slavlju su se okupile redovnice iz zajednice Kćeri Božje ljubavi iz Križevaca, sestre Naše Gospe iz Bjelovara i milosrdnice iz Grubišnog Polja te franjevci iz Bjelovara. U molitvi se spomenulo i nedavno preminuloga Josipa Koščaka, jedinoga salezijanca u toj biskupiji koji je služio u Ivanovu Selu.

Biskup Huzjak u propovijedi je istaknuo kako su svi po krštenju pozvani prikazati se

Bogu, a redovnici svoj život na osobit način prikazuju Bogu i daruju se svima za izgradnju Božjeg kraljevstva. Premda je i Krist bio znak osporavan, unatoč svemu i vi, redovnici, nošeni njegovom snagom, radosno živite svoje prikazanje, zaključio je biskup.

Na kraju mise sudionicima slavlja obratila se s. M. Edith Budin istaknuvši: „Na Dan posvećenog života Crkva nas podsjeća da su redovnici, Bogu posvećene osobe, osobiti svjedoci te zagledanosti u budućnost, u potpuno sjedinjenje s Gospodinom, ali tu odgovornost jednako nosi i svaka krštena osoba. Živjeti već sada i ovdje kao onaj koji je s Gospodinom sjedinjen u vječnosti! To je životna zadaća svih Kristovih učenika, svih vjernika. Naš je život usmjeren k onom konačnom susretu kojem se nadamo nakon smrti. S Blaženom Djevicom Marijom Pomoćnicom molimo za ravnotežu između riječi i šutnje, rada i odmora, molitve i apostolata dok nosimo svoje križeve za spasenje svijeta i naše vlastito posvećenje!“

Uz riječ zahvale biskupu Huzjaku redovnice su mu darovale buket ruža i knjigu pape Franje „Želim ti osmijeh!“ te zamolile njegov blagoslov na sve redovnice i redovnike u Bjelovarsko-križevačkoj biskupiji i Križevačkoj eparhiji, na sve vjernike i sve zajednice koje žive svoje karizme gradeći kraljevstvo Božje, ovdje i sada. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u Dubrovačkoj biskupiji (Dubrovnik, 5. veljače 2022.)

Redovnici i redovnice koji djeluju na području Dubrovačke biskupije proslavili su 5. veljače 2022. godine Dan posvećenog života Dubrovačke biskupije. Na susretu je sudjelovao i novi dubrovački biskup Roko Glasnović.

U prvom dijelu programa u dvorani Ivana Pavla II. u Dubrovniku održana su dva predavanja. Dr. fra Jozo Sopta, župnik i gvardijan iz Rožata, održao je predavanje „Redovništvo danas i sutra“, a s. Ana Gashi, članica Marijinih sestara čudotvorne medaljice, govorila je o temi „Život u zajednici“.

Dr. Sopta je, uz ostalo, kazao kako je redovnicima i redovnicama redovništvo važno zato jer ga oni žive. U zahvalnom pogledu na prošlost podsjetio je na brojne redovničke zajednice koje su postojale u Dubrovniku, od kojih su neke nestale s Republikom kad je jedan svijet nestajao, a drugi se rodio. Rekao je i kako su generacije redovništva nakon Drugog vatikanskog sabora ogromne napore učinile u obnovi samostana i drugih kulturno-povijesnih građevina kako bi ih se spasilo od propadanja i sačuvalo za nove generacije te se upitao jesu li možda trebali više raditi s ljudima, a manje sa zidovima i betonom.

Osvrnuo se i na neke druge značajke tog proteklog vremena s naglaskom na sve ono što se promijenilo. Sagradili smo samostane s lijepim uvjetima za život, ali su oni sada

prazni, primijetio je. Usporedio je to i sa slikom društva u kojem su generacije radile i stvarale materijalne stvari, izgradile u svojim mjestima prekrasne kuće, ali su i one sada prazne. Takva nas razmišljanja plaše, dodao je. „Jesmo li uzalud iscrpili svoje snage i kako možemo gledati u budućnost?“, upitao se te ohrabrio okupljene redovnice i redovnike, većinom starije dobi, da se odupru malodušnosti koja u mnogima postoji s obzirom na pitanje što budućnost nosi. Kazao je i kako duh vremena umnogome utječe na to da je stanje takvo kakvo jest. Ustvrdio je kako redovnici i redovnice vjeruju da redovništvo i dalje u Crkvi ima svoje mjesto i svoj razlog postojanja. Citirao je i papu Franju koji govori o tome kako ne treba popuštati napasti brojeva nego treba stvarati mjesto gdje se živi evanđelje.

Sestra Gashi u izlaganju je navela neke činjenice koje dokazuju pozitivan utjecaj zajednice, kao i neke koje upućuju na njezine negativne učinke. Naglasila je važnost svijesti kod redovnika i redovnica o tome

tko ih oko sebe okuplja te da im veći uzor ne može biti nitko od Krista Gospodina. Način na koji će svatko živjeti i nasljedovati nazaretskog Učitelja različit je, ali je potrebno biti svjestan da nas sve ujedinjuje jedan Krist Gospodin te da se ne bojimo susretati druge i drukčije s kojima živimo, zaključila je predavačica.

Sve okupljene je na početku susreta pozdravio fr. Tomislav Kraljević u ime predsjednika Vijeća za posvećeni život fra Stanka Dodiga i tajnice s. Lenke. Kazao je, uz ostalo, i kako redovnici i redovnice na svoj poseban način sudjeluju u sinodalnom hodu Crkve. Zatim je kao dar svih redovnika i redovnica novom biskupu Glasnoviću darovao kalež poručivši kako će u osobama posvećenog života imati dobre suradnike i suradnice. Biskup Glasnović svima je zahvalio, pozdravio ih i poručio im kako će biti otvoren za svakog od njih pojedinačno i za sve zajedno.

Nakon predavanja i razgovora u dvorani osobe posvećenog života okupile su se u zbornoj crkvi Sv. Vlaha na blagoslovu svije-

foto: IKA

ća, a potom su u procesiji s blagoslovljenim svijećama krenule prema katedrali Gospe Velike. U katedrali su slavili euharistiju koju je predvodio dubrovački biskup Glasnović, a na kraju mise izmolili su molitvu za sinodu.

Mons. Glasnović čestitao je redovnicama i redovnicima Dan posvećenog života zahvalivši Bogu na velikom daru posvećenog života i svemu što je učinio zahvaljujući njima. Ispričao je primjer sveca koji je kazao to da kad bi želio nekog pridobiti za Krista, onda bi ga pozvao da živi godinu dana s njim u njegovoj obitelji vjerujući da bi ga življena vjera njegove obitelji obratila. Potaknuo je na promišljanje kakva je situacija u zajednicama i potaknuo na molitvu da i kod njih bude tako.

Biskup je spomenuo dvije teme koje Crkvu usmjeravaju ove godine, a to su Godina obitelji i sinodalni hod. Iznio je svoja radostna iskustva koja je stekao iz susreta s osobama u samostanu koje su ga nadahnjivale živjeti radost evanđelja. Kazao je kako nije važan samo broj nego i kvaliteta te potaknuo sve da žive život pod vidom vječnosti. Nije naše misliti što će biti, sve je u Božjim rukama i naš život i životi naših zajednica. Providnost je ta koja djeluje, sve usmjerava i brine se za nas, kazao je dubrovački biskup.

Potaknuo je okupljene na življenje zajedništva unatoč povremenim poteškoćama, povežavši to sa sinodalnim temama. Svi smo originali, važno je prihvatiti sebe, kako je govorio i poznati teolog Romano Guardini. Potaknuo je i na molitvu za potrebe zajednica kao i za obitelji jer ako nema života u obiteljima, nema ni svećeničkih ni redovničkih zvanja. Zato je važno svjedočiti radost evanđelja. Osvrnuvši se na evanđeoski ulomak, istaknuo je trenutak kada apostoli izvješću-

ju Isusa o tome što su radili. „Želimo da se redovništvo okupi oko Isusa i izvijeste ga što su radili“, potaknuo je biskup. Kada se umore, potrebno je i odmoriti se, ali opet s Isusom, i ići dalje.

Potaknuo je i na molitvu za sinodu, na slušanje poticaja Duha svaki dan. Podsjetio je i kako redovnici i redovnice baštinu sinodalne prakse mogu ponuditi Crkvi, njihove strukture su općenito sinodalne, a karizma koja im je dana ne pretpostavlja iscrpljivanje kršćanskog iskustva nego je samo čitanje s određenog gledišta jednog Evanđelja. Ne znamo je li redovništvo dalo sve što je moglo dati, ali mi danas činit ćemo sve što možemo činiti. Biskup Glasnović spomenuo je i još neke teme karakteristične za redovnički način života u Crkvi potičući na življenje radosti evanđelja. Dan posvećenog života redovito se proslavlja na Svijećnicu 2. veljače, no kako je u Dubrovačkoj biskupiji taj dan otvaranje Feste sv. Vlaha, zaštitnika biskupije, onda se slavlje Dana posvećenog života prebacuje na drugi datum. (IKA)

foto: IKA

Sjednica Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice

(Zagreb, 10. siječnja 2022.)

Dana 10. siječnja 2022. godine održana je redovita sjednica Povjerenstva za medicinske sestre članice redovničkih ustanova u samostanu Marijinih sestara čudotvorne medaljice.

Nakon uvodne molitve Povjerenstvo je raspravljalo o aktivnostima u 2022. godini. Središnji dio sastanka ticao se organizacije proslave Svjetskog

dana bolesnika (blagdan Gospe Lurdske, 11. veljače). Povjerenstvo poziva sve medicinske sestre članice redovničkih ustanova da potaknu medicinsko osoblje u svojem radnom okruženju na svijest obilježavanja Dana bolesnika, svatko prema svojim mogućnostima. Ukoliko epidemiološka situacija bude dopuštala, Povjerenstvo bi Dan bolesnika proslavilo u privremenoj „zamjenskoj“ crkvi kod Sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga u Frankopanskoj ulici. (s. Ankica Krupnicki, ASC)

foto: HRK

foto: IKA

*fr. Slavko Slišković, OP
predsjednik Hrvatske redovničke konferencije*

Priopćenje za javnost o suradnji HRK s Gradskom plinarom Zagreb – Opskrba (Zagreb, 28. siječnja 2022.)

Hrvatska redovnička konferencija dugi je niz godina (od 2013. godine) ostvarivala korektnu suradnju s Gradskom plinarom Zagreb – Opskrba d.o.o. preko paketa ugovora koji obuhvaća sedamdeset mjernih mjesta na području grada Zagreba i okolice. Riječ je o samostanima ženskih i muških redovničkih zajednica i nekoliko ženskih klauzurnih samostana. Uz pojedine samostane nalaze se i dječji vrtići koje vode sestre redovnice.

S obzirom na novonastalu situaciju s izrazito visokim cijenama opskrbe plinom, možemo vas obavijestiti da je došlo do uvećanja cijene u prosjeku za tristo pedeset do četiristo posto počevši od 15. studenoga 2021. godine. Za obračunsko razdoblje u mjesecu prosincu redovničkim su zajednicama ispostavljeni računi od tri i pol do četiri puta veći nego što je to bilo za isto obračunsko razdoblje u 2020. godini.

S GPZ-om je HRK kontaktirala u nekoliko navrata usmenim putem te je od ljubaznih i susretljivih osoba dobila pojašnjenje razloga zbog kojih je došlo do visokih cijena opskrbe plinom, ali one nisu bile u mogućnosti ponuditi nikakvo rješenje u smislu nižih cijena. Jedino na što su ti kontakti ukazali bilo je to kako je moguće svakoj redovničkoj zajednici pojedinačno raskinuti ugovor bez ikakvih penala, uz uvjet podmirenja svih računa, i prijeći kod drugog opskrbljivača.

Dodatni trajni problem za redovničke zajednice predstavlja činjenica što ih opskrbljivači svrstavaju u kategoriju „Poduzetništvo“, odnosno primjenjuju na njih cijene poslovnih subjekata. Redovničke zajednice, iako su pravne osobe, svoje objekte samostane koriste prvenstveno u stambene svrhe, a i većina drugih djelatnosti nisu profitabilnog karaktera, nego uglavnom socijalnog i karitativnog.

Hrvatska redovnička konferencija stoga drži da bi pravedno rješenje bilo redovničke zajednice kategorizirati kao kućanstvo, a ne kao poduzetništvo te u skladu s time i obračunati plin za prethodno razdoblje. Vjerujemo da bismo na taj način pronašli zadovoljavajuće rješenje i za redovničke zajednice i za opskrbljivače.

Molitveni priručnik za Dan posvećenog života (Zagreb, 28. siječnja 2022.)

Hrvatska redovnička konferencija je u povodu dvadeset pet godina od ustanovljenja Dana posvećenog života (1997. – 2022.) u suradnji s brojnim redovničkim zajednicama i svjetovnim institutima pripremila „Molitveni priručnik za Dan posvećenog života“.

Priručnik je dostupan samo u digitalnom obliku. Moguće je preuzeti ga na poveznici:

<http://www.redovnistvo.hr/katalog-izdanja/publikacije/molitveni-prirucnik-za-dan-posvecenog-zivota>

Priručnik sadrži Poruku Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života te Poruku mons. Zdenka Križića, predsjednika Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života i fr. Slavka Sliškovića, predsjednika Hrvatske redovničke konferencije. U Priručniku se mogu naći po dva predložka za euharistijsko klanjanje, uvod u misna čitanja, homiliju, Molitvu vjernika i popričesnu meditaciju. Pri kraju Priručnika nalazi se molitveni obrazac za obnovu redovničkih zavjeta. (HRK)

doživotno zavjetovane redovnice u Hrvatskoj 2021. 17

Do kraja života radosno se obvezale vršiti volju Božju

 Družba sestara služavki Maloga Isusa s. M. Antonia Čobanov Zupa sv. Ante Poreč Španjolska bolnica 14. kolovoza 2021., Split	 Družba sestara služavki Maloga Isusa s. M. Milana Zagarec Zupa sv. Jurja Kaptol Španjolska bolnica 14. kolovoza 2021., Split	 Družba Kćeri Milosrđa Trećeg sv. Franje s. M. Anamarija Vrbanić Zupa sv. Luke Hrvatska Pribitka bolnica 6. kolovoza 2021., Brijuni	 Marijine sestre čudotvorne medaljice s. Ivankica Fuhr Zupa Utmunoga Biskupa Španjolske Marije Zagrebačka nadležnost 29. rujna 2021., Osijek
 Red siromašnih sestara sv. Klare, Split s. M. Josipa od Prevelog Lika Zupa sv. Stjepana Opuzen Španjolsko-malogaška nadležnost 12. rujna 2021., Split	 Družba Kćeri Milosrđa Trećeg sv. Franje s. M. Kristina Inđić Zupa sv. Jurja Kaptol Španjolska bolnica 6. kolovoza 2021., Brijuni	 Službenice Milosrđa s. Ana Kamalić Zupa Biskupa Biskupa Španjolske Marije Malo Ljuban Križa bolnica 28. kolovoza 2021., Split	 Službenice Milosrđa s. Marija Tugarić Zupa Utmunoga Biskupa Španjolske Marije Dubrovnik Španjolsko-malogaška nadležnost 28. kolovoza 2021., Split
 Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga s. Ivana Milosrdić Zupa sv. Nikole Štefana Zagreb Zagrebačka nadležnost 13. kolovoza 2021., gradina, Zagreb	 Hrvatska provincija karmelitanke Biskupskog Srca Isusova s. M. Antonija od Nebesnog Dva Sirovačija Zupa sv. Mikolaj Zagreb Zagrebačka nadležnost 2. rujna 2021., Hvarsko Ljuban	 Hrvatska provincija karmelitanke Biskupskog Srca Isusova s. M. Katarina Šeretić od Prevelog Lika Bašča Ljuban Zupa sv. Franje Paulskoga Vrhovnjak Biskupsko Ljuban 2. rujna 2021., Hvarsko Ljuban	 Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga s. Marija Ivana Perkočić Zupa sv. Stjepana Kaptol Zagrebačka nadležnost 24. rujna 2021., Split
 Benediktinski samostan sv. Andrije s. Marija Gertruda Šimica Zupa Utmunoga Biskupa Kaptol Španjolska bolnica 16. rujna 2021., Rab	<p style="text-align: center;">Povećeni život se obvezale u spoznaji onoga što je doista važno, i to ga čini brvalom Boga, radošću Božjega naroda i našom ljubavi. <i>(papa Franjo)</i></p>	 Red siromašnih sestara sv. Klare s. Marija Janka od Srca Isusova i Marije Zupa Biskupa Biskupa Španjolske Marije Kaptol Zagrebačka nadležnost 6. rujna 2021., Zagreb	 Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga s. Marija Palić Zupa sv. Stjepana promonolna Opuzen Španjolsko-malogaška nadležnost 14. kolovoza 2021., Split

foto: HRK

Doživotno zavjetovane redovnice tijekom 2021. godine: prilog Glasa Koncila (Zagreb, 30. siječnja 2022.)

Povodom Dana posvećenog života najnoviji broj Glasa Koncila (30. siječnja 2022.) objavio je prilog o doživotno zavjetovanim redovnicama tijekom 2021. godine. Podatke je prikupila Hrvatska redovnička konferencija. U Hrvatskoj je tijekom 2021. godine doživotne zavjete položilo petnaest redovnica.

Dvanaest je redovnica iz apostolskih zajednica: Karmelitanke Božanskog Srca Isusova (2), Kćeri Milosrđa Trećeg samostanskog reda sv. Franje (2), Službenice Milosrđa (2), Služavke Maloga Isusa – Split (2), Milosrdnice sv. Vinka Paulskoga – Split (1), Milosrdnice sv. Vinka Paulskoga – Zagreb (1), Marijine sestre čudotvorne medaljice (1), Družba sestara Milosrdnog Isusa (1).

Tri su redovnice iz klauzurnih zajednica: Benediktinski samostan sv. Andrije – Rab (1), Red siromašnih sestara sv. Klare – Split (1), Red siromašnih sestara sv. Klare – Zagreb (1). (HRK)

Svjetski Dan bolesnika u organizaciji Povjerenstva HRK (Zagreb, 12. veljače 2022.)

U organizaciji Povjerenstva za medicinske sestre članice redovničkih ustanova 12. veljače 2022. godine u dvorani Ženske opće gimnazije Družbe sestara milosrdnica u Zagrebu proslavljen je Svjetski dan bolesnika. Uvodeći u slavlje, članica Povjerenstva s. Zora Pavić podsjetila je na početke proslave Svjetskoga dana bolesnika koji je inicirao sv. Ivan Pavao II. Na euharistijskom slavlju bila je prisutna, uz ostalo medicinsko osoblje, i Ana Ljubas, pomoćnica ravnatelja KBC-a Zagreb.

Euharistijsko slavlje predvodio je p. Mijo Nikić, SJ, a posebna nakana bila je za medicinske sestre i drugo zdravstveno osoblje te za bolesnike. U prigodnoj homiliji p. Nikić osvijestio je kako Marija „bdije nad nama, nad našom sudbinom. Napose su joj bliski bolesnici, patnici, pa nije čudo što uz Marijin blagdan slavimo Svjetski dan bolesnika“. Propovjednik je naglasio kako je dobro imati na pameti da pred Bogom imamo tako moćnu zaštit-

nicu. U tom kontekstu ukazao je na misno Evanđelje o čudu u Kani gdje također do izražaja dolazi Marijin moćni zagovor. Marija je prva primijetila kako nema vina jer „ona uvijek vidi sve naše nevolje. Ona zna što nam je potrebno i prije negoli je zamolimo, i ona kod Boga intervenira. Vidimo da je Isus učinio ono na što je ona ukazala.“

Nadalje, p. Nikić kratko se osvrnuo i na riječi sv. Pavla Titu. „Pavao potiče da živimo razumno, pravedno i pobožno. To je program života kojim ćemo Boga proslaviti, spasiti sebe i one koji su nam povjereni.“ Pojasnio je kako je temeljno ravnati se po zdravom razumu, a na to se nadograđuje milost. Bog je svima dao razum i njega treba upotrijebiti. Također, treba živjeti pravedno. „To znači svakome dati njegovo, imati hrabrosti živjeti za druge.“ Na kraju, Pavao nas poziva da živimo pobožno. „To znači živjeti po Bogu, da se u svom ravnanju životom ne vodimo samo po svojem naumu, željama i interesima, nego da na prvo mjesto stavimo Boga i njegovu volju jer kad je Bog na prvom mjestu u životu, onda je sve na svome mjestu.“

Uz Svjetski dan bolesnika p. Nikić je podsjetio kako patnju i križ ovaj svijet ne razumije. „No Bog je izabrao križ da po njemu spasi svijet, to je logika Božja.“ Na kraju homilije p. Nikić potaknuo je medicinske sestre da pokazuju blizinu čovjeku u nevolji jer to će biti kriterij sudnjega dana, a upravo one imaju bezbrojne prilike pokazati solidarnost i kršćansku ljubav jer vrhunac ljubavi je drugome služiti i u njemu gledati samoga Isusa Krista. Euharistijsko slavlje uveličao je Zbor medicinskih sestara Kliničkog bolničkog centra Zagreb. (Marija Belošević)

Sjednica Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj (Zagreb, 24. veljače 2022.)

Dana 24. veljače 2022. godine u prostorijama Hrvatske redovničke konferencije održana je sjednica Povjerenstva za predškolski odgoj pri HRK na čelu s voditeljicom s. Antonijom Matić, OP.

Na sastanku se sudjelovale članice Povjerenstva, s. Antonija Matić, s. Katarina Pišković, s. Patricija Jurić, s. Bernardica Novoselec i s. Marcela Šereš. Zbog ranije preuzetih obveza, sastanku nije nazočila s. Danijela Koprek.

Tema sastanka je bila organizacija stručnog skupa za sestre odgojiteljice i odgojitelj/

ice u vjeri koji će se održati 1. i 2. travnja 2022. godine u Zagrebu, u DV Svetog Josipa u Zagrebačkoj Granešini.

Na sastanku se također razgovaralo o upisima djece u vrtić za novu pedagošku godinu, o sufinanciranju programa ranog i predškolskog odgoja te o najavi hodočašća vrtića Grada Zagreba u Mariju Bisticu. (s. Antonija Matić, OP)

foto: Marija Belošević

Ljetni semestar nastave u Školi za novakinje (Zagreb, 15. ožujka 2022.)

U organizaciji Povjerenstva za početnu formaciju Hrvatske redovničke konferencije, 15. ožujka 2022. godine započeo je ljetni semestar Novicijske škole u godini 2021/2022. Školu polazi trinaest redovničkih pripravnica iz više redovničkih zajednica. Predavanja će se održavati dva puta tjedno do 1. lipnja 2022. godine u sjedištu Hrvatske redovničke konferencije u Zagrebu.

Tijekom ljetnoga semestra koji će trajati do 1. lipnja 2022. godine, novakinje će slušati sljedeća predavanja: Moralna teologija (dr. sc. s. Stjepanka Stanić), Liturgika (dr. sc. Zvonko Vlahek), Poslanice i otkrivenje (doc. dr. sc. s. Silvana Fužinato) i Duhovna teologija (izv. prof. dr. sc. Marija Pehar).

Tijekom zimskog semestra, sestre novakinje su slušale predavanja iz kolegija: Proci i psalmi (doc. dr. sc. Božidar Mrakovčić), Moralna teologija (dr. sc. s. Stjepanka Stanić), Duhovna teologija (izv. prof. dr. sc. Marija Pehar) i Evanđelja (doc. dr. sc. s. Silvana Fužinato). (HRK)

foto: Marija Belošević

Sjednica Vijeća Hrvatske redovničke konferencije (Zagreb, 16. ožujka 2022.)

Dana 16. ožujka 2022. godine u prostorijama Hrvatske redovničke konferencije održana je redovita sjednica Vijeća Hrvatske redovničke konferencije pod vodstvom predsjednika HRK, fr. Slavka Slišković, OP.

Sjednici su nazočili sljedeći članovi Vijeća: fr. Slavko Slišković, provincijal Hrvatske dominikanske provincije, s. Marija Banić, vrhovna poglavarica zajednice Služavki Malog Isusa, p. Dalibor Renić, provincijal Hrvatske provincije Družbe Isusove i s. Krista Mijatović, tajnica Hrvatske

redovničke konferencije. Nakon uvodne molitve, članovi Vijeća osvrnuli su se na rad HRK i njezinih tijela (Povjerenstava) u proteklom razdoblju, kao i na predstojeće aktivnosti. Raspravljalo se i o stanju, te aktualnim izazovima koji stoje pred redovništvom u Hrvatskoj u ovo turbulentno vrijeme. Sljedeća redovita sjednica Vijeća HRK, trebala bi se održati u lipnju. (HRK)

foto: HRK

Povjerenstvo za medicinske sestre redovnice posjetilo Centar „Stančić“ (Dugo Selo, 26. ožujka 2022.)

Povjerenstvo za medicinske sestre članice redovničkih ustanova koje djeluje pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji 26. ožujka 2022. godine posjetilo je Centar za rehabilitaciju „Stančić“.

U Centru je smješteno 204 korisnika, a Povjerenstvo je za svakog korisnika pripremlilo prigodni uskrсни dar. U okviru posjeta upriličeno je euharistijsko slavlje na otvorenom, ispred kapelice sv. Valentina. Euharistijsko slavlje je predvodio župnik vlč. Zlatko Srpak, uz asistenciju bogoslova i pjesme zbora mladih župe Lonjica i pratnju orguljaša Maria. U svetoj misi sudjelovali su i prognanici iz Ukrajine koji su prije nekoliko dana zamolili smještaj u Centru „Stančić“. Osobito je bilo dirljivo čuti kako prognanici nakon svete mise pjevaju ukrajinsku himnu.

Nakon svete mise i druženja s korisnicima, ravnateljica Centra, gđa Sanja Grbavac, prof. def. pozvala je članove Povjerenstva na

zajedništvo kod stola. Tijekom objeda, Povjerenstvo je imalo prigodu bolje upoznati rad i aktualne potrebe Centra.

Pri povratku u Zagreb, članice Povjerenstva su duboko dojmjene nesebičnim zalaganjem, brigom i požrtvovnošću djelatnika Centra te teškim oblicima tjelesnih oštećenja korisnika, molile blagoslov od Gospodina i Marijin zagovor za Centar „Stančić“ i sve koji u njemu pronalaze svoj dom i posao. (HRK)

foto: HRK

Sjednica Vijeća HBK za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života

(Zagreb, 28. ožujka 2022.)

Vijeće Hrvatske biskupske konferencije (HBK) za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, održalo je sjednicu pod predsjedanjem predsjednika Vijeća gospićko senjskog biskupa Zdenka Križića 28. ožujka u sjedištu HBK u Zagrebu.

Na sjednici su u ime redovničkih zajednica bili prisutni: s. Gordana Igrac, fr. Slavko Slišković, fra Tomislav Glavnik, fra Zvonimir Brusač, p. Blaženko Nikolić i s. Krista Mijatović. Svjetovne institute zastupala je Blanka Pavlović, članica svjetovnog instituta Suradnica Kri-

sta Kralja. Na sjednici se raspravljalo o ovogodišnjem obilježavanju Dana posvećenog života. Članovi Vijeća zapazili su da se Dan posvećenog života, nakon dulje stanke zbog pandemije COVID-19, ponovno obilježio u gotovo svim (nad)biskupijama u okviru jednog središnjeg euharistijskog slavlja u kojem su sudjelovale redovnice i redovnici koji vrše poslanje u dotičnim (nad)biskupijama. U fokusu dnevnog reda sjednice bilo je planiranje susreta redovničkih poglavarića i poglavara s nad/biskupima članovima HBK koji će se održati 8. lipnja 2022. godine. Susret Vijeća HBK za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života s (nad)biskupijskim povjerenicima za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života predviđen je za 7. studenoga 2022. godine. (HRK)

foto: JKA

foto: Marija Belošević

Stručni skup u organizaciji Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj

(Zagreb, 1-2. travnja 2022.)

U organizaciji Povjerenstva za predškolski i školski odgoj u ustanovama koje vode redovničke zajednice, 1. i 2. travnja 2022. godine u Dječjem vrtiću Svetog Josipa u zagrebačkoj Granešini održan je stručni skup za odgojiteljice i odgojitelje u vjeri u katoličkim vrtićima. Tema stručnog skupa bila je „Duhovnost i kreativnost“.

Nakon pozdrava i molitvenog početka voditeljice Povjerenstva, s. Antonije Matić, prvo predavanje održao je don Anton Šuljić na temu „Duhovnost i kreativnost“. Žeđ za duhovnim je nešto iskonsko u čovjeku i sastavni je dio njegova bića. Živjeti duhovno znači nasljedovati Isusa, živjeti vjeru u svom konkretnom životu. Kreativnost je izraz vjere i mi pokazujemo kreativnošću ozbiljnost svoje vjere koja treba biti djelotvorna. Biti kreativan dar je Boga

koji je Kreator, Stvoritelj. U svom predavanju don Anton je govorio da mi odgojitelji trebamo poticati duhovnost i kreativnost kod djece jer oni su otvoreni duhovnosti, divljenju i čuđenju. Nakon predavanja fr. Slavko Slišković, predsjednik Hrvatske redovničke konferencije pozdravio je sve sudionike stručnog skupa i zaželio puno uspjeha u radu.

Drugog dana stručnog skupa prvo predavanje održao je dr. Petar Krešimir Hodžić, voditelj ureda za obitelj i život pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na temu „U potrazi za uzorima u roditeljskom i odgojiteljskom poslanju“. Dr. Hodžić u svom predavanju govorio je o odgojnim ciljevima i zadaćama katoličkih roditelja/odgojitelja, što za nas odgojitelje, roditelje znači svetost, je li svetost konačni cilj našega života. Nema sveto-sti bez križa, bez odricanja i duhovnog boja. Odgojitelji i roditelji trebaju pomoći djeci da raste u dobi, mudrosti i milosti. U svom radu trebaju stvoriti takve odgojne preduvjete gdje će doživjeti dijete kao nezasluženi Božji dar, vidjeti Isusa u svakom djetetu, doživjeti dijete kao posvećeno tlo te pustiti

djecu da idu k Isusu. Dr. Hodžić je također govorio o Svetoj obitelji, Mariji i Josipu kao uzorima u roditeljskom i odgojiteljskom poslanju. Sv. Josip je uzor odgojitelja i oca. Također je govorio o svetim supružnicima kroz povijest Crkve, a osobito je istaknuo roditelje svete male Terezije kao uzore u roditeljskom poslanju.

Drugo predavanje održala je magistra logopedije Ana Vukasović na temu „Rana pismenost“. U svom predavanju Vukasović je govorila o poticanju rane pismenosti u vrtićkoj dobi koja je jako važna ne samo za uspješan početak osnovnoškolskog obrazovanja nego i na pismenost tijekom cijelog obrazovanja, čak i u odrasloj dobi. Ranu pismenost čine sva ona znanja o čitanju i pisanju prije nego što dijete započne čitati i pisati. Ranu pismenost čini i niz vještina koje su preduvjet tečnog čitanja i pisanja.

Treće predavanje na temu „Redefinicija - izazov odgojiteljima i djeci“ održao je prof. Luka Petrač s Učiteljskog fakulteta u Zagrebu. Prof. Petrač u svom izlaganju govorio je o redefiniciji - novoj upotrebi likovnih sadržaja. Redefinicija je djelomično mijenjanje defini-

rane stvarnosti, a može se promijeniti boja, oblik, veličina ili dodati ili oduzeti oblik, crta ili tekstura. Tako se određeni motiv može preoblikovati u novu likovnu stvarnost.

Četvrto predavanje održala je gđa Jasna Lisac, odgojiteljica savjetnica iz Dječjeg vrtića Iskrice iz Zagreba na temu „Uspostavljanje standarda primjene metodičkog područja u likovnosti u DV Iskrice i primjeri dobre prakse“. Gđa Lisac je prezentirala rad, projekte i likovno stvaralaštvo djece i odgojitelja DV Iskrice.

Na kraju stručnog skupa, voditeljica Povjerenstva s. Antonija Matić, zahvalila je svim predavačima na održanom predavanju i svim sudionicima na sudjelovanju. Posebno se zahvalila s. Danijeli Koprek, ravnateljici DV Svetog Josipa na gostoprimstvu i svim djelatnicima vrtića koji su pripremili i uredili prostore vrtića za ovaj susret.

Nakon završenog stručnog skupa za odgojitelje, Višnja Mikuš-Krešić, dipl. iur. održala je predavanje za ravnateljice i voditeljice katoličkih vrtića na temu „Nova uredba o uredskom poslovanju“. (s. Antonija Matić, OP)

foto: Marija Belošević

foto: Marija Belošević

**Korizmena duhovna obnova
za redovnice i redovnike
u Zagrebu i okolici**
(Zagreb, 3. travnja 2022.)

S temom „Križ“ 3. travnja 2022. godine u crkvi sv. Antuna Padovanskoga na Svetom Duhu održana je korizmena duhovna obnova za redovnice i redovnike grada Zagreba.

Nakon pozdravne riječi voditelja Povjerenstva za trajnu formaciju redovnika i redovnica Hrvatske redovničke konferencije fra Milana Krište i molitve Večernjih hvali, nagovor na temu obnove održao je o. Srećko Rimac, OCD.

o. Srećko Rimac, OCD

**Štovanje dragocjenog
i životvornog križa**

Duhovna obnova redovnicama
i redovnicima grada Zagreba
*Crkva sv. Antuna Padovanskoga,
3. travnja 2022.*

Nalazimo se u drugoj polovici korizme. Slijedeću nedjelju slaviti ćemo slavni ulazak Kristov u Jeruzalem. U ovoj duhovnoj obnovi želio bih progovoriti o postu, kako nam to donosi veliki istočni crkveni učitelj sv. Efrema Sirskog, i o životvornom križu Gospodnjem, kako ga se štuje u bizantskom obredu, te iznijeti iskustvo križa koje je imala bl. Ana od sv. Bartolomeja.

Post prema sv. Efreemu Sirskom

Obično se smatra kako je post samo ograničavanje ili puno odricanje od određene hrane ili pića. No kršćanski post zahtjeva i uzdržavanje svih čovjekovih osjetila, njihovo ovladavanje i pravilnu uporabu jer grijeh preko osjetila prodire u čovjekovu dušu i njome počinje vladati. Sveti Efreem Sirski ostavio nam je vrlo detaljan opis o tome u čemu bi se trebao sastojati post.

(S)uzdržavanje jezika

I nama redovnicima i redovnicama može se dogoditi da se osjećamo kompetentnima za sve i da s lakoćom prosuđujemo sve i svakoga, a da toga uopće nismo ni svjesni. Možda uopće ne mislimo kako to djeluje na one koji slušaju, kao i na one o kojima govorimo. S jezikom su povezani najteži grijesi u odnosu na bližnje: govorenje loše o drugima, klevetanje, uvrede, laži, lukavosti. Jezikom možemo nanijeti veliko zlo drugima. Neophodno je neprestano se vježbati kako ne bi dopustili da nam iz usta izlazi zla riječ. O velikoj šteti koju jezik može nanijeti, na osobi način govori nam sv. Jakov u svojoj poslanici.

(S)uzdržavanje ušiju

Trebamo biti vrlo pažljivi na to što ulazi u našu dušu preko naših ušiju. Potrebno je izbjegavati slušanje riječi koje nas navode na gnjev, zavist, razdvajanje, osuđivanje. Potrebno je izbjegavati ljude koji loše govore o drugima, koji neprestano negoduju i ni s čime nisu zadovoljni, tuže se na svakoga i u svima i u svemu vide samo loše. Takvi razgovori uvijek unose smutnju u dušu, onečišćuju je. U takvim slučajevima nikako nije dobro svojom šutnjom odobravati te zle

riječi. Ako nije moguće protusloviti, tada sv. Efreem Sirski preporučuje da ne naslađujemo svoje uho, nego da brzo prognamo te misli iz našega uma.

(S)uzdržavanje očiju

Vladati svojim pogledom znači svoje oči upravljati prema lijepom i harmoničnom te izbjegavati poročno. „Vladaj svojim pogledom“, savjetuje sv. Efreem, „da ti ne skita pogled.“ Treba izbjegavati gledati ono što u duši proizvodi želju za posjedovanjem, uzbuđuje strasti, zavist ili nas užasava.

(S)uzdržavanje od razdražljivosti

Trebamo težiti mirnoći. Sveti Ivan Zlatousti napominje čovjeku koji posti „da obuzdava svoj gnjev, da se nauči blagosti, da živi u miru i ljubavi s bližnjima“. Gnjev koji je prožet zlom vrlo je opasan. Čovjek treba paziti na svaku riječ, djelo ili misao koja može raniti drugog čovjeka. Apostol Pavao govori: „Daleko od vas svaka gorčina, i srdžba, i gnjev, i vika, i hula sa svom opakosti! Naprotiv! Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama oprosti.“ (Ef 4,31-32). Zato je važno ne dopuštati da smo duže vremena udaljeni jedni od drugih u našim odnosima, nego se raskajati i molbom za praštanjem liječiti štete koje smo nanijeli svojom razdražljivošću. Moliti oprost zbog naše gnjevne reakcije i ne voditi duge istrage kako bismo pronašli krivca za sukob. „Sunce neka ne zađe nad vašom srdžbom“, kaže sv. Pavao (Ef 4,26). Nije nimalo slučajno da se vrijeme velikoga posta u istočnoj tradiciji započinje uzajamnim opraštanjem. Tvrditi da postimo, a u sjećanju čuvamo ogorčenja, tko i kada nas je uvrijedio, to je isto kao da

„crpimo vodu i da je lijevamo u šuplju bačvu“. „Bog ne uslišava molitve čovjeka koji se sjeća zla koje mu je nanio brat“, kaže sv. Efreem.

(S)uzdržavanje od težnje za slavom

Po sv. Efreemu nije ništa manje štetna i **težnja za slavom**, da se čovjek domogne slave, postane poznat, nadiđe druge, da ga se hvali. Redovniku/redovnici tada postane važno što radi, koju je izobrazbu završio, na kojoj je poziciji, koju titulu ima u svojoj družbi ili u društvu. Toliko je to ljudsko da se na to ne gleda više kao na grijeh, nego nešto što s pravom zaslužujemo.

Dobro je poznato iz duhovnosti kako trebamo paziti ne samo na osjetila, nego i na misli. Trajno trebamo paziti kakve misli zaokupljaju naš um. „Ne primaj misli koje varaju, bježi od misli koje uzbuđuju“, govori sv. Efreem. U naše vrijeme pridaje se prevelika pozornost osjećajima. Smatra se kao da nam je sve dopušteno, čim tako nešto osjećamo. Sveti oci uče kako srce nije samo izvor istine, nego se u srcu mogu poroditi i pohote i drugi grešni osjećaji. I treba paziti da se ne dopušta tako nešto. Svako naše nastojanje treba ići za spasenjem duše, ne samo naše, nego i drugih. Takav treba biti i cilj posta. Post u osjetilima i mislima unosi mir i prosvjetljenje u dušu, daje silu molitvi i vodi nas spasenju.

Na kraju Velikoposne molitve sv. Efrema moli se: „Da, Gospodine moj i kralju! Daj da radije gledam grijeha svoje nego da osuđujem brata svojega jer ti si blagoslovljen u vijeke vjekova.“ Na kraju molimo da vidimo svoje grijeha i da ne osuđujemo svojega brata. Kažu sveti oci da Boga izuzetno teško vrijeđa kada osuđujemo našega blišnjega.

Jasno je da se možemo razljutiti na nekoga i to još nije problem, no ni u kojem slučaju ne možemo dopustiti da osuđujemo jedni druge. Kada nam dođe iskušenje da sudimo drugoga, sjetimo se mnoštva svojih grijeha i nesavršenosti koje drugi ne vide, a te nesavršenosti i grijesi mogu biti mnogo veći od onoga zbog čega osuđujemo našu braću i sestre. Kod drugih vidimo trun u oku, a kod sebe ne vidimo brvno.

Prilikom moljenja molitve sv. Efrema čine se pokloni do zemlje. Crkva ne odjeljuje dušu od tijela. Čovjek se udaljio od Boga cijeli i s dušom i tijelom; i zato se cijeli čovjek treba obnoviti da bi se vratio Bogu. U tijelu, kao i u duhu, vojuju sile koje se protive Božjem izvornom planu s čovjekom. Tijelo je po sebi nešto prekrasno, sveto, određeno za proslavu, a i sam Bog postao je tijelo. Znači spasenje i pokajanje nisu preziranje tijela, nego obnova tijela u njegovom istinskom služenju kao izraz života i duha, kao hram besmrtno čovjekove duše. Kršćanski asketizam nije neka borba protiv tijela, nego je upravo borba za cijeloga čovjeka, i za dušu i za tijelo. Tijelo sudjeluje u molitvi duše tako kao što se i duša moli, ne izvana, nego u svome tijelu. Na taj način pokloni do zemlje, taj znak pokajanja i poniznosti, nešto su što je karakteristično za Velikoposno bogoslužje. O ulozi vanjskih gesta u liturgiji i molitvi vjerojatno ste već slušali. Spomenuo bih samo to kako je uložiti tijela u molitvi posebnu pozornost posvećivao sv. Dominik i dominikanska tradicija. Tako u dominikanskoj tradiciji postoje karakteristični položaji tijela u molitvi.

Vježbanje u krepostima koje trebamo provoditi ima svoje uspone i padove. Duhovni život sastoji se od borbe. Postoji knjiga

Lorenza Scupolija koja nosi naslov „Duhovni boj“. U tome boju možemo se i umoriti i pasti u acediju. Zato naše oči uvijek trebaju biti usmjerene na Krista i to Krista raspetoga. Svojim duhovnim kćerima, koje su bile umorne od duhovne borbe i gledale su samo na svoje nedostatke i slabosti, sv. Terezija Avilska kaže: „Gledajte na Krista raspetoga i sve će vam biti lako.“ U tome je tajna, tajna je u Kistu raspetome i u njegovom križu. Inače, sve će nam biti teško i besmisleno. Nema prave duhovnosti bez križa. Isus Krist trideset je godina provodio skroviti život u Nazaretu, tri godine javno je djelovao – ozdravljao je bolesne, uskrisivao umrle, izgonio demone, hranio gladne, propovijedao Radosnu vijest, a vrhunac njegova djelovanja na zemlji bila je njegova smrt na križu koju je podnio samo radi spasenja ljudi. Na križu je Isus izvršio najveće djelo od svih svojih djela. I to je djelo izvršio u nemoći.

Ljudski razum nikada ne može razumjeti otajstvo patnje i križa. Dolikovalo je da mudrost Božja „po patnjama do savršenstva dovede Početnika našega spasenja“, kaže pisac poslanice Hebrejima. (Heb 2,10). Duh Sveti objavio je preko svetog Pavla: „Uistinu, besjeda o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenicima sila je Božja. Mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak – i Židovima i Grcima – Krista, Božju snagu i Božju mudrost. Jer ludo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi“. (1 Kor 1,18; 23-25) Sv. Pavao se ničim drugim nije htio hvaliti osim križem Gospodina našega Isusa Krista „po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu“ (Gal 6,14).

Križ, koji je u prijašnjim vremenima bio znak mučenja, srama i prokletstva, postao

je za nas znak spasenja, pobjede nad silama tame, izvor izbavljenja iz ropstva i kletvi, grijeha i Sotone – sve zbog Isusove smrti na križu. Tako kaže sv. Pavao: „Navješćujemo mudrost Božju, u otajstvu, sakrivenu; onu koju predodredi Bog prije vjekova za slavu našu, a koje nijedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao. Jer da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli.“ (1 Kor 2,7-8).

Tajnu križa Isusova duboko su proživljavali mnogi sveci koji su bili sjedinjeni s Kristom. Koliko Isus dublje uvodi neku dušu u otajstva svoga života, ta duša sve više otkriva njegov križ. Velika mističarka sv. Anđela Folinjska kaže kako joj je Gospodin udijelio mnogo velikih milosti, no kada ju je uveo u tajne svoje muke na križu, sve su joj se druge velike milosti, koje je do tada primila, činile kao ništa u usporedbi s tom milošću. Slična iskustva imali su i drugi sveci. Svetoj Faustini Kowalskoj Isus je je rekao da više vrijedi jedan sat razmatranja o njegovoj mucij, nego cijela godina bičevanja. Isus je navješćivao radosnu vijest i čovjek je stvoren za radost, za zajedništvo s Bogom. Ljudskoj su naravi patnja i križ nešto strašno. Tako je bilo i za Isusa jer on je bio u svemu pravi, istinski čovjek, no u realnom svijetu, kao što svi znamo, prisutno je zlo koje je i Isus duboko iskusio. Krist je navješćivao evanđelje – Radosnu vijest, no ne može se Kristovu poruku razumjeti bez križa i njegova uskrsnuća, a osobito kada na svojoj koži osjetimo silu zla. O tome govori redovnica koja u svojim sjećanjima na rat opisuje vlastito iskustvo sa zlom i kako u razvodnjenom i necjelovitom prikazivanju Isusova nauka nije mogla pronaći odgovor na pitanja koja su pogađala nju i ratnu Hrvatsku. U svojim sjećanjima ta redovnica,

tada djevojka od četrnaest godina, ovako opisuje svoje iskustvo za vrijeme izbjeglištva u Sloveniji: „Tih godina mijenjao se program vjeronauka, izišli su novi udžbenici i istine vjere prenosile su se na drukčiji način nego u moje vrijeme. Bilo je puno govora o prijateljstvu, dobroti, čuvanju okoliša... Nije mi se to baš sviđalo, nisam bila zadovoljna. Činilo mi se da se naglašava neka radost bez pokrića - veselimo se i radujemo se. Cijelo moje dotadašnje iskustvo bunilo se protiv ove „veselice“ od vjere; mama mi je umirala, rat mi je odnio sve, stizali su glasovi o dobivenim i izgubljenim bitkama, o pogibijama prijatelja i znanaca... Napali su nas po cijeloj Hrvatskoj, ubijali su, rušili i pljačkali. Mi Hrvati mogli smo gledati još samo na Raspetoga i nadati se da njegova patnja može osmisliti i naše patnje. Jedino nam je njegov križ davao snage da ne poživotinjimo, da ne uzvratimo istom mjerom i da oprostimo i ono najteže...“ (Sestra Božica Alojzija od Svetoga Lica, *Hvala prijatelji. Djetinjstvo u sjeni rata*, 42-43.) Vjerujem da slično iskustvo imaju i stradalnici u ratu u Ukrajini. Vidimo iz iskustva ove djevojke, a sada redovnice, da duhovnost bez križa ne daje odgovore na životna pitanja. Do uskrsnuća Krist je došao preko križa. Križ Kristov onaj je koji daje život.

Životvorni križ Gospodnji u tradiciji bizantskog obreda

U svim obredima prisutno je štovanje križa. Nama je najbolje poznato u latinskom obredu. Zbog toga bih danas htio podijeliti s vama, ukratko, kako se križ Kristov časti u obredu koji nam nije toliko poznat.

U liturgijskoj godini bizantskog obreda sveti križ časti se na poseban način tri puta: na blagdan Uzvišenja sv. Križa, treću nedjelju korizme (velikog posta) i na Veliki petak. U istočnoj tradiciji križ nosi naslov životvorni, onaj koji daje život. I to je ono što je važno istaknuti. U tradicionalnoj evangeličkoj teologiji, i u pojedinim razdobljima u katoličkoj, na križ se gledalo uglavnom kao na mjesto muke, stradanja, što je naravno točno, no taj se aspekt previše naglašavao. U jeziku bizantskog obreda postoji lijepa ironija. Dok se određeni dijelovi velikog posta usredotočuju na okrutnost i brutalnost koju je Krist pretrpio za nas na križu, većina liturgijskih tekstova i pjesama ukazuje na pobjedu, slobodu i život postignut kroz ono što je nekada bilo oruđe mučenja i srama. Istočna liturgija ne nastoji stvoriti službu ispunjenu emocijama koje nisu jasne; umjesto toga liturgija želi uvesti u duhovno iskustvo samoga Boga.

Uzvišenje sv. Križa

Kako u latinskom obredu tako i u bizantskom, 14. rujna slavi se blagdan Uzvišenja sv. Križa. Toga dana slavi se, kao i u latinskom obredu, isti događaj pronalaska Kristova križa (oko 326. godine) od strane carice Jelene. Ovaj blagdan i latinski i bizantski obred preuzeli su iz obreda svetoga groba. Prvotna Crkva daje nam jasne dokaze štovanja svetog križa, a otkrićem Kristova križa štovanje križa postalo je javno i vrlo popularno. Zato se na blagdan Uzvišenja svetoga Križa, koji je jedan od dvanaest velikih blagdana u liturgijskoj godini, na poseban način časti sveti križ. Ovaj blagdan slavi se svečanije nego u latinskom obredu.

Prema bizantskoj liturgijskoj tradiciji križ koji se koristi za čašćenje u crkvama treba biti drveni križ jer je simbol „drveta koje daje život“. Drvo života, koje je bilo zasaden u raj (Post 2,9), bilo je prototip časnoga križa. Budući da je smrt ušla u svijet preko drveta, život i uskrsnuće morali su se ponovno dati po drvetu. Patrijarh Jakov prekrizio je ruke kako bi blagoslovio Josipove sinove (Post 48,13-19). Mojsije je prešao more sa svojim štapom u križu i podijelio more (Izl 14,21.27). Ukrasi oko križa trebaju imati grančice bosiljka ili nekog drugog mirisnog bilja koje simbolizira slatki miris duhovnog života koji nam je osigurao križ. U slučajevima kada se koristi vijenac zelene boje, uvijek se treba umetnuti malo živog cvijeća kako bi se dobio slatki miris. Stol na kojem se izlaže križ pokriva se crvenim platnom, a križ se stavlja na zlatnu ploču koja simbolizira visoku duhovnu vrijednost križa, na grčkom se naziva *timios* – dragocjeni križ. Paljenje svijeća uz križ podsjeća vjernike na to kako Kristov križ prije „prosvjetljuje nego zamračuje“ život kršćana na putu spasenja. (Usp. sv. Teodor Studit, P.G., 88, 691) Crveno liturgijsko ruho simbolizira dragocjenu Kristovu krv plaćenu kao otkupninu za naše otkupljenje. (usp. 1 Pt 1,18-19) U čast Kristove muke na blagdan Uzvišenja sv. Križa određen je strogi post čak i ako bi blagdan padao u nedjelju.

Svečanost izlaganja svetog križa odvija se tijekom Velikog slavoslovlja na Jutarnjoj molitvi. Predslavitelj odjeven u svećeničko ruho kadi križ koji je prethodno bio postavljen na oltar, a zatim ga, podižući iznad glave, nosi u procesiji oko oltara do središnjih vrata ikonostasa koja se nazivaju carske dveri. Kada vjernici dovrše pjevanje Velikog slavoslovlja

i zazovu tri puta „svet“, predslavitelj podiže križ i intonira: „Premudrost, pazimo!“ našto narod odgovara pjevanjem tropara svetom križu: „Spasi, Gospodine...“ Zatim predslavitelj odlazi do pripremljenog stola gdje stavlja križ i kadi ga sa sve četiri strane.

Nakon kađenja predslavitelj, stojeći ispred stola, podiže križ nad glavu i intonira prvu molbu litanijske molitve: „Smiluj nam se, Gospodine“. Dok vjernici odgovaraju pjevajući dvanaest puta: „Gospodine pomiluj, Gospodine pomiluj!“, predslavitelj se duboko klanja sa svetim križem do zemlje; nakon toga se diže u uspravan položaj i tri puta blagoslivlja s podignutim križem prema istoku. Ta ista ceremonija ponavlja se s četiri strane stola – tetrapoda, uzimajući svaki put drugu molbu iz litanija za biskupe, svećenike, redovništvo i za sav narod, dajući svaki put trostruki blagoslov, na četiri kraja zemlje.

Završavajući ovu službu, predslavitelj stavlja sveti križ na stol – tetrapod i pjeva himnu štovanja „Križu se tvome klanjamo, Gospodine, i tvoje sveto uskrsnuće slavimo“ tijekom kojega se svi vjernici duboko naklone. Vjernici dvaput ponavljaju hvalospjev, svaki put praveći duboki poklon. Slijedi pjevanje Stihira – pjesama za ljubljenje križa tijekom kojih se odvija pojedinačno štovanje križa. Vjernici jedan po jedan dolaze do tetrapoda gdje se duboko naklone i poljube sveti križ, spominjući se riječi sv. Ivana Zlatooustog: „Nema većeg znaka Božje ljubavi prema nama od svetog križa!“ (usp. Homilija na 1 Tim 2,1) i sv. Teodora Studita: „Blago usnama koje ljube ovaj najdragocjeniji znak našeg spasenja.“ (usp. P.G., 99, kol. 694). Križ je Kristovom smrću na njemu postao drvo sile i moći kako kaže sv. Sever Antio-

hijski: „Po tvome životvornom križu, Kriste, vidi se dubina bogatstva mudrosti i moći. Jer kad si ti, sila Božja, pribijen na njega, na drvo nemoći, to jest na križ, promijenio si ga u drvo sile kakvo dolikuje Bogu.“ (Sv. Sever Antiohijski, Himan 71).

Na Kristov križ ne gleda se samo kao na mjesto stradanja, nego prije svega na njegovu spasensku silu: „Raduj se, živonosni križu, nepobjediva pobjedo pobožnosti, rajaska vrata, jakosti vjernih, zaštitu crkve kojom se poništi pokvarenost i ušutka smrtna moć, uznesenje sa zemlje na nebo, nepobjedivo oružje, protivniče demona, slavo mučenika, istinski ukrase svetih, luko spasenja.“

U službi klanjanja križu ističe se kako je Krist dragovoljno uzeo križ kako bi svojom krvlju cijelom čovječanstvu darovao život: „O Kriste, naš Bože, svojom voljom ti si prihvatio raspeće, da bi cijelo čovječanstvo moglo biti vraćeno u život. Uzimajući pero križa, iz ljubavi prema čovjeku u crvenoj tinti ti si krvavim prstima potpisao naše odrješenje. U starom raju drvo me ogolilo; jer dajući mi svoje plodove da jedem, neprijatelj je donio smrt. Ali sada je drvo križa koje odijeva ljude odjećom života postavljeno na zemlji, a cijeli svijet je ispunjen bezgraničnom radošću.“ Zbog toga što je Krist svojom smrću, svojim krvavim prstima potpisao naše odrješenje, cijeli je svijet ispunjen bezgraničnom radošću. Križ je slava i kruna, kaže sv. Teodor Studit. Križem je smrt ubijena i Adam je vraćen u život. Križ je slava svih apostola, kruna mučenika, posvećenje svetaca. Križem smo mi, Kristove ovce, sa-brani u jedno stado.

Krstopoklona

Treću nedjelju korizme (velikog posta) časti se sveti križ. Prema Sinaksaru (sažetom opisu blagdana) puni je naslov ove nedjelje, koja se nalazi u sredini velikoga posta, „Nedjelja štovanja dragocjenog i životvornog križa“.

Sinaksar ovako opisuje značenje ovoga spomena: „Dragocjeni životvorni križ sada je postavljen pred nas da osvježimo svoje duše i da ohrabri nas koji možemo biti ispunjeni osjećajem gorčine i depresije. Križ nas podsjećá na muku Kristovu, a predstavljajući nam njegov primjer, potiče nas da ga slijedimo u borbi i žrtvi, osvježeni, osigurani i utješeni. Dok oni koji hodaju dugim i tvrdim putem pognuti umorom pronalaze veliko olakšanje i jačanje pod hladovinom lisnatog stabla, tako mi nalazimo utjehu, osvježenje i pomlađivanje pod križem koji daje život, koji su naši sveti oci ‘zasadili’ ove nedjelje. Dakle, utvrđeni smo i omogućeno nam je da nastavimo svoje korizmeno putovanje laganim putem, odmorni i ohrabreni.“ (str. 78-79)

Kao i u latinskom obredu tako i u bizantskom, liturgijski tekstovi govore o smislu blagdana. Tako Služba časova donosi sljedeće tekstove koji nam otkrivaju smisao ovoga blagdana:

- Križu Gospodnji, prosvijetli zrakama svoje milosti srca onih koji te štuju i s ljubavlju prema Bogu primaju te, uzdanje svijeta. Po tebi su izbrisane suze žalosti i mi smo izbavljeni iz ropstva smrti te smo postigli neizmjernu radost. Zbog toga pokaži uzvišenost svoje krasote i nagradi svoje sluge zbog njihove budnosti jer s vjerom traže tvoju pomoć i obilje milosrđa.
- Raduj se, križu, koji daješ čudesni život raju Crkve, drvo nepropadljivosti koje

si za nas urodilo nasladom vječne slave! Ti odgoniš vojske đavolske i stoga se raduju anđeli, a zajednica vjernih radosno te slavi. Nepobjedivo oružje, utvrdo neoboriva! Daj i nama spremno dočekati Kristove muke i dar svoga milosrđa.

- Dođite, naši praroditelji, koji ste radi zlobe okusili gorku nasladu voća s drveta i zato pali. Evo, dolazi najčasnije drvo! Došavši k njemu radosno ga cjelivajte i kliknite s vjerom: ‘Ti, križu dragocjeni, naša obrano! Ti si drvo od Boga blagoslovljeno, vrt nebeski! Kad smo okusili tvoj plod, postala nam je dostupna nepropadljivost prvoga raja i primismo puninu njegove milosti.’
- Ognjeni mač ne čuva više rajska vrata. On iščeznu, a mjesto njega ukaza se slavno drvo križa. Satrven je žalc smrti, skršena je pobjeda pakla. Ti si se, Spasitelju, pojavio ovdje i doviknuo onima u Hadu: ‘Uđite opet u raj.’
- Ugledavši sada izloženi sveti križ Isusov, poklonimo se njemu i ljubeći ga s vjerom i ljubavlju, veselimo se. Molimo Gospodina, dragovoljno na njemu raspetoga, da nas učini dostojnima pokloniti se preslavnomu križu te da dočekamo sveto uskrsnuće.
- Danas se sa svom pobožnošću klanjamo drvu križa na kojemu je dragovoljno raširio svoje ruke i dao se razapeti Sin tvoj, Prečista. Nama koji se danas pobožno klanjamo križu, ispisi milost da dočekamo za čitav svijet spasenjsku muku Gospodnju i mogremo se pokloniti svijetlom Gospodnjem Vazmu, danu koji sve obasjava te ispunja mirom i radošću.
- Kriste, Bože naš, dao si se dragovoljno razapeti radi općeg uskrsnuća ljudsko-

ga roda. Pisaljkom križa narumenio si svoje prste crvenom krvlju i iz ljubavi prema ljudima kraljevski si potpisao oproštenje za nas. Ne odbaci nas maloumne koji smo se ponovno od tebe udaljili, već se smiluj nad nevoljom naroda svojega. Ustani, pobijedi one koji nas napadaju jer si ti svemoguć.

- Gospodine, pomogao si nejakom Davidu da pobijedi tlačitelja, tako i sada pomzi i našoj svetoj Crkvi da oružjem križa pobijedi naše neprijatelje. Pokaži, Milostivi, svoju milost na nama kako bismo jasno spoznali da si ti Bog naš. Uzdajući se u tebe, pobjeđujemo i od svega srca vapimo tvojoj prečistoj Majci da dobijemo velike milosti.
- Pravedni je Mojsije nekoć, navješćujući tvoj križ, razdvojio vodu Crvenoga mora svojim štapom te je njime proveo Izrael, a isti je narod već unaprijed zapjevao tebi, Kriste Bože, pjesmu izbavljenja.
- Utvrđi nas, vladaru Kriste, svojim križem na kamenu vjere kako se ne bismo pokolebali u svojim mislima pod napadima zlobnoga neprijatelja jer ti si jedini svet.
- Križ je tvoj, Gospodine, presvet. On je izvor zdravlja za sve koje more grijesi, stoga ti dolazimo i molimo: ‘Smiluj nam se.’
- Uzvisujte Gospodina Boga našega i klanjajte se podnožju nogu njegovih jer ono je sveto. Danas se ispunila proročka riječ i evo se klanjamo mjestu gdje su stajale tvoje noge, Gospodine, i dotaknuvši se drva spasenja, oslobodeni smo nevolja, jedini čovjekoljupče, a sve Bogorodičinim zagovorom.

- Čim je zabodeno u zemlju drvo križa tvojega, Gospodine, uzdrmani su temelji smrti. Oni koji su, Gospodine, bili progutani od podzemlja, od istog su prestrašenog podzemlja u čas bili oslobođeni. Objavio si nam, Sveti, svoje spasenje i zato te slavimo kličući: ‘Smiluj nam se, Sine Božji.’
- Bogorodice Djevice, moli Sina svojega, Krista Boga našega, koji je dragovoljno uzišao na drvo križa i zatim uskrsnuo od mrtvih, neka spasi naše duše.
- Vidjevši te na križu, Silni, svjetlo veliko, sunce je svoju svjetlost u strahu sakrilo, a sve stvorenje je s drhtanjem slavilo tvoje preteško trpljenje i sva se zemlja napunila tvoje hvale.
- Slavimo te prije zore i pjevamo ti, Spasitelju milosrdni, dolazeći u svijet sa znamenjem tvojega križa kojim si obnovio ljudski rod. Dovedi nas nezalazećem svjetlu.
- Već unaprijed nam je Jona pokazao u utrobi morske nemani znak presvetoga križa raširivši svoje ruke i bio spašen iz utrobe zvijeri tvojom snagom, Riječi Božja.
- Tri je križa Pilat zabio na Golgoti. Dva razbojnička i jedan darovatelja života. Kada ga je podzemlje ugledalo, kazalo je svojim stanovnicima: ‘O, sluge moje i snago moja, tko to zabi čavle u moje srce i tko me iznenada drvenim kopljem probode? Bol razdire utrobu moju i osjećaji moji smućuju duh moj. Prisiljen sam pustiti Adama i sve koji od Adama na ovamo u meni prebivaju. Po drvetu su mi svi bili predani i po drvetu sada ulaze u raj.’
- Ti koji si iz ognjene peći izbavio mlađice, uzeo si naše tijelo i došao na zemlju. Na križu razapet Kriste, darovao si nam spasenje, ti jedini slavni i blagoslovljeni Bože otaca naših. Hvalite, blagoslovljajte i klanjajte se Gospodinu, pjevajte mu i uzvisujte ga u sve vijeke. Nekoć bačen u lavlju jamu, veliki među prorocima Daniel, stavivši ruke u liku križa bi nepovrijeđen između njih izbačen, blagoslovljavajući Krista Boga u vijeke.
- O Majko, Djevice i Bogorodice istinska, ti si bez muža i rodila si Krista Boga našega koji je na križu bio razapet. Sada te zajedno s njim svi veličamo hvalama koje ti dolikuju.
- Zvonkim pjesmama uzveličajmo časnii križ i ljubeći ga kliknimo: ‘Križu dragocjeni, posveti snagom svojom naše duše i tijela, sačuvaj od svakoga zla sve koji se tebi klanjaju.’
- Križu preslavni! Ti si utvrda Crkve, moć vladarima, snaga kršćanima, hvale i spasenje redovništva! Zato se sada tebi klanjamo, a srce nam se i duša prosvjetljuje Božanskom milošću gledajući te raspetoga, koji si zbacio vladavinu lašca i uništio prokletstvo.
- Gospodin je svojom riječju poučio da odbacujemo visokoumno farizejsko nadimanje i mudrovanje i da radije mislimo na ono što je potrebno. Bio nam je sam u svemu uzor došavši do raspeća i smrti. Zato zahvalni budimo zajedno s carinikom i recimo: ‘Bože, koji si za nas podnio muku, a prije utjelovljenja nisi mogao trpjeti, izbavi nas od zlih poriva i spasi naše duše.’

- Gospodine, dragovoljno si na križu raširio svoje dlanove. Čovjekoljubivi, učini nas dostojnima da se prosvijetljeni postom i molitvom, budnošću i dobročinstvima, skrušena srca poklonimo istom križu.
- Premilostivi Gospodine, očisti mnoštvo naših grijeha neizmjernom svojom milošću i dopusti nam čistom dušom gledati tvoj križ i cjelivati ga u nadolazećem tjednu posta.
- Čudo preveliko! Pogledajmo drvo na kojemu je Krist bio dragovoljno razapet. Njemu se svijet klanja i prosvijetljen kliče: 'O križa snago! Izgled tvoj spaljuje demone, a znak tvoga križa, Kriste, uništava ih poput ognja. Veličamo te, preslavno drvo, štujemo te i sa strahom ti se klanjamo te slavimo Boga koji nam po tebi daje beskonačni život.'
- Radi svojih zlih djela ne smijemo pogledati prema nebu. Poput carinika stenjući vapimo tebi: 'Bože, očisti nas grješnike i sačuvaj nas od farizejskoga licemjerja.' U poniznosti si nam, Isuse, pokazao najizvrsniji put do uzvišenja jer si se ponizio i uzeo obličje sluge. Nisi se osvrnuo na samodopadnu molitvu farizeja, već si primio carinikov skrušeni vapaj i kao čistu žrtvu prinio ga u nebo. Zato i ja vapim tebi: 'Očisti me, Bože, i spasi me, Spasitelju moj!'
- Mučenici Gospodnji! Vi svako mjesto posvećujete i svaku bolest liječite. Molite se, molimo vas, da se spase naše duše.
- Nebeski zbor pjeva tebi, milosti puna, Majko i Djevice, a i mi s njima pjevamo tvojemu neshvatljivom rođenju. Bogorodice, moli za spasenje naših duša.

Veliki petak

Treći put u liturgijskoj godini časni i životvorni križ časti se na Veliki petak. Toga dana, kao i u latinskom obredu, ne slavi se sveta liturgija, nego služba časova: Jutarnja, Carski časovi, Večernja i Opelo Gospodnje. Za vrijeme Jutarnje molitve čita se dvanaest odlomaka iz evanđelja koji govore o Isusovoj muc i raspinjanju na križ. Nakon što se pročita peto evanđelje, u procesiji se iznosi križ i ikone Marije i apostola Ivana. Obilazi se tri puta oko podnožja i pjeva se: „Danas na drvetu visi onaj koji je utvrdio zemlju nad vodama!* Trnovim je vijencem ovjenčan onaj koji je kralj anđela. Za porugu je skrletnim plaštem* ogrnut onaj koji nebo oblacima prekriva. Udarce prima onaj koji je Adama u Jordanu oprao.* Čavlima biva pribijen Zaručnik Crkve i kopljem proboden Sin Djevice. *Klanjamo se muc tvoj, Kriste. Pokaži nam svoje preslavno uskrsnuće!“ Križ, zajedno s ikonama Marije i apostola Ivana, ostaje na stalku na sredini crkve. Nakon toga nastavljuju se čitati ostala evanđelja i pjevati molbenice – *ektenije* te moliti različite molitve koje govore o tajni Kristova razapinjanja na križ. Spomenut ćemo samo neke: *Gledajući tebe, sunce pravde na križu uzdignuta, Crkva te, Kriste, dostojno veliča kličući: 'Slava moći tvojoj, Gospodine. Ti si, Gospodine, moja snaga, utočište i utvrda.'* Važno je naglasiti da se poziva na pjevanje Kristu raspetome. U tome se vidi da se na križ gleda kao na mjesto spasenja i proslave. Tako se kaže: *Dodite zapjevajmo radi nas Raspetomu kojega je na drvu vidjela Marija i govorila: 'Iako raspeće trpiš, ti si Sin i Bog moj...'* (Kanon). Nadalje, naglašava se da je i priroda sudjelovala u događaju raspeća. Tako se za prirodu kaže: *Ugledav-*

ši te raspetog na križu, Kriste, sve se stvoreno promijenilo od straha. Sunce je potamnijelo i temelji zemlje su uzdrhtali, sve je suosjećalo u trpljenju sa Stvoriteljem svojim. (Stihiri na psalme pohvale)

Carski časovi sastoje se od prvoga, trećega, šestog i devetog časa. Na Večernjoj molitvi iznosi se plaštanica na kojoj se nalazi lik mrtvog Krista. Plaštanica se polaže na središte crkve. Pred plaštanicom se pjeva nadgrobni plač – Opelo Gospodnje, koje se sastoji od tri postaje. Nakon toga slijedi procesija s plaštanicom oko crkve.

Duboku spoznaju o otajstvu križa, Krist je udijelio onima koji su ga najviše ljubili, onima koji su njegovi veliki prijatelji, kako bi rekao pokojni prof. Golub, a to su sveci, mistici. U uvodu sam spomenuo iskustvo sv. Anđele Folinjske. I neki drugi sveci poznati su po svojim dubokim iskustvima Kristova križa, da spomenem samo sv. Franju, sv. Brigitu Švedsku ili blaženu Anu Katarinu Emerich, Martu Robin, sv. Padra Pija, sv. Faustinu Kowalsku. Duboku spoznaju otajstva svoga križa Krist je objavio i nekim svecima karmelskoga reda. Primjerica, bl. Ani od sv. Bartolomeja, bliskoj suradnici i liječnici sv. Terezije Avilске. O tajni križa ona piše: „O bezgranična ljubavi srca Kristova! Govorio si ne otvarajući usta, i ne rekavši ni riječi, učinio si otajstveno djelo zbog kojeg si s neba sišao na zemlju, kako bi siromašne, slijepce, neobrazovane poučio stazama kreplosna života. O, sretna šutnjo! U njoj, Gospodine, glasno odjekuje tvoj glas, pozivajući sve ljude na mudrost koja se širi po cijelom licu zemlje. Iz ove šutnje oni koji te ljube crpe mudrost bolje nego iz knjiga i studiranja. Ali kada pogledamo vrijeme kada si izvršio otajstvo tvojih svetih stradanja, zar

je moguće da takve gnusne uvrede nisu bile dovoljne da razbiju ovu šutnju, ni kada si bio uhićen i vođen od suda do suda, ni kada si stigao na Golgotu i kada su ti razvlačili ruke i noge kako bi došli do rupa gdje su trebali biti zabijeni čavlima?

Možemo reći: Tko vam je dao takvu smjelost da napravite rupe u ovom božanskom tijelu, dragocjenom tijelu Isusa Krista? Bili ste okrutniji i od koplja jer Isusa više nije moglo boljeti kada je njime bio proboden – jer je on bio već mrtav, ali vaša grubost mu je okončala život. I bez sumnje izgledali ste kao ljudi koji mrze, ali ovaj vas je Gospodin počastio takvom čašću da vas obožavaju i štiju svi vjernici. A to je zato što vam je ovaj Gospodin, koji nas je došao otkupiti, dao dopuštenje da uđete u njegovo božansko tijelo i napravite rupe za naše utočište i borište i da naši oci u tim skupocjenim ranama sviju gnijezda u koja se mogu uteći njihova djeca, kao što to čine ptice po drveću.

Ti si, Gospodine, drvo života. Budući da se vjenčanje i zaruke s tvojom Crkvom trebalo slaviti na drvetu križa, bilo je potrebno da se ovo sjedinjenje okruni čavlima i da se po njima zapečati brak, i da ljubav koja je gorjela u tvojoj božanskoj unutarosti bude viđena. Upravo te je ta ljubav predala razbojnicima i upravo ona je bila ta koja je dala mjesto čavlima pa ih zato nemojmo nazivati okrutnima, jer pokoravajući se ljubavi ovog božanskog Zaručnika, oni su nam napravili dom i siguran put. Pođimo na ovo mjesto kod svetih nogu, gdje su čavli otvorili vrata, da uđemo u kraljevstvo Božje. Idimo tamo danju i noću. Nemojmo biti neoprezni jer iako Gospodin kaže ‘kucajte i otvorit će vam se’, on to govori jer smo hladni. Oni koji sa živom vjerom i nenavezanim srcem na ništa

stvorenno dolaze u ove dragocjene rane, naći će vrata otvorena i ono što zatraže, dat će im se. Pođimo i častimo ove rane od čavala koji će nas, iako su tvrdo i hladno željezo, svojom toplinom ogrijati. Nemojmo biti gluhi jer nećemo imati opravdanja. Gospodin nas poziva i obećava nam da ćemo, ako tražimo, dobiti; to su riječi života koje se ne mogu propustiti. Pođimo do ovih ranjenih nogu jer tamo se spuštaju žive vode kojima Gospodin gasi žeđ zaljubljenih i ovom vodom ih zalijeva kao cvijeće u svom vrtu i čini ih svojim nasladama. Gospodin je onaj koji vodom i krvlju svojih dragocjenih rana preobražava one koji dolaze piti iz njih i od izgubljenih ovaca čini nas dostojnima da sjedimo za njegovim svetim stolom. Bit ćemo dostojni sažaljenja kada nas on pozove, a mi mu se ne odazovemo i ako žedni ne pođemo na izvore života, a to su ove dragocjene rane na Kristovim nogama, koje smo mi pribili na križ.

I iz te povezanosti i saveza nastalo je ono što si htio učiniti, Gospodine moj, sa svojom zaručnicom, Crkvom. Na ovom si križu slavio svadbu za koju se kaže da je gozba Jaganjčeva. Ta gozba nije bila u sjaju i ispraznoj raskoši kao što se događa u svijetu, nego ono čime si ti, moj Gospodine, ukrasio svoju zaručnicu i ono što si joj dao u zalog bio je bol i prezir. Najveći znak ljubavi je to što si dao svoj život i krv i što si se dao pribiti na križ, i što su te tamo smatrali razbojnikom jer si bio obješen između dva razbojnika poput njih. Ta ljubav prema tvojoj zaručnici, Crkvi, natjerala te da prihvatiš sve te prijekore i uvrede kako bi ukrasio nju, koja je bila siromašna ovim bogatstvom. Da nije bilo tebe, pravog Zaručnika, nitko ne bi mogao zadovoljiti njezine dugotrajne želje za kojima su vapili mnogi proroci, a to je

upravo to vjenčanje, jer nije bilo drugog načina da se popravi šteta i da se isplate dugovi prema Bogu. Zaručnik se morao popeti na križ, sa srcem od skupocjenog mesa, ranjen više ranom ljubavi negoli drugim ranama. Morao je biti odveden kao janje na klanje, vezanih ruku i nogu. To su, Gospodine, tvoji ukrasi, a tvoj nakit je kruna od trnja koja ulazeći u tvoju dragocjenu glavu, izvlači kapi krvi što teku po tvome božanskom licu kao dragocjeni kameni, i tako, Gospodine, ti izlaziš i pokazuješ se kao istinski zaljubljen.

Je li moguće, Gospodine, da te tvoja nevjesta na ovakav način pita? Čini mi se da mi odgovaraš i kažeš 'da' jer je toliko siromašna i bolesna da neće biti zdrava dok se ne opere u tvojoj dragocjenoj krvi pa zbog toga plače od davnina govoreći: 'Tko će mi dati moga Zaručnika da ga vidim kako je već postao čovjek, ali ne kao drugi ljudi, nego da ga vidim ranjena ljubavlju, ranjena, prezrena i potpuno slomljena, da se ispune proročanstva i da njegova odjeća može biti obojena i da njegova odjeća može biti ukrašena njegovom dragocjenom krvlju?' Što da kažem, Gospodine, da se tvoja supruga tako ponaša i ti je slušaš? Gledaj, Gospodine, ono što ću reći je da dolaziš iz ljubavi i da ne gledaš na svoju štetu, nego činiš što ona hoće. Učini, Gospodine, ono što rade drugi muševci koji kao muškarci zapovijedaju u svojoj kući. A ti, Gospodine, ti je slušaš i činiš što ona hoće.

Pomolimo se tvome Ocu i požalimo mu se na njegov loš odnos prema tebi jer ti nije poslao nešto drugo čime bi se zadovoljio i otklonio uvredu i boli. 'Ali moj Otac je toliko ljubi', kaže Isus, 'da me nije poštedio smrti kako bi zadovoljio svoju želju.' Ja sam

se zadovoljio brakom koji sam s njom sklopio i želim da me njena djeca slijede i oponašaju jer je to bila svrha ovog braka koji sam toliko želio sklopiti na križu jer na drugome mjestu to nisam mogao učiniti.

Ovaj križni put kraljevski je put za odlazak u nebo i kroz njega su ušli svi sveci, koristeći plodove svetih muka Isusa Krista, i od tamo su dobili moć i odatle su im dana krila za letenje. Sveti Bonaventura kaže da je svu svoju nauku naučio gledajući jedino Krista. I drugi sveci kažu isto. Sveta Anđela Folinjska kaže da, iako joj je Bog dao mnoge velike milosti, kad joj je dao da okusi nešto od njegovih patnji, da su joj se sve ostale milosti, koje joj je udijelio, činile kao ništa u usporedbi s onim što je ovdje dobila.

Ako pogledamo Isusove patnje i proanaliziramo ih, otkrit ćemo da sve patnje mučenika nisu ništa u usporedbi s onima koje je on pretrpio jer svece je krijepio Krist i on je bio s njima; i tako vidimo da su mnogi rekli da im je zadovoljstvo trpjeti i da podnose mučenje jer im je Bog dao svoju moć. Ali to nije bio slučaj s Kristom jer je bio lišen svoga božanstva, a naravni čovjek ostao je sam i napušten od božanstva.

Ako želimo postići ljubav, hodimo u poniznosti. Da bismo je bolje postigli, uzмимо za zagovornicu nju koja je kao Majka Božja i Majka grešnika i zbog toga nam neće odbiti svoju pomoć. Ti si, Majko, od početka odabrana i ti si buket raznobojnog cvijeća. Tvoja poniznost je ona koja je zapalila grudi vječnog Oca i došla je obnoviti staroga čovjeka dajući nam svog jedinorođenog Sina. Samo si ga ti uspjela spustiti s neba i popraviti štetu naše majke Eve jer si bila najposlušnija Bogu od bilo kojeg drugog stvorenja. Tvoj put uvijek je bio ravan i od tebe oni koji te štiju preuzimaju ga i ističu se među drugima koji se od tebe, Majko moja, uče slasti poniznosti i postaju istinska djeca Božja. A one koje gledaš, gleda Bog. Oni koje izabireš, Božji su. Blago njima jer oni će biti sigurni; zaštitit ćeš ih od neprijateljskih ruku.“

U Izvješću o savjesti, o iskustvu križa piše: „Jednog dana, odmah nakon što sam se pričestila, on mi je pokazao veliki križ koji je bio pripremljen za mene. Duša je to prihvatila kao milost iz ruke svoga Zaručnika, obradovala se i pokazala da je dužna zahvaliti mu za ovu milost i zamoliti ga kako bi je mogla dobro iskoristiti, onako kako on to želi.

Bog mi je ovom milošću dao razumjeti ono što nisam razumjela u mnogo godina koje su prošle od toga viđenja, kada mi se ukazao na križu i pokazao mi savršene kreposti, a on je bio jako žedan duša. Vidjela sam to, ali nisam razumjela smisao i zašto mi je to Bog pokazao, niti sam znala kako steći te kreposti jer sam uvijek bila bez njih. Sada mi je bilo pokazano kako bi sve kreposti trebale biti na križu jer izvan križa nisu savršene i nemaju svoju ljepotu. Ovi su križevi dali slast mojoj duši. Oni iskazuju slast

dušama koje su se tako predale da u svemu imaju križ i u duši i u tijelu. Te duše ne žele ništa osim križa jer ni u čemu ne nalaze ono što nalaze u križu. Tamo nalaze snagu i mudrost, strpljivost i poniznost. Tamo je njihovo utočište jer ljubav se želi upotrijebiti u službi onoga koga ljubi, a nema boljeg načina od patnje. Ta patnja se sastoji u umiranju sebi u svemu. Sva sredstva koja pomažu ovoj smrti blagotvorni su za dušu.

Nigdje se ne može umrijeti lakše nego na križu. Na križu nam se uređuju svi računi, tamo se sve što je raspršeno pročišćava i usavršava. Vjerujem da upravo na križu pravedna duša teži mudrosti kao što pohlepni čeznu za zlatom i srebrom. Kažem to jer na križu vidimo da, ako čovjek mora trčati u utrci, u tu svrhu uzima odjeću koja je prikladna da bolje trči. Jer gdje je njegovo ruho bliže mjeri ljubavi nego na križu? Također vjerujem da ovdje supruga kaže svome suprugu da joj da poljubac iz usta. Nigdje drugdje ne bi se usudila poljubiti svog supruga osim kad je s njim razapeta. Na križu Zaručnik izlazi na javno mjesto, odjeven u svadbeno ruho, sav u ranama koje su boje njegove dragocjene krvi i okrunjen poput kralja s dragim kamenjem koje sjaji na njegovoj glavi. Tako ukrašen uspinje se na 'krevet' križa. Kaže svojoj nevjesti da dođe jer umire od ljubavi i želi da mu da piće. Ako ga voliš, nejesto, moraš uzaći na križ i dati mu piće koje on želi, naime, da ga upoznaš kao kralja, kao supruga po srcu, da se sjediniš s njim i da budete slični jedno drugome. Ti se nudiš da umreš na križu.

Smrt u vrijeme križa drukčija je od one u vrijeme darova. Na križu trebate uložiti svu svoju snagu i volju da se predate smrti i da tijelo i okusi potpuno umru. Na križu se

radi o nečem drugom nego kada smo imali zadovoljstvo i kada smo dobivali darove. Često u tim darovima duše izgube sebe jer su navikle primati, a da ne daju i ne rade, a kada nemaju tih utjeha, neaktivne su i ne žele raditi. U smrti, o kojoj smo govorili, Gospodin te tjera da danonoćno radiš s velikom hrabrošću i budi neprijatelje koji se bore protiv tebe i podvrgavaju te vježbanju u patnji i stavljaju te u vrlo tamnu noć u samoći, a ti se bojiš da ne uvrijediš Boga toliko da patiš bez ikakvog odmora i sigurnosti, bdiš u molitvi, bez utjehe jer ti je sve sumnjivo. I tako gola i lišena svake utjehe s neba i zemlje, duša grli križ jer, iako ne zna u kakvom je stanju, s vjerom vidi i vjeruje da je patnja njezin lijek da ugoditi svom Zaručniku i da pokaže da ga ljubi i u njegovoj odsutnosti i u svojoj samoći.

Drugi razlog zbog kojeg duša grli križ je zato što pogled i sjedinjenje koje ima s Ljubljenim i stvari koje joj on priopćava o sebi, potiču je da ljubi križ jer, budući da je vezana uz tijelo, nije u stanju letjeti tamo gdje slobodno posjeduje ono što joj se priopćava. Zaručnik je na križu privija uz sebe i kaže: 'Neka je nitko ne uznemirava.' On je poziva da se uspne na križ i da mu se pridruži među trnjem i čavlama, kako bi napojila pićem onoga koji umire, žedan spasenja duša; i zapovijeda joj da mu pomaže i da ga nasljeđuje. Ovdje je on okružuje cvijećem i jabukama i daje joj da pije vino iz njegova podruma. Sretna smrt i sretan razgovor i jako je sretna duša u ovom stanju! Ali mi nismo mrtvi i trebamo umrijeti, a vjerna duša ne može, a da ne želi nasljedovati svoga Zaručnika.“

foto: HRK

Sjednica Povjerenstva HRK za početnu formaciju redovnica i redovnika (Zagreb, 7. travnja 2022.)

Sjednica Povjerenstva HRK za početnu formaciju redovnica i redovnika održana je 7. travnja 2022. godine preko platforme *Meet*. Sjednici su nazočile sljedeće članice Povjerenstva: s. Danijela Anić, ASC, s. Ljubica Bosilj, SFMA, s. Marina Kosina, CDCJ i s. Anita Crnković, SCJ.

Na sjednici se raspravljalo o predstojećim događanjima i priprema-
ma za te događaje: 50. Vijećanje
redovničkih odgojitelja i odgojiteljica koje
će se održati u Međugorju od 29. travnja
do 1. svibnja 2022. godine; susret sestara s
privremenim zavjetima u Splitu (22. – 24.
travnja 2022.); izlet sestara novakinja, po-
stulantica i kandidatice te Škola za odgoji-
telje. (HRK)

*Na gozbu Kralja Jaganjca,
u bijelom ruhu idimo.
Kroz more prošav Crveno,
vladaru Kristu pjevajmo.*

Uskrs, 2022.

Poštovane i drage sestre i braćo u Kristu!

*Bili nam bijeli povoji praznoga groba poticaj na
ubjeljivanje haljina u Krvi Janjetovoj.
Prolaz kroz to crveno more neka u nama ovoga Vazma pobudi
spomen na iskonsku čežnju svakog ljudskog bića - da o
Posljednjem sudu bude zaodjeveno
pobjednom haljinom spasenja.
Postojana pjesma njene bjeline bila nam snaga
za življenje pashalnog otajstva u svagdanu.*

Blagoslovljen Uskrs!

*s. Gordana Igrec, FDC
potpredsjednica HRK*

*fr. Slavko Slišković, OP
predsjednik HRK*

foto: HRK

fr. Slavko Slišković,
*predsjednik Hrvatske redovničke
konferencije*

s. Gordana Igrec,
*potpredsjednica Hrvatske redovničke
konferencije*

**Čestitka
povodom svetkovine
Uskrsnuća Gospodnjega**

Zagreb, 17. travnja 2022.

*„Na gozbu Kralja Jaganjca,
u bijelom ruhu idimo.
Kroz more prošav Crveno,
vladaru Kristu pjevajmo.“*

Poštovane i drage sestre i braćo u Kristu!

Bili nam bijeli povoji praznoga groba poticaj na ubjeljivanje haljina u Krvi Janjetovoj. Prolaz kroz to crveno more neka u nama ovoga Vazma pobudi spomen na iskonsku čežnju svakog ljudskog bića - da o Posljednjem sudu bude zaodjeven pobjednom haljinom spasenja. Postojana pjesma njene bjeline bila nam snaga za življenje pashalnog otajstva u svagdanu.

Blagoslovljen Uskrs!

Statistički podatci o redovničkim zajednicama u Hrvatskoj (31. prosinca 2021.)

Tablica 1. Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj

Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u BiH	Zavjetovane članice u misijskim zemljama
Bazilijanke					13	13			
Dominikanke	2		4	6	85	85	6		
Franjevske misionarke iz Asiza					12	12			
Franjevske od Bezgriješne	1			2	80	79	3		
Franjevske od Bezgriješnog začeca iz Dubrovnika					44	38	2	4	
Karmelćanke Božanskog Srca Isusova	3 (Hrvatska) 1 (Nigerija)	3 (Hrvatska) 3 (Nigerija)	2	8	110	89	11	4	10 (iz Nigerije) 4 (iz Hrvatske)
Kćeri Božje ljubavi	1	1		7	224	154	43	33	1
Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje			2	1	127	111	14	3	
Klanjateljice Krvi Kristove	4	2	2	2	155	107	11	39	
Marijine sestre čudotvorne medaljice	14 (Benin)	6 (Benin) 1 (Hrvatska)	7 (Benin)	8 (Benin)	94	61		2	36 (iz Benina) 3 (iz Hrvatske)
Milosrdne sestre sv. Križa	3	2	9	10	263	254	19		
Milosrdnice sv. Vinke Paulskog, vrhovna uprava					6	6			
Milosrdnice sv. Vinke Paulskog, Riječka provincija				1	66	67			
Milosrdnice sv. Vinke Paulskog, Splitska provincija	2		1	2	158	148	9		3
Milosrdnice sv. Vinke Paulskog, Zagrebačka provincija			1	2	223	215	9		1
Sestre Kraljice svijeta				1	28	27	2		
Sestre Naše Gospe					48	44	4		
Sestre Presvetog Srca Isusova	1	1	3	1	85	86			
Služavke Malog Isusa, vrhovna uprava					7	7			
Služavke Malog Isusa, Splitska provincija				1	168	160	6	3	
Služavke Malog Isusa, Zagrebačka provincija	2			2	64	60	6		
Službenice milosrđa		2	3	4	109	106	5		2
Slovske sestre franjevske Krista Kralja (Split)	1 (Kongo) 1 (Hrvatska)	7 (Kongo)	3 (Kongo)	2 (Kongo) 1 (Hrvatska)	188	157	7		21 (Kongo) 6 (Hrvatska)
Ursulinke				2	46	45		3	
Vasilijanke					20	18			2
Župske sestre u Istri					5	5			

Tablica 2. Ženske redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske

Ženske redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u BiH	Zavjetovane članice u misionijskim zemljama
Bratstvo malih Isusovih sestara					5	5			
Franjevke Bezgriješnog začeca (CG)					8	8			
Kćeri kršćanske ljubavi					6	6			
Kćeri Marije Pomoćnice, Slovensko-hrvatska provincija	4			1	9	10			
Misionarke ljubavi				1	7	8			
Sestre Milosrdnog Isusa					3	3			
Služavke Malog Isusa, Sarajevska provincija					16	16			
Školske sestre franjevke, Mostarska provincija					18	18			
Školske sestre franjevke, Bosansko-hrvatska provincija				5	91	96			
Služavke Kristove					11	11			
Zajednica Loyola					2	2			

Tablica 3. Klausurne zajednice

Klausurne zajednice	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u BiH	Zavjetovane članice u misijskim zemljama
Benediktinke – Cres			1		9	9			
Benediktinke – Hvar					5	5			
Benediktinke – Krk					3	3			
Benediktinke – Pag	1				8	8			
Benediktinke – Rab				2	7	9			
Benediktinke – Šibenik					5	5			
Benediktinke – Trogir					3	3			
Benediktinke – Zadar				1	13	14			
Karmelćanke – Brezovica			1	1	23	24			
Karmelćanke – Kloštar Ivanić					8	8			
Karmelćanke – Breznica Đakovačka		1	1	2	22	24			
Karmelćanke – Marija Bistrica		1		2	15	17			
Klarise – Požeга			1	2	6	8			
Klarise – Split			1	2	13	15			
Klarise – Zagreb	2	2	1	1	13	14			
Sestre pohoda Marijina					7	7			
Kćeri srca Isusova – Lasinja			2	8	5	13			

Tablica 4. Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj

Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	Kandidati	Postulanti	Novaci	Bogoslovi s privremenim zavjetima	Bogoslovi s doživotnim zavjetima	Redovnici-laici s privremenim zavjetima	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima	Redovnici-đakoni	Redovnici-svećenici	Redovnici-biskupi	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	Zavjetovani članovi u inozemstvu	Zavjetovani članovi u BiH	Zavjetovani članovi u misijskim zemljama
Hrvatska dominikanska provincija najčestija BDM	1		2	6	1	1	2	2	59		59	9	2	1
Franjevačka provincija Presvetog Otkupitelja, Split	4	1	3	12	1		6		210		188	40		1
Franjevačka provincija sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri, Zadar			1	3	1				41		43	2		
Hrvatska franjevačka provincija sv. Ćirila i Metoda, Zagreb		2	4	16	3		18	4	134	1 (Peru)	135	40		1
Hrvatska kapucinska provincija sv. Leopolda Bogdana Mandića	11		3	6		1	6	2	32	1	43	3		2
Hrvatska provincija sv. Jeronima franjevaca konventualaca	3	2	2	2	2	1	4	2	54		56	9		
Provincija franjevaca trećoredaca glagoljaša	2		3	1			1		55		53	4		
Hrvatska pokrajna Družbe Isusove			3		7		10		98	1	91	22	3	
Hrvatska karmelska provincija sv. oca Josipa	2	2	7	3	3	3	7	1	45	1	44	15	4	
Hrvatska salezijanska provincija sv. Ivana Bosca	4	4	2	24	13	3	2		72		73	34	5	2
Družba Duha Svetoga	1								6		5			1

Tablica 5. Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske

Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	Kandidati	Postulanti	Novaci	Bogoslovi s privremenim zavjetima	Bogoslovi s doživotnim zavjetima	Redovnici-laici s privremenim zavjetima	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima	Redovnici-đakoni	Redovnici-svećenici	Redovnici-biskupi	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	Zavjetovani članovi u inozemstvu	Zavjetovani članovi u BiH	Zavjetovani članovi u misijskim zemljama
Družba svećenika Srca Isusova, dehonijanci									6		6			
Franjevačka provincija Bosna Srebrena									14		14			
Franjevački samostan Hercegovacke provincije, Zagreb				20	3	1	2	1	15		42			
Isusova mala braća							2				2			
Misijska družba sv. Vinka Paulskog, lazaristi									3		3			
Družba Božje riječi, verbiti, Distrikt Hrvatska									7		7			
Družba misionara Krvi Kristove (Poljska provincija)	2		2	2	1				4		7			
Monfortanci (Marijini misionari)	1	1		1					4		4	1		
Družba katoličkog apostolata, palotinci, hrvatska delegatura									4		4			
Sinovi Bezgrješnog začeca									2		2			

Tablica 6. Monaški redovi

Monaški redovi	Kandidati	Postulanti	Novaci	Bogoslovi s privremenim zavjetima	Bogoslovi s doživotnim zavjetima	Redovnici-laici s privremenim zavjetima	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima	Redovnici-đakoni	Redovnici-svećenici	Redovnici-biskupi	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	Zavjetovani članovi u inozemstvu	Zavjetovani članovi u BiH	Zavjetovani članovi u misijskim zemljama
Benediktinski priorat Čokovac		1							5		4	1		
Hrvatska pavlinska provincija			2	1	1	1	1	1	9		11	4		

Tablica 7. Ženske redovničke zajednice u Hrvatskoj

	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u BiH	Zavjetovane članice u misijskim zemljama
Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	20 (Hrvatska) 1 (Kongo) 1 (Nigerija) 14 (Benin)	13 (Hrvatska) 7 (Kongo) 3 (Nigerija) 6 (Benin)	25 (Hrvatska) 3 (Kongo) 7 (Benin)	53 (Hrvatska) 2 (Kongo) 8 (Benin)	2.371 19 (iz Konga) 10 (iz Nigerije) 28 (iz Benina)	2.154	157	91	22 (iz Hrvatske) 21 (iz Konga) 10 (iz Nigerije) 36 (iz Benina)
Ženske redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	4			7	176	183			
Klauzurne zajednice	2	5	8	21	165	186			
Ukupno	42	34	43	91	2.769	2.523	157	91	89

Tablica 8. Muške redovničke zajednice u Hrvatskoj

Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	28	11	30	73	31	9	56	11	806	3 (Hrvatska) 1 (Peni)	790	178	14	8
Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	3	1	2	23	4	1	4	1	59		91	1		
Monasški redovi			1	2	1	1	1	1	14		15	5		
Ukupno	31	12	33	98	36	11	61	13	879	4	896	184	14	8

Statističke podatke prikupila i obradila: s. Krista Mijatović, SCSC.

Dan posvećenog života u Banjolučkoj biskupiji (Banja Luka, 2. veljače 2022.)

Redovnici i redovnice, koji žive i djeluju u Banjolučkoj biskupiji, svečano su proslavili 2. veljače 2022. godine Dan posvećenog života. Susret je započeo okupljanjem u prostorijama Ordinarijata. Prva točka programa bila je predavanje mons. Marka Semrena, pomoćnog biskupa banjolučkog, koji se osvrnuo na ulogu redovnika u sinodalnom putu Banjolučke biskupije.

U svom je predavanju istaknuo: „Bez sumnje, doprinos redovnika i redovnica jedinstven je i nezamjenjiv, napose iskustvo zajedničkog hoda, barem na razini redova, kongregacija, družbi. Imamo baštinu sinodalne prakse ponuditi Crkvi. Naši su kapitoli primjer toga. Naše

strukture općenito su sinodalne. Znamo da karizma, koja nam je dana, ne pretpostavlja iscrpljivanje kršćanskog iskustva, već je samo ‘čitanje’ s određenog gledišta jedinog Evanđelja. Brojne karizme, koje obogaćuju duhovnu baštinu Crkve, rođene su iz istog Evanđelja i moraju se smatrati komplementarnima, različito cvijeće jednog vrta, ‘različite riječi jednog govora’ o spasenju, različite vijesti o jedinstvenoj Radosnoj vijesti.

Možda bi bilo dobro napraviti dobar ispit savjesti i upitati se jesmo li se uvijek smatrali komplementarnima više nego konkurentima, ponekad čak i suparnicima. Svako je uistinu stvoren od Boga kao dar za drugoga: ovo je temeljno načelo sinodalnosti koje kao pojedina družba i kao redovnici zajedno morate promicati u univerzalnoj Crkvi. Prije svih vjernika mi moramo biti stručnjaci za ono što sam više puta nazvao ‘Isusov mentalitet’.

foto: samostan Petrićevac

foto: samostan Petrićevac

Osobito smo mi redovnici zaduženi za držati u Crkvi živu svijest da smo „narod okupljen jedinstvom Oca, Sina i Duha Svetoga“ (Ciprijan). U protivnom gubimo svoju specifičnost kao kršćani i više ne razumijemo u čemu se razlikujemo od drugih religija u kojima možda ima više askeze nego kod nas, više molitve, veće sposobnosti doživljavanja patnje. Naša je specifičnost pokazati kako je jedno i raznoliko, isti i različiti. Ovo je otajstvo ljubavi, ovo je naše kršćanska specifičnost, to znači sinodalna Crkva. I po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge (usp. Iv 13, 35).

Našem društvu, u kojemu vlada površnost, trebalo bi ponuditi dubinski život. Odlučiti se za Isusa Krista znači povjerovati u moć dobrote kao u jedinu pravu moć”, zaključio je mons. Semren.

Nakon predavanja bila je prigoda za sakrament svete ispovijedi. Neposredno prije svete mise u večernjim satima u predvorju Ordinarijata upriličen je obred blagoslova svijeća, nakon čega su se sudionici u tradicionalnoj procesiji svjetla uputili na svetu misu u katedralu. Svečano misno slavlje predvodio je biskup Semren.

*mons. dr. Marko Semren,
pomoćni banjolučki biskup*

Homilija

u euharistijskom slavlju blagdana
Prikazanja Gospodinova u hramu
(Svijećnice)

Banjolučka prvostolnica, 2. veljače 2022.

Lit. čit.: Mal 3, 1-4; Heb 2, 14-18; Lk 2, 22-40.

Nalazimo se u Godini obitelji i u vremenu sinodalnog puta Crkve koja je otvorena djelovanju Duha Svetoga. Crkva je ovdje na zemlji „putujuća Crkva“, trajno na putu prema eshatonu (usp. LG VIII, 9). Putovanje je način života čovjeka vjernika. U tom smislu Djela apostolska nazivaju Crkvu putom (Dj 9, 2; 19, 23), putom Gospodnjim (Dj 18, 25), putom Božjim (Dj 18, 26). Isus pak kaže: „Ja sam Put i Istina i Život“ (Iv 14, 6). Isus također kaže: „Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju“ (usp. Iv 10, 10). Sinoda o sinodalnosti Crkve ima glavnu svrhu probuditi osjećaj zajedništva u Crkvi, oživjeti sudjelovanje svih, učiniti sve protagonistima i nastojati donijeti poruku radosne vijesti do na kraj zemlje.

Ima mnogo simbolike u odluci Crkve da baš Sviječnicu uzme kao Dan posvećenog života. Na blagdan Prikazanja Gospodinova Crkva, zajedno s Marijom i Josipom, slavi i prikazuje Isusa u hramu, prinoseći ono najdraže i najvrjednije, možda i ne znajući kako prikazuju najdragocjenije što je čovjek i čitav svijet mogao darovati Bogu. U Isusu je na čudesan način neraskidivo povezan Bog i čovjek. Crkva je majka i od Crkve Bog traži da mu posveti ono najdraže, najvrjednije.

I zato je ona izabrala redovnike, redovnice koji su oduševljeni vjerom, zaneseni uvjerenjem kako je Bog vrijedan da mu se daruju izabirući put savršenstva, posvećen zavjetima. Crkva misli da je to njezino najvrjednije što želi, može i hoće darovati Bogu.

Podsjetimo se kako je redovnički život dar Duha u Crkvi. Ovim se ističe ne samo narav dara, nego također stvarnost u kojoj je dar dan – Crkva. Posvećeni život dar je Crkvi, rađa se u Crkvi, raste u Crkvi, sav je usmjeren na Crkvu, stavlja se u samo srce Crkve kao konstitutivni element za njezino poslanje jer „izražava intimnu narav kršćanskog poziva“ i čežnju čitave „Crkve – Zaručnice prema ujedinjenju s jedinim Zaručnikom“ (VC 3). Papa Benedikt XVI. u svojim je spisima istaknuo kako posvećeni život nikada neće moći nestati iz Crkve jer ga je želio sam Isus kao neizostavan dio svoje Crkve. U svjetlu učenja o Crkvi – zajednici sv. Ivan Pavao II. poticao je posvećene osobe da „budu eksperti zajedništva i da prakticiraju duhovnost zajedništva“ (VC 46). Papa Franjo, crpeći nadahnuće od sv. Franje, utemeljitelja i nadahnitelja tolikih ustanova posvećenog života, proširuje perspektivu i poziva nas da budemo arhitekti univerzalnog bratstva, čuvari zajedničkog doma, zemlje i svakog stvorenja.

Suštinska riječ kojom započinje Šimunov hvalospjev znači u Bibliji trenutak u kojem živimo, trenutak u kojem se Bog objavljuje. Sada, u ovom trenutku, želi se Bog objaviti, očitovati, otkriti i u našem životu, unatoč ili možda upravo zahvaljujući tami koja se provlači kroz naše iskustvo. Šimun polazi od iskustva sadašnjice u kojoj živi.

Starac i dijete. Pokušajmo shvatiti čovječnost ovoga susreta. Starac grli dijete –

dvije generacije koje na neki način prenose baklju svjetla. Starac grli dijete i grleći ga svjestan je toga kako je zagrlio svoju vlastitu budućnost. On je sretan što u svom naručju može promatrati dijete, kontinuitet svojega života. On se nadao, vjerovao. A sada je njegova nada u njegovim rukama, u njegovu naručju, nada malena kao što je maleno i to dijete, ali puna životnosti i budućnosti. Ovaj prizor krije u sebi nešto duboko ljudsko. Čovjek se raduje nad činjenicom buđenja, obnove, nečega što kreće naprijed, unatoč njegovoj starosti i propadljivosti. Zaista, nije lako to da starac koji u nama živi pri-

hvaća dijete, nešto novo. Postoji, naprotiv, u nama strah da dijete neće moći nastaviti djelo što smo ga mi započeli, da neće htjeti slijediti isti ideal koji smo slijedili mi, da će ga izdati ili čak da će oduzeti mjesto starcu, bacivši starca u kut.

Božja se novost predstavlja kao dijete i mi smo suočeni s tim djetetom, sa svim svojim navikama, strahovima, zavistima, začetostima. Suočeni smo s Božjom novošću. Hoćemo li je prihvatiti, zagrliti, dati joj prostora u svojem životu? Hoće li ona stvarno ući u naš život ili ćemo pokušati nekako staviti starca uz dijete nastojeći da nas ta Božja novost što je manje moguće uznemiruje! Ako dozvolimo i omogućimo da Šimunove riječi odzvanjaju u našoj nutrini, primijetit ćemo odmah da su one ključne riječi iskustva o spasenju: mir, riječ Božja, spasenje, svjetlost, slava, Izrael i narodi. U ova je tri retka sažetak biblijske teologije. Usporedimo Izraela i sve narode.

Božje spasenje, koje dolazi od njegove riječi i koje donosi mir, prolazi kroz narod kojemu je Božja riječ slava i postaje svjetlost svih naroda. Prema Božjem otajstvenom nacrtu, njegova riječ koja nosi spasenje i mir, prolazi kroz neke ljude da bi stigla do svih ljudi. Prolaz kroz otajstvo izbora, poziva kojim su neki pozvani „za druge“, posvećeni „radi drugih“.

U biti, otajstvo je to da smo mi danas ovdje zajedno. Pozvani smo ovamo da produbimo iskustvo molitve, ne radi nas samih, nego upravo kao narod poslan svim narodima. Božje iskustvo, koje nam Bog daje, jest iskustvo koje mora rasvijetliti sve ostale. Polazeći od ovog iskustva koje sada proživljavamo i činjenice kako smo nadvladali poteškoće, i to uz pomoć Božju, mi smo sada

foto: samostan Petrićevac

na uslugu svima, svima onima koje ćemo susresti danas i u idućim danima.

„Slava puka tvojeg izraelskoga, svjetlost na prosvjetljenje svih naroda.“ To dolazi iz riječi Božje i iz riječi spasenja koje je ostvario Isus Krist, spasenja koje nam je objavljeno zato da bude bjelodano i drugima, da postane baština i drugih, svih.

Oči vješte čitaju. Struktura Šimunove molitve pretpostavlja veliku nutarnju napetost, napetost koju je on živio cijeli život kao svoju muku. Pretpostavlja to da je ovaj čovjek duboke vjere živio i napredovao u svom životu kao pravedan i bogobojazan čovjek, živeći po Zakonu, a da nikad nije vidio predmet svoje nade. Stoga se sad može ovako moliti jer je godinama iščekivao, želio vidjeti slavu svoga naroda. Vidio je svoj narod ponižen, pregažen, ali nadao se. Iščekivao je vidjeti svjetlost što prosvjetljuje sve narode, svjetlost koju je obećao prorok Izaija. Vidio je mnoge okrutnosti, strahote što ih počinise njegovu narodu drugi narodi. Trpio je u boli i u želji, a sada, eto, vidi! Evo izvanrednog velikog iskustva iz čega se rađa njegov hvalospjev. Vidi pred sobom dijete i zbori o spasenju. Doživljava iskustvo koje u očima drugih ništa ne znači, ali koje u njegovim očima, prosvjetljenima svjetlošću Duha Svetoga, znači „spasenje“; vidio je spasenje! Šimun je doživio, posjedovao onu milost koja se u Svetom pismu zove „otvaranje očiju“ ili „otvaranje srca“.

Novost života. Kako se naša molitva može ugledati u Šimunovu? Postoji li u nama iščekivanje spasenja, želja vidjeti slavu njegova naroda i svjetlo na prosvjetljenje naroda. Gospodine, je li moja želja za tobom, za tvojom slavom, za svjetlošću

što prosvjetljuje narode, za pravednošću, za istinom i mirom uistinu tako velika da me muči kao što je mučila Šimuna starca?

Ako se samo za tren prepustimo šutnji, vjerujem da će iz našeg srca punog želje sigurno izbiti poklik: Gospodine, dođi! Gospodine, prosvijetli! Gospodine, daj da gledam tvoje lice, daj da promatramo tvoju pravednost i tvoju istinu u svojoj sredini! Iz ove želje izrasta milost otvaranja očiju. „Otvori mi oči, Gospodine, da bih znao vidjeti znakove tvojega spasenja u našoj sredini, da bih mogao vidjeti u svojem životu, u iskustvu s Crkvom, u molitvi, u sakramentu, u iskustvu s braćom, u iskustvu Duha Svetoga koji mi ispunja srce, u snazi žive riječi, koja mi je priopćena, znak tvojega spasenja i zagrliti svim srcem ovo dijete, ovu novost mojega života“.

„Gospodine, ne dopusti da zatvorim svoje oči govoreći: ovo dijete ne postoji, ovo spasenje ne postoji, ova novost ne postoji. Otvori mi oči da bih mogao vidjeti i shvatiti kako je tvoje spasenje usred nas. Dovoljno je samo otvoriti ruke i stisnuti ga na svoje grudi“. Što za nas znači otvoriti oči? Što to za mene znači nadvladati navike, sumnjičave i banalne sudove o stvarima, o situacijama, o osobama i umjesto toga otkriti Božju novost, otkriti njegovu istinu, njegovu radost, sposobnost ljubiti Boga, otkriti Boga iza prividnosti i iza trpljenja, iza svega onoga što bi mi moglo zamagliti oči i vid? Na taj će se način i u nama roditi molitva razmatranja i zahvalnosti. Onda će naš život biti spasenje i svjetlost za tolike oko nas koji to od nas očekuju (usp. C. M. MARTINI, Kako naučiti moliti, Zagreb, 1987, 39-45).

foto: KTA

Dan posvećenog života u Vrhbosanskoj nadbiskupiji *(Sarajevo, 1. – 2. veljače 2022.)*

Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu i Dan posvećenog života svečano je proslavljen 1. i 2. veljače 2022. godine u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu.

Uoči blagdana Svijećnice, 1. veljače 2022. godine, u večernjim satima u katedrali Srca Isusova u Sarajevu svečano euharistijsko slavlje predslavio je predsjednik KVRPP-a BiH i provincijalni poglavar Franjevačke provincije Bosne Srebrene fra Jozo Marinčić. Uz okupljene

redovnice različitih družbi, bogoslove, kandidatice i vjernike u slavlju je sudjelovao i nadbiskup vrhbosanski u miru kardinal Vinko Puljić. U molitvi su im se u svojim samostanima pridružile i klauzurne redovnice sestre karmelićanke na Ilidži i sestre klarise u Brestovskom. Prije svete mise održano je euharistijsko klanjanje koje su animirale Školske sestre franjevke Bosansko-hrvatske provincije, a zatim je uslijedila molitva Večernje koju su predvodili franjevački bogoslovi.

Na blagdan Svijećnice svečano misno slavlje u sarajevskoj prvostolnici predslavio je kardinal Vinko Puljić, nadbiskup vrhbosanski u miru. (KVRPP BiH)

foto: KTA

*Fra Jozo Marinčić,
predsjednik KVRPP-a BiH*

Homilija

u euharistijskom slavlju uoči blagdana
Prikazanja Gospodinova u hramu
(Svijećnice)

Sarajevska prvostolnica, 1. veljače 2022.

Draga braćo i sestre!
„Bog je tako velik da mu se isplati
darovati cijeli svoj život!“ (Sv. Tere-
zija Avilska)

Nije slučajno izabran blagdan Isusova Prikazanja u hramu za Dan posvećenog života. To je učinjeno kako bismo bili svjesni dana kad smo se i mi sami posvetili Bogu. Međutim, naša posveta Bogu ne počinje tek u našoj zreloj dobi. Mi smo posvećeni Bogu već na početku svoga života, prigodom svoga krštenja. Krštenje je, dakle, naša prva, najdublja i najveća posveta. Sve ostalo je

nadogradnja. Temelj svake posvete jest sakrament krštenja. To vrijedi za sve kršćane, a ne samo za redovnike i redovnice. Svaki čovjek u sebi nosi klicu nekog poziva, preko kojega se onda ostvaruje kao čovjek i kršćanin. Većina ljudi posvećuje se obiteljskom životu. No ima i onih koji u srcu osjećaju kako su pozvani na radikalnije nasljedovanje Isusa Krista – to su oni muškarci i žene koji Bogu i ljudima služe kao svećenici, redovnici ili redovnice. Duhovni poziv prije svega je Božji dar i milost.

U korijenu svakog poziva nalazi se Bog koji poziva čovjeka da ga slijedi onako kako On hoće. Duhovno zvanje jest stanje zaljubljenosti u Boga, iskustvo osobe koja je posvetila svoj život Bogu u Crkvi radi savršenijeg življenja svoga kršćanstva.

Redovnički život dar je Duha Svetog u Crkvi. Rađa se u Crkvi, raste u Crkvi, sav je usmjeren na Crkvu. Poziv je dar Božji. Bog zove, a čovjek prihvaća poziv i odgovara ži-

votom u konkretnoj redovničkoj zajednici. Tri su elementa bitna: Božji poziv, čovjekov odgovor i konkretna zajednica u Crkvi u kojoj se poziv živi.

Poslanje koje su učenici dobili od Gospodina i naše je poslanje. Apostoli su dobili konkretne upute da na put, osim štapa i sandala, ne nose ništa jer je poslanje važnije od materijalnih stvari. U ostvarenju svoga prorčkog poslanja pravi se apostol ne oslanja na velika ljudska i materijalna sredstva, nego na snagu Božje riječi koja je uvijek djelotvorna, ali i zahtjevna. Isus nas zapravo uči da na životni put uzmemo ono što je najvažnije, a to je Božja riječ. Ako želimo uspjeti u svome pozivu i poslanju, pozvani smo i poslani poput apostola napustiti vlastitu sigurnost i predati se u njegove ruke. Živjeti duboku povezanost s Bogom i čovjekom. Živjeti siromaštvo koje je preduvjet slobode. Bogatstvo dijeli i izolira ljude dok ih siromaštvo povezuje. Siromah je onaj u čiju se kuću rado ulazi jer se u njoj svi osjećaju slobodno.

Prvotni poziv Bogu posvećenih osoba život je po Evanđelju. U tome je njegova bit i opravdani razlog postojanja u svim prošlim i u budućim stoljećima. Biti Kristov svjedok svojim životom u svijetu, tj. nasljedovati izbliza Isusov oblik života, najvažniji je posao Bogu posvećene osobe. To će uvijek ostati vrijednost koju će svijet u svim vremenima i svim okolnostima znati cijeniti, poštivati i vrednovati. Kad se to zna i ostvari, onda nije važno čime se redovnik i redovnica bavi, kakav izvanjski posao obavlja. Mnogo je važnije kako ga obavlja. Obavlja li ga zaista iz ljubavi prema Bogu i ljudima ili ga obavlja samo iz koristi kao što to redovito čine drugi ljudi? Redovnici i redovnice traže svoj smisao u Bogu u svom srcu, a ne u svijetu.

U Isusovo i u naše vrijeme ljudi prosuđuju Kristovu poruku više po životu glasnika nego po riječima koje je izgovorio. I mi danas trebamo paziti kako živimo, naši životi mogu biti jedino evanđelje koje će netko ikada čuti. Biti vjeran svome pozivu i poslanju znači biti vjeran Bogu i čovjeku, napose čovjeku koji je ugrožen, prezren, koji trpi i siromašan je. Treba solidarno dijeliti nevolju s drugima. To će nam pomoći da se osjećamo kao ljudi među ljudima i autentični svjedoci Kristovi. Pozvani smo s cijelom Crkvom pokazati svojim životom Božju nazočnost među ljudima i učiniti je vidljivom. Kako bi mogli ukazivati na lice Božje, potrebno je stalno pročišćavanje motivacija i ispravljanje načina evangelizacije. Vratiti se Isusovu načinu apostolata jer samo On jamči njegovu učinkovitost, vjerodostojnost i privlačnost.

Papa Franjo u jednom je susretu s redovnicima i redovnicama spomenuo tri važne stvari za posvećeni život: poslušnost, blizina i svjedočenje nade.

Danas su važni proroci koji svjedoče svojim životom. Posvećene osobe pozvane su biti ti svjedoci. Proroštvo nas ispunja radošću, ono je poseban dar.

Posvećena osoba mora biti blizu osobama u potrebi, onima koji su u životnim problemima, patnji. Blizina također uključuje brigu i za vlastite članove u zajednici, za bolesne redovnice ili redovnike.

Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu pokazuje kako susret Boga s njegovim narodom donosi radost i obnavlja nadu. Mi redovnici pozvani smo biti posrednici Božje nade u ovom svijetu. U svemu se u potpunosti pouzdaj u Boga. Ne brini se tjeskobno za sutra jer zna Bog što nam je potrebno. Biti čovjekom po mjeri Božjoj.

*mons. dr. Tomo Vukšić, nadbiskup
vrhbosanski i apostolski upravitelj Vojnog
ordinarijata u BiH*

Homilija

u euharistijskom slavlju blagdana
Prikazanja Gospodinova u hramu
(Svijećnice)

Sarajevska prvostolnica, 2. veljače 2022.

Crkva majka svih Crkava, ona u Jeruzalemu, od početka je imala običaj događaje iz Isusova života svetkovati prema danima i nadnevcima na koje su se oni dogodili. Taj običaj kasnije su preuzimale i druge pokrajinske Crkve.

Tako je prema židovskom običaju, odnosno prema Mojsijevu zakonu, svako muško prvorodenče bivalo prikazano i tako posvećeno Gospodinu. Činilo se to posebnim obredom u hramu u Jeruzalemu koji se obavljao četrdeseti dan nakon rođenja.

I. Danas je pak točno četrdeset dana od Božića pa stoga upravo danas slavimo blagdan Prikazanja Gospodinova koji nazivamo i Svijećnica.

Uz Isusa, u Evanđeljima koja prikazuje događaj Isusova prikazanja, vrlo je važan lik starca Šimuna, za kojega evanđelist Luka kaže kako je bio čovjek pravedan i bogobožan, kako je očekivao utjehu Izraelovu, odnosno ispunjenje nade kako će Spasitelj doći i kako je Duh Gospodnji bio na njemu.

Starac Šimun, svjestan jeseni vlastitoga života i duhovnoga proljeća koje započinje upravo događajem pred njegovim očima, radosno kliče: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru!“ (Lk 2, 29).

Povijesno gledano Šimun je osoba kontinuiteta između dvaju Zavjeta, između Staroga i Novoga, između nade i njezina ispunjenja, ali i duhovno Šimun je znak kontinuiteta i poveznica dvaju Zavjeta. Šimun je proročka točka koja povezuje i spaja Božje obećanje kako će Spasitelj doći i ispunjenje tog obećanja. Jer on svoju ispovijest vjere u nov događaj spasenja u tom času izriče starim riječima proroka Izaije: „Ta vidješe oči moje spasenje tvoje“ (Iz 40, 5); „Koje si pripremio pred licem svih naroda“ (usp. Iz 52, 10); „Svjetlost na prosvjetljenje naroda“ (usp. Iz 42, 6); „Slavu puka svoga izraelskoga“ (usp. Iz 46, 13).

Zato Šimun sad s mirom može poći s ovoga svijeta jer su njegove oči vidjele Spasenje, Isusa.

Najstariji naziv za ovaj blagdan bio je SUSRET čime se naznačivala istina da se Isus događajem u hramu u pojavnom smislu susreo s početnom grupom svoje Crkve: Marijom, Josipom i Šimunom. Zato je uvodni tekst današnjeg obreda kazao: Tada je Isus naizgled ispunjao Zakon, a zapravo je pošao ususret svome vjernom narodu.

Naša je uvodna procesija zbog toga započela pozivom: Tako i mi, Duhom svetim sabrani, pođimo u dom Božji ususret Kristu. Naći ćemo ga i prepoznati u lomljenju kruha čekajući njegov slavni dolazak. Time se željelo također naglasiti to kako je cijeli život putovanje ususret Kristu: prvo, hod do višestrukoga susreta u kruhu pričesti i drugo, do susreta kad se dogodi Isusov slavni dolazak.

II. Danas već dvadeset šesti put u Katoličkoj crkvi obilježava se također Svjetski dan Bogu posvećenoga života. Time Crkva želi

foto: KTA

naglasiti važnost svećeničkoga, monaškoga i redovničkoga staleža i radost zbog njihova postojanja i doprinosa.

Monaštvo i redovništvo, kao i svećeništvo, specifičan je način osobnoga prikazanja Gospodinu i uvijek proizlazi iz osobnoga susreta s njim. Uvijek je to osobna i slobodna odluka, ali uvijek je to prikazanje, darivanje sama sebe koje se događa u Crkvi, s Crkvom i za Crkvu.

Ovaj Dan Bogu posvećenoga života proslavljamo u godini kad traje sinodalni hod koji će završiti sinodom 2023. godine.

Ovo je vrijeme sazrijevanja u odgovornosti svih za Crkvu na područjima izgradnje zajedništva, jačanja odgovornoga sudjelovanja i vršenja poslanja. Sinodalnost Crkve drugim se imenom može nazvati zajednička odgovornost za našu kuću koja se zove Crkva. Naša odgovornost, naše sudjelovanje i naše poslanje, to jest naša suodgovornost i naše aktivno djelovanje imaju polaznu točku također u prikazanju. U našim prikazanjima kao kršćanskih vjernika od kojih svako, i biskupsko i svećeničko i ono Kristovih vjernika laika, i bračno, obiteljsko i društve-

no, a posebice monaško i redovničko, uvijek proizlaze iz osobnoga susreta s Kristom. Na tom se temelju gradi i vlastiti doprinos za porast kraljevstva Božjega na zemlji. Naravno, svatko prema svom daru i svojim mogućnostima.

Zajedništvo se uvijek izgrađuje u mjesnoj Crkvi jer svatko živi samo u mjesnoj zajednici Isusovih vjernika. Tu svi živimo i tu smo odgovorni. A sve te mjesne Crkve zajedno čine opću Kristovu Crkvu.

Sudjelovanje, odnosno uključenost, također se uvijek događa u mjesnoj Crkvi jer samo u nekom konkretnom dijelu Crkve Kristove može se dati svoj doprinos i preko toga pomoći izgradnji opće Crkve.

I poslanje isto tako ostvaruje se samo u nekoj partikularnoj Crkvi. U protivnom ono je samo misleno i virtualno. Jednako kao i zajedništvo, kao i sudjelovanje.

Drugim riječima, naša suodgovornost je ovdje jer ovdje se izgrađuje naše zajedništvo, naše sudjelovanje i naše poslanje. Uvijek samo tamo gdje jesmo. I nigdje drugdje jer nigdje drugdje nismo. To vrijedi jednako za sve članove Crkve zajedno s vama svećenicima, redovnicima i redovnicama, sadašnjim i budućim. I uz iskrenu zahvalu za vaše karizme i vaše velike doprinose za život ove mjesne Crkve, neka vas dragi Bog blagoslovi na tom putu zajedništva, sudjelovanja i poslanja koje svjedočite i vršite u njoj.

III. Darovi Božji i sposobnosti ljudi ipak nisu jednaki za svakoga, ali nitko nije bez dara Božjega i bez mogućnosti. I zato svi pozvani imaju svoj dio odgovornosti jer kao što poručuje apostol Pavao: „Svakomu je od nas dana milost po mjeri dara Kristova. (...) On i ‘dade’ jedne za apostole, druge za

proroke, jedne opet za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje da opremi svete za djelo služenja, za izgrađivanje tijela Kristova dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove, da više ne budemo nejačad kojom se valovi poigravaju i koje goni svaki vjetar nauka u ovom kockanju ljudskom, u lukavosti što put krči zablude. Nego istinujući u ljubavi da poradimo te sve uzraste u njega koji je glava, Krist, od kojega sve tijelo, usklađeno i povezano svakovrsnim zglobovima zbrinjavanja po djelotvornosti primjerenoj svakomu pojedinom dijelu, promiče svoj rast na zaziđivanje u ljubavi. (Ef 4, 7.11-16).

Kao što je pozvao kršćane u gradu Efezu u davna vremena, isti apostol poziva i danas kršćane živjeti dostojno svoga poziva: „Zaklinjem vas, dakle, ja sužanj u Gospodinu: sa svom poniznošću i blagošću, sa strpljivošću živite dostojno poziva kojim ste pozvani! Podnosite jedni druge u ljubavi; trudite se sačuvati jedinstvo Duha svezom mira! Jedno tijelo i jedan Duh – kao što ste i pozvani na jednu nadu svog poziva! Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan krst! Jedan Bog i Otac sviju, nad svima i po svima i u svima!“ (Ef 4, 1-6). Neka tako bude, po Kristu Gospodinu našem.

foto: Marin Oberan

Sjednica Izvršnog odbora Konferencije VRPP-a BiH (Sarajevo, 15. veljače 2022.)

Sjednica Izvršnog odbora Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine (KVRPP BiH) održana je 15. veljače 2022. godine u prostorijama Konferencije u Sarajevu pod predsjedanjem predsjednika Konferencije fra Jozе Marinčićа. Na četrdeset drugoj sjednici nazočili su s. M. Zdenka Kozina, potpredsjednica Konferencije i provincijalna predstojnica Školskih sestara franjevki Mostarske provincije, fra Miljenko Šteko, provincijalni poglavar Hercegovačke franjevačke provincije, s. M. Julijana Djaković, provincijalna glavariца sestara milosrdnica Sarajevske provincije, s. M. Ana Marija Kesten, provincijalna glavariца sestara Služavki Malog Isusa Provincije

Bezgrešnog Začeca Blažene Djevice Marije, s. M. Mira Bliznac, zamjenica provincijalne predstojnice Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina, don Mirko Barbarić, član Hrvatske salezijanske provincije i tajnica Konferencije s. Jadranka Obučina, ASC.

Sudionici sjednice osvrnuli su se na aktivnosti Konferencije i redovnička događanja u proteklom razdoblju. Zatim su dogovorili održavanje budućih susreta i redovničkih skupova. Tako je određeno da će se ovogodišnja Skupština KVRPP-a BiH održati 17. svibnja 2022. godine u isusovačkom samostanu na Grbavici u Sarajevu, a Redovnički dan bit će 3. rujna 2022. godine u Katoličkom školskom centru „Don Bosco“ u Žepču. (KVRPP BiH)

foto: Terezija Bararilo

Sjednica Povjerenstva za pastoral zvanja pri KVRPP-u BiH

(Sarajevo, 12. ožujka 2022.)

Sjednica Povjerenstva za pastoral zvanja pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH održana je 12. ožujka 2021. u Provincijalatu Franjevačke provincije Bosne-Srebrenne na Kovačičima u Sarajevu pod predsjedanjem voditelja Povjerenstva fra Davora Petrovića. Sjednici su nazočili s. M. Margareta Brnada, s. M. Jelena Jovanović, M. Marija Mihaljević i s. Jadranka Obućina.

Članovi i članice Povjerenstva na sjednici su se osvrnuli na održane susrete u prošloj godini te su planirali aktivnosti na polju pastoralna zvanja u tekućoj godini.

Tako su dogovorili zaduženja za izradu brošure za pripremu i slavlje Dana molitve za zvanja koje će se ove godine održati 5. svibnja u svetištu sv. Nikole Tavelića na Kovačičima u Sarajevu. Kao i prethodnih godina brošura će biti dostupna na mrežnoj stranici Konferencije VRPP-a BiH, www.redovnistvo.ba. U prigodi Dana molitve za svećenička i redovnička zvanja Povjerenstvo će sastaviti prijedlog za obilježavanje Tjedna molitve za zvanja redovničkih zajednica koje djeluju na području Bosne i Hercegovine.

Na sjednici je također dogovorena organizacija osmoga susreta studenata i mladih koji će se održati 30. ožujka 2022. godine u samostanu i crkvi sv. Vinka u Sarajevu. (KVRPP BiH)

*fra Jozo Marinčić, predsjednik Konferencije
viših redovničkih poglavara i poglavarica
Bosne i Hercegovine*

Pozdravna riječ

Sarajevska prvostolnica, 12. ožujka 2022.

U završnom obredu euharistijskog slavlja i liturgijskog uvođenja u službu nadbiskupa metropolita vrhbosanskog mons. Tome Vukšića

Draga braćo i sestre, sve vas srdačno pozdravljam, a ovom prigodom posebno se želim obratiti dvojici među nama, danas u središtu naše pozornosti – nadbiskupima Vinku i Tomi!

Uime Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine upućujem vam zahvalu i srdačne čestitke, sa željom da vas Gospodin podupire svojom milosti i daruje vam obilje snage u pastirskom služenju općoj i mjesnoj Crkvi.

Konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH promiče posvećeni život kao evanđeosko poslanje u Crkvi i rast zajedništva i suradnje između redovničkih ustanova, kao i njihove suradnje s Biskupskom konferencijom BiH.

Uzoriti oče kardinale Vinko, u tri desetljeća vođenja naše nadbiskupije i metropolije uvijek ste tražili putove očuvanja

duha zajedništva, nastojali ste prepoznavati i priznavati karizmu svake pojedine redovničke zajednice kao dar Duha Svetoga i kao poticaj na rast u duhovnom životu ove mjesne Crkve. Tražili ste i uglavnom nalazili razumijevanje za pojedina pitanja naših redovničkih zajednica na njihovom putu, hvala Vam na tome. Hvala Vam na suradnji i očinskoj brizi za rast karizmi naših redovničkih zajednica.

Neka Vas Gospodin dalje održi što aktivnijim suradnikom u svojim planovima spasenja!

Preuzvišeni gospodine, dragi nadbiskupe Tomo!

Upućujem Vam srdačne čestitke i dobrodošlicu uime redovničkih zajednica u BiH koje Vas prihvaćaju radosna i otvorena srca i puni spremnosti za zajednički rad na Božjoj njivi. Radujemo se zajedničkom radu u kojem ćemo, zajedničkom kršćanskom nadom, koračati istom cilju. Ne sumnjam da će nas međusobno u svemu voditi kršćanska ljubav koja je veza savršenstva. Vaše vođenje naše nadbiskupije i zajedništvo s Vama, u čemu god to bude potrebno i moguće, mnogo će nam značiti u vremenu koje je pred nama te biti, čvrsto se nadam, velika duhovna korist za Crkvu u BiH.

Dragi nadbiskupe Tomo, želim Vam onu duhovnu hrabrost i duhovnu radost da se darujete, da pripadate svakome i da svaki svećenik, svaki redovnik, časna sestra, svaki vjernik osjeti da ste njegov. Da se po Vama Krist daruje svakome i da preko Vas bude vidljiv, prepoznatljiv, življen i slavljen.

S ovim mislima, dragi nadbiskupe Tomo, od srca Vam želim blagoslovljene dane u služenju Bogu i Božjem narodu. Dobro nam došli!

foto: Ivana Nevistić

Osmi susret za studente i mlade

(Sarajevo, 30. ožujka 2022.)

Susret studenata i mladih, osmi po redu, održan je u srijedu 30. ožujka 2022. godine u samostanu i crkvi sv. Vinka sestara milosrdnica u Sarajevu u organizaciji Povjerenstva za pastoral mladih pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica. Na početku je nazočne pozdravio fra Davor Petrović, voditelj Povjerenstva i zaželio nazočnima blagoslov i radost zajedništva.

Katehezu o Jerihonskom slijepcu (Mk 10, 46-52) održala je s. Margareta Brnada, članica Povjerenstva i poglavarica kuće domaćina. Razmatrajući evanđeoski tekst o slijepcu, sudionici su podijelili poticaje i osobni govor Božje riječi. Također, svi sudionici napisali su zaziv za

molitvu vjernika koji su se tijekom misnog slavlja čitali te osobnu odluku.

Prije svete mise bilo je prigode za sakrament pomirenja. Euharistijsko slavlje predslavio je profesor fundamentalne teologije na sarajevskom Katoličkom bogoslovnom fakultetu vlč. Hrvoje Kalem, u suslavlju s fra Davorom.

U svojoj je homiliji vlč. Kalem kazao: „Razmatrajući vjernički današnja čitanja, ne možemo ne uočiti kako u prvom čitanju u središtu pozornosti stoji Jahvina vjernost njegovu narodu. Prorok Izaija želi poručiti: Jahve je vjeran Bog i ne odustaje od svoje vjernosti. Vjeran je prema onima koje izabire, odnosno prema onima s kojima sklapa savez.

Božja vjernost znak je da svi mi koji gradimo svoj život, svoje zvanje i svoj poziv s Bogom i uzdajući se u njegove riječi, gradi-

mo na čvrstom, sigurnom i nepropadljivom temelju. U kojem god području prepoznali svoj poziv, ako ga prepoznamo kao Božji poziv, na sigurnom smo temelju!“

Nadalje je propovjednik istaknuo kako „nam je Bog je najbliži onda kad ga tražimo jer je On već prije našao nas, kako to kaže sveti Augustin. Mi ga zapravo samo prepoznamo u svome životu. Kad pokušavamo prepoznati tragove Božje dobrote i nježnosti u nama i oko nas, Bog nam je tada najbliži; postaje nam unutarnje bliz; On se probija kroz našu nutrinu, kroz naše biće kako bi ga posve preobrazio i učinio svojom dragom svojinom. Nemojmo zaboraviti: Bog voli tražitelje! Toliko puta u Evanđeljima čitamo kako Isus govori o traženju. Tako Isus kaže: ‘Tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se’ (Iv 6, 26) ili ‘Išтите i dat će vam se!

Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!’ (Mt 7, 7) ili ‘Tražite stoga najprije kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati’ (Mt 6, 33).“

Vlč. Kalem svoju je propovijed završio riječima: „Neka nas ova promišljanja potaknu na naše izbore u svakodnevnom životu. Neka potaknu i nas koji smo već pronašli svoje zvanje, ali i vas koji stojite na raskrižjima svoga života i tragate za svojim smislom, za svojim mirom. Neka nam ova razmišljanja i Božja prisutnost u euharistiji pomognu razlučiti što je Božja volja za nas.“

Na koncu susreta s. Margareta, domaćin susreta, pozvala je sve okupljene na druženje koje je proteklo u veselom ozračju i ugodnom razgovoru uz tjelesnu okrepu. Na koncu su studentice, koje stanuju u domaćinskoj kući, goste počastile palačinkama. (KVRPP BiH)

*fra Jozo Marinčić, predsjednik Konferencije
viših redovničkih poglavara i poglavarica
Bosne i Hercegovine*

Čestitka

u povodu svetkovine Uskrsnuća

Gospodnjega

Sarajevo, 17. travnja 2022.

Drage redovnice i redovnici! Svake godine, uvijek s novom snagom vjere, slavimo naš najveći blagdan, blagdan Uskrsa. U susretu s Uskrslim Kristom, prestrašeni učenici su produbili i ojačali svoju vjeru, postali su hrabri navjesticitelji i nasljedovatelji Krista rassetoga i proslavljenoga. U euharistijskom kruhu pronalazimo snagu i postajemo sposobni, poput učenika iz Emausa, otvorenih očiju duše i srca spremno poslušati poruku križa i Uskrsa.

Neka nas Duh Sveti prosvijetli i osposobi da proniknemo u tajnu ljubavi Božje prema nama i tajne njegove blizine s nama u našoj svakodnevnici. Vjera u Isusovo uskrsnuće izvor je naše nade u pobjedu života nad smrću. Dobra nad zlom, Svjetla nad tamom. Uskrsna nada i radost pomažu nam

živjeti naše dane, izdržati sve nevolje sadašnjeg trenutka, ne klonuti duhom. Traže od nas da budemo nesebični, da zbilju uskrsloga Krista slijedimo i širimo oko sebe. Time i tako će se ova naša civilizacija pretvoriti u civilizaciju ljubavi.

U ovom vremenu raznih kriza budimo oprezni, pazimo jedni druge, ali ne u strahu od sutrašnjice jer mi nismo gospodari svojih života i povijesti. Pouzdajmo se u Božju providnost i nadu da će On ovo sve na kraju izvesti na dobro. Ove novonastale krizne prilike mogu uz sve probleme koje nose sa sobom biti prigoda i za novi pristup u našem duhovnom i pastoralnom radu. Stoga budimo solidarni jedni s drugima u pokušaju nalaženja najboljih rješenja i za pojedinca i za samu zajednicu. Možda nam ovo krizno vrijeme svima pomogne da shvatimo koliko su naši životi krhki i koliko smo upućeni jedni na druge.

Slaveći Uskrs obnovimo svoju vjeru i osnažimo se u lomljenju euharistijskog kruha za dane koji su pred nama. Neka nas Uskrslu Krist obdari svojim Mirom. U tom duhu, draga braćo i sestre, želim vam Sretan Uskrs!

foto: Duro Seder, *Nacrt za vitraj*

Statistički podatci o redovničkim zajednicama u BiH (31. prosinca 2021.)

Tablica 1. Ženske redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini

Ženske redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Redovnice ukupno u Provinciji
Školske sestre franjevske Krista Kralja, Bosansko-Hrvatska provincija	2	1		8	107	221
Školske sestre franjevske Krista Kralja, Mostarska provincija	1	1	2	12	148	179
Milostnice sv. Vinke Paulskog, Sarajevska provincija				1	52	56
Služavke Malog Isusa, Sarajevska provincija	2			4	45	66
Kćeri Božje ljubavi					33	231
Klanjateljice Krvi Kristove					39	157
Karmelitanke Božanskog Srca Isusova					4	118
Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje					3	128
Služavke Malog Isusa, Splitska provincija					3	169
Franjevske Marijine misionarke					4	244
Marijine sestre čudotvorne medaljice					2	102
Uršulinke					3	48
Franjevske od Bezgriješnog začeca iz Dubrovnika					4	44
Misionarke ljubavi					4	93
Sestre Milostnog Isusa					2	
Klarise – Brestovsko			1	3	5	5
karmelitanke – Sarajevo					6	6
Ukupno	5	2	3	28	464	1.867

Tablica 2. Muške redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini

Muške redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini	Kandidati	Postulanti	Novaci	Studenti/ bogoslovi	Redovnici-laići	Redovnici- đakoni	Redovnici- klerici (BIH)	Redovnici s privremenim zavjetima	Redovnici s doživotnim zavjetima	Redovnici ukupno u Provinciji
Franjevačka provincija Sv. Križa – Bona Srebrena	3	3	3	10	3	5	203	10	216	281
Hercegovačka franjevačka provincija Uznesenja BDM	9	4	4	29	6	4 (1 trajni)	114	28	120	186
Hrvatska pokrajina Družbe Isusove							3		3	116
Hrvatska salezijanska provincija sv. Ivana Bosca							5		5	114
Hrvatska karmelska provincija sv. oca Josipa					1		4		4	63
Hrvatska dominikanska provincija Navještenja BDM							2		2	71
Ukupno	12	7	7	39	10	9	331	38	350	831

Statističke podatke prikupila i obradila: s. Jadranka Obućina, ASC

KRONIKA REDOVNIŠTVA U HRVATSKOJ

Božićni susret mons. Uzinića i sestara Družbe Presvetog Srca Isusova

Zagreb, 2. siječnja 2022.

U prigodi svetkovine Božića riječki nadbiskup koadjutor Mate Uzinić pohodio je 2. siječnja 2022. godine zajednicu sestara Družbe Presvetog Srca Isusova u kući matice na Donjoj Drenovi. Dvadesetak sestara dočekalo je nadbiskupa u blagovalištu kuće matice, a zatim je vrhovna predstojnica s. Dobroslava Mlakić uputila pozdrave u ime svih sestara izrazivši radost zbog njihova posjeta. Istaknula je kako sestre mnogo mole kako za opću Crkvu tako i za mjesnu i u svojim molitvama neprestano prate nadbiskupa, osobito u ovim sada izuzetnim prilikama i događanjima u Crkvi i društvu u kojima se svi nalazimo, a koje su uzrokovane pandemijom koronavirusa. Dodala je kako gotovo dvije godine u kući matice sestre imaju svaki dan cjelodnevno euharistijsko klanjanje. Na kraju je nadbiskupu Uziniću preporučila u molitve cijelu Družbu i sve njezine potrebe. Mons. Uzinić čestitao je sestrama Božić i zaželio mnogo Božjeg blagoslova. Zahvalio im je za suradnju i za sve što su činile i čine u Riječkoj nadbiskupiji potaknuvši ih da ustraju u istom duhu, preporučivši se u njihove molitve.

Misu je mons. Uzinić slavio u župnoj crkvi Blažene Djevice Marije Karmelske na Donjoj Drenovi. U homiliji nadahnutoj liturgijskim čitanjima i božićnim vremenom upozorio je kako je svetkovina Božića danas postala više društveni nego obiteljski ili crkveni blagdan. „To sa sobom nosi posljedice. Izgubili smo iz vida bitno – otajstvo, a ostao je mit, lijepa priča koja je marketinški vrlo upotrebljiva“, kazao je mons. Uzinić.

Istaknuo je kako bor i darovi nisu bit Božića, nego rođendan Djeteta Isusa. „Liturgija božićnog vremena to želi vratiti i zato se već treći put nudi Ivanovo evanđelje u kojemu se nudi otajstvo Isusa Krista, osobito rođenja. Liturgija dana želi nas vratiti na otajstvo Božića. To otajstvo jest da je Bog odlučio solidarizirati se s nama, postati jedan od nas, uzeti dio našeg života da bismo mi kasnije uzeli dio njegovog za kojega smo stvoreni“, rekao je nadbiskup. (IKA)

Seminar uz duhovne vježbe Milosrdnih sestara sv. Križa

Đakovo, 3. siječnja 2022.

Milosrdne sestre sv. Križa iz Đakova i ove su godine uz duhovne vježbe imale prigodni seminar koji je vodila s. Marija Stela Filipović. Tema seminara bila je „Liturgija i život“, a sadržaj je obuhvatio obilježavanje trideset pete obljetnice proglašenja blaženom s. Ulrike Nisch (1882. – 1913.) i dvadeset pete obljetnice prijelaza u večnost s. Mariangele Žigrić (1931. – 1997.). Tijekom seminara sestre su mogle pogledati izložbu na kojoj je uz životopis i fotografiju blažene s. Ulrike pripremljena i „Knjiga prošnji i preporuka“, a sestre su pozvane u nju upisati svoje prošnje i preporuke kako bi se i time doprinijelo tome da blažena s. Ulrika, a s njom i sestre njezine družbe, dožive milost kanonizacije. U istoj prostoriji izloženi su i radovi s. Mariangele i predmeti koji su ostali kao dragocjeni dar njezina života Hrvatskoj provinciji. Počevši od njezine fotografije i kratkoga životopisa, albuma s fotografijama iz najmlađih dana i početaka redovničkoga života, u staklenoj vitrini izložena su pisma sluga Božjega oca Ante Antića

(1893. – 1965.) i oca Franje Vlašića (1930. – 1985.), Konstitucije i obiteljski molitvenik, indeks studija francuskoga i hrvatskoga jezika i književnosti, priznanja za održana predavanja i sudjelovanja na simpozijima...

Na zidu su izložene slike s. Mariangele, a na stolu brojevi glasila Hrvatske provincije „U znaku Križa“ koji je s. Mariangela pokrenula i uređivala od 1980. do 1996. godine. Izložene su i knjige koje je prevela, liturgijski materijali, knjiga njezinih sjećanja „Vukovarske uspomene“ i njezin diplomski rad o književnom stvaralaštvu Side Košutić „U svijetu duše“. Izloženi su i znanstveni članci objavljeni u različitim zbornicima, separati, pjesme i čestitke koje je i slikovno i tekstom ukrasila, spomen-sličice zavjeta i mlade mise brata franjevca fra Marina. Seminar će se održavati tijekom cijele godine, uz duhovne vježbe. (IKA)

Počelo slavlje dvadeset prvog izvanrednog provincijalnog kapitula Družbe Kćeri Božje ljubavi

Zagreb, 4. siječnja 2022.

U Duhovnom centru Kćeri Božje ljubavi u zagrebačkoj Granešini 4. siječnja 2022. godine započelo je slavlje dvadeset prvog (izvanrednog) provincijalnog kapitula Provincije Božje providnosti Družbe Kćeri Božje ljubavi na temu „Provincijalni direktorij i njegova uloga na putu našega posvećenja“.

Prvoga dana slavlja kapitula svetu misu na čast Duha Svetoga u samostanskoj kapeli predslavio je provincijal Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković, OP. Nakon euharistijskog slavlja sestre kapitulare u procesiji, noseći simbole družbe, krenule su u dvoranu Duhovnog centra gdje će

do 7. siječnja 2022. godine, pod predsjedanjem provincijalne poglavarice s. Gordane Igrec, slaviti dvadeset prvi (izvanredni) provincijalni kapitul. (IKA)

U Krku predstavljena knjiga fra Antuna Badurine „Sedam Božića“

Krk, 5. siječnja 2022.

Večer uoči svetkovine Bogojavljenja, 5. siječnja 2022. godine, u krčkoj je katedrali upriličena promocija knjige „Sedam Božića“ fra Antuna Badurine, zbirka priča koje su nastajale dvadeset pet godina.

Priče nose autorov duboki autobiografski pečat, njegova mladenačkog života i sazrijevanja, promišljanja o čovjeku i njegovu traganju za osmišljenim životom, za onim božanskim u sebi i drugome pored sebe, za osjećajem prihvaćenosti i blizine, za odgovorima na sva ona pitanja koja dobivaju puno značenje i pojašnjenje tek kad se gledaju rasvijetljeni događajem utjelovljenja Sina Božjeg – Božića, u kojem spoznajemo misterij Božje ljubavi prema čovjeku i njegova utjelovljenja u svakome od nas. Knjiga je posebno posvećena autorovom bratu pokojnom biskupu Srećku Badurini od čije je smrti prošlo dvadeset pet godina. U program predavljanja knjige nazočne je uveo krčki župnik Anton Valković koji je zahvalio fra Antunu što nam je, kao divan dar, za Božić darovao ovu zbirku priča.

Autor je opisao kako je njegova ljubav prema književnosti započela već u ranoj dobi kada je uz oca, koji je također volio čitati, provodio popodneva uranjajući u knjige koje je posuđivao od poznanika, što je onda urodilo željom da i sam piše. Sve priče inspiriralo je božićno ozračje za koje autor

kaže da iz djetinjeg, dekorativnog shvaćanja treba prerasti u odraslo, egzistencijalno. Takav Božić onda ne traje samo jedan dan već postaje trajno stanje kršćanina koji živi i svjedoči utjelovljenost Boga u sebi i bližnjemu. „Svaki put kada dopustiš da preko tebe Bog ljubi čovjeka – to je Božić“, citirao je sv. Majku Tereziju fra Antun.

Govorio je i o drugim temama koje priče obrađuju, o iseljavanju mladih i odgovornosti prema narodu u kojem si rođen, o osamljenosti i otuđenosti pogotovo starijih osoba koje društvo često poima beskorisnima pa ih marginalizira i zaboravlja, o susretima koji znače život, o odrastanju i sazrijevanju. Poseban značaj i emotivnu vrijednost za autora ima zadnja priča koju on karakterizira i kao apologetsku, a koja opisuje Božić koji je proveo sa svojim bratom biskupom Srećkom Badurinom u ratom zahvaćenom Šibeniku. Autor je na kraju zahvalio svima koji su došli, napose onima koji su pomogli da se ova knjiga objavi. (IKA)

Klarisa s. Marija Agnes od Božjega Milosrđa položila prve zavjete

Split, 8. siječnja 2022.

Splitska klarisa s. Marija Agnes od Božjega Milosrđa (Jelena Čubelić) položila je prve redovničke zavjete 8. siječnja 2022. godine u samostanu sestara klarisa u Splitu za vrijeme misnoga slavlja koje je predvodio mons. Ranko Vidović, hvarski biskup i donedavni župnik župe Gospe od Otoka u Solinu, odakle dolazi novozavjetovana sestra.

Nakon završenih dviju godina novicijata, koje su ujedno i vrijeme kušnje, s. Marija Agnes na veliku radost cijele zajednice položila je prve redovničke zavjete. Odlučno je i

hrabro rekla Isusu svoje „da!“. Tim je činom Gospodinu obećala kako će u vremenu od tri godine opsluživati pravilo sv. Klare živeći u poslušnosti, siromaštvu, čistoći i klauzuri. Pozdravnu riječ uputio je fra Marijan Vugdelija naglasivši kako je ovo veliki i svečani dan za zajednicu klarisa. U nastavku je izrazio dobrodošlicu biskupu Vidoviću.

Biskup Vidović u homiliji je ponajprije uputio sve nazočne u činjenicu da riječ Božja, koju su čuli, želi ući u njihovu dubinu, središte, srce i dušu, naglasivši kako ona ima moć podariti iskustvo onih učenika na putu u Emaus te raspiriti plamen kojim se može Krista u misnim otajstvima prepoznati. Pritom je istaknuo kako je bez toga sva liturgija jedna usputna stanica na koju su stali, a onda odmah zatim krenuli dalje kao da se ništa nije dogodilo. Nakon toga biskup Vidović govorio je o zavjetima i redovništvu te pojasnio problematiku terminologije, obrazloživši kako se sestra Agnes ne odriče ničega jer i nema ništa, već ona prihvaća svoje zavjete u želji da potpuno slijedi Krista kako bi bila njegova zaručnica i redovnica.

Nadalje je pojasnio kako je od iznimne važnosti ući u intimu s Isusom Kristom, slijediti ga po evanđelju, ući u svijest smatranja ništavnim svega u odnosu na imanje njega samoga. Naglasio je kako redovnik ne bi trebao imati problema sa zavjetima dok je u toj intimi, a problem nastaje kod odmicanja od te intime, kada postaje nejasnim samom sebi. Primjerice, kao kada muž i žena više ne gledaju jedno drugo čistim očima te ulaze u prijevare. Zato je zavjete usporedio s tronošcima koje smo nekoć imali po svojim kućama namjesto stolaca koji su se mogli prilagoditi bilo

kakvom neravnom i krivudavom terenu i podlozi. Razmišljajući o aktualnom stanju, biskup Vidović istaknuo je određenu uljuljanost u pobožnosti koju zamjećuje u našem narodu, a koja je posljedica toga što smo uspavali Isusa u našim srcima te je pozvao okupljene da se prenu, napominjući kako nismo daleko od stanja u Njemačkoj i nekim drugim državama nad kojima se sada sablažnjavamo.

U posljednjem je dijelu homilije govorio o svetosti kao temeljnom pozivu svakog čovjeka, neovisno o njegovoj poziciji, poslu i zanimanju, pojasnivši kako čovjek postaje valjan tek po svetosti života, neovisno o tituli koja mu se nalazi uz ime. Stoga je zaključio homiliju zaželjivši svim okupljenima to da mogu reći sa sv. Pavlom „Ne živim više ja, nego živi u meni Krist“.

Nakon homilije započeo je obred zavjetovanja u kojem je novakinja, kleknuvši pred časnu majku s. Dolores Mandić i stavivši svoje ruke u njezine, u nazočnosti svjedoka, izrekla obred zavjetovanja. Nakon toga joj je časna majka predala u ruke veo, raspelo i Pravilo svete Klare. Skinuvši novakinjin bijeli veo, koji je nosila u protekle dvije godine novicijata, odjenula joj je crni veo.

Samostan klarisa najstariji je ženski redovnički samostan u Splitu te slavi sedamsto četrnaestu godinu postojanja, a u kojem je trenutno s. Dolores Mandić, samostanska opatica. U njemu danas boravi petnaest sestara, među njima dvije s privremenim zavjetima. Klarise, redovnice koje žive u klauzuri, u Splitu su osnovale samostan godine 1308. i od tada su se održale sve do našeg vremena. Njihov današnji samostan podignut je 1883. godine, a prije toga živjele su

u dvama samostanima u staroj gradskoj jezgri. Uz samostan je 1884. godine podignuta i crkva koja je kasnije posvećena sv. Klari. (IKA)

Duhovne vježbe za žene u Đakovu

Đakovo, 9. siječnja 2022.

„Ne bojte se! Javljam vam veliku radost!“ – bila je to tema duhovnih vježbi za žene u samostanskoj kući „Betanija“ u Đakovu, održanih od 7. do 9. siječnja 2022. godine u organizaciji Doma duhovne pomoći. Voditeljice su bile s. Paskala Križan i s. Rastislava Ralbovsky, u suradnji sa s. Marijom Klarom Klarić. Bili su to dani mira, molitve, šutnje, razmatranja, susreta s Bogom i sa sobom. Nakon prošlogodišnje stanke veliko zanimanje za te duhovne vježbe pokazalo je koliko je ženama potrebno omogućiti dane u kojima će skupiti nove snage za svoju životnu zadaću. Ozračje šutnje, uz danonoćno izloženi Oltarski Sakrament, omogućio je sudionicama ulazak u sebe i dublji susret s Bogom.

Program se odvijao poput mozaika u kojem su složeni različiti načini duhovnog iskustva: molitva Božanskog časoslova, razmatranja, „Lectio divina“ (molitveno čitanje Božje riječi), osobna molitva, ispovijed, euharistijsko klanjanje, također i noćno klanjanje u kojem se sat po sat izmjenjuju pojedine osobe. Vrhunac svakog dana bilo je euharistijsko slavlje koje je uz poticajne propovijedi predslavio dr. sc. Vladimir Dugalić, a završnog dana bila je osobna obnova krsnog saveza vezana uz blagdan Krštenja Isusova. Sve je to pridonijelo osobnom duhovnom obogaćenju o čemu su sudionice svjedočile u osvrtu na duhovne vježbe. (IKA)

Premijera filma o fra Marku Maloviću – čuvaru hrvatskog Podunavlja

Ilok, 13. siječnja 2022.

Premijerno predstavljanje dokumentarca „Fra Marko Malović, svećenik – čuvar hrvatskog Podunavlja“ održano je 13. siječnja 2022. godine u svečanoj dvorani ladanjskog imanja Principovac u Iloku.

Predstavljeni dokumentarac najnoviji je film iz trilogije o franjevcima u Domovinske ratu. Prikazuje fra Marka koji je tijekom Domovinskog rata ostao uz svoj narod u Iloku. U tim teškim vremenima ostao je dosljedan, živeći misiju pastira, dajući potporu i pomoć, dijeleći sudbinu svoga naroda. Jedini je katolički svećenik koji je ostao u istočnoj Slavoniji i Srijemu tijekom sedmogodišnje okupacije toga područja. Bio je zaštitnik onih koji su ostali u Iloku, kao riječ i utjeha, no iznad svega kao nada. Scenarij filma potpisuje fra Ivica Jagodić, a redatelj je Darko Puharić. Film je sat povijesne istine o životu Iločana u Domovinskom ratu. „Fra Marku Maloviću na prvom su mjestu bili ljudi s kojima je trebao živjeti i kojima je pomagao. U svojoj je ulozi za naše hrvatske stanovnike bio i otac i majka i gradonačelnik i župan i predsjednik svega jer ako su se tada imali kome obratiti, to je bio upravo fra Marko“, izjavio je fra Ivica Jagodić. Gradonačelnica Iloka Marina Budimir istaknula je kako je o. Malović pomagao ljudima u okupiranom Iloku bez obzira na njihovu nacionalnost. Ustvrdila je kako je dokumentarni film o njemu iznimno vrijedan za šire iločko područje, ali i cijelu Hrvatsku. „Za vrijeme okupacije služio je u župnoj crkvi sv. Ivana Kapistrana u Iloku.

Drago mi je što je na inicijativu fra Ivica Jagodića snimljen film da bi što veći broj ljudi doznao koliko je Malovićevo djelo važno i kolika je njegova zasluga u očuvanju brojnih crkvenih predmeta“, poručila je Budimir.

Fra Marko Ignac Malović rođen je 11. listopada 1946. godine u Domašincu u župi Dekanovec u Međimurju gdje je završio osnovnu školu. Franjevačko sjemenište pohađao je u Zagrebu. U franjevački red, novicij, ušao je u Cerniku 25. kolovoza 1963. godine, a svečane redovničke zavjete položio je 8. prosinca 1969. godine u Vukovaru. Za svećenika je zaređen 25. lipnja 1972. godine u Zagrebu. Kao svećenik bio je na službi u Zagrebu (Siget), Bjelovaru, Našicama, Trsatu, Virovitici, Iloku, Bjelovaru, Varaždinu i Slavanskom Brodu. U Iloku je služio od kolovoza 1990. godine, tijekom Domovinskoga rata i mirne reintegracije hrvatskoga Podunavlja, do 2005. godine. Preminuo je u Slavanskom Brodu u sedamdeset drugoj godini života. Fra Marko je dobitnik nekoliko odlikovanja i priznanja. Park ispred crkve sv. Ivana Kapistrana u Iloku dobio je njegovo ime, a kod ulaznih vrata crkve postavljena mu je brončana spomen-ploča. (IKA)

Pogreb s. Karoline Miljak

Zagreb, 13. siječnja 2022.

Dugogodišnja zauzeta djelatnica u radu s romskom manjinom, nacionalna ravnateljica i voditeljica Ureda za pastoral Roma Hrvatske biskupske konferencije i članica Družbe Klanjateljica Krvi Kristove s. Karolina Miljak pokopana je 13. siječnja 2022. godine na zagrebačkom Mirogoju.

Sprovodne obrede predvodio je đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić.

Sažalnicu kardinala Bozanića pročitao je kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog mons. Zlatko Koren. „Redovnicu Karolinu poznajem još od studijskih dana u Rimu, a 1987. godine sudjelovao sam u raspravama ondašnje Biskupske konferencije kada se odlučivalo da se s. Karolini povjeri pastoral Roma u našim dijecezama. To je poslanje označilo njezin redovnički život i njezina nastojanja. Mijenjale su se forme institucija i naslovi službe, a s. Karolina je do kraja života ostala povezana s Romima, za njih je živjela i njima služila. Danas smijemo s pravom zahvaliti dobrom Bogu za dar njezina života i djela, za karizmu kojom je bila obdarena, za tolike pastoralne inicijative koje je pokrenula ili se, u već zadane, svojom zauzetošću uključila: u radu s različitim skupinama vjernika, u evangelizaciji onih kojima je naviještala Krista, Spasitelja i Otkupitelja, i svjedočila kršćansku ljubav“, napisao je u sažalnici kardinal Bozanić, uputivši molitvu Gospodinu da obilno nagradi nesebično darivanje s. Karoline te da joj otvori vrata svoga Kraljevstva u nebeskom zajedništvu s utemeljiteljicom Klanjateljica Krvi Kristove sv. Marijom De Mattias.

Tajnica regionalne uprave Družbe sestara Klanjateljica Krvi Kristove Regije Zagreb s. Damjana Kovačević pročitala je životopis s. Karoline i u ime redovničke zajednice oprostila se od nje. „U predvečerje svetkovine Krštenja Gospodinova 8. siječnja u bolnici Merkur u Zagrebu preminula je s. Karolina u sedamdeset drugoj godini života i pedeset drugoj godini redovničkog života. Dvadesetak dana borila se s komplikacijama nastalim nakon zaraze koronavirusom, ali unatoč nastojanju liječnika da joj pomognu, nije se uspjela othrvati. Cijela naša

Družba, njezina rodbina, brojni prijatelji i suradnici molili su s nadom da će nadići ovu nevolju jer se ona nikada nije lako predavala, ali Božji plan očito je bio drukčiji. On ju je našao spremnom i pozvao k sebi“, rekla je o posljednjim danima ovozemaljskog života s. Karoline s. Damjana Kovačević. U ime Romske odgojne zajednice od s. Karoline oprostio se prof. dr. Neven Hrvatić. Spominjući kako je tijekom godina sa s. Karolinom išao u brojna romska naselja, dr. sc. Hrvatić istaknuo je kako je ona pronosila Božju riječ, molila je s Romima, pomagala im i prilazila na isti način kao visokim, javnim i crkvenim velikodostojnicima, s poštovanjem, uvažavanjem i iskrenom brigom za njihovo danas i njihovo sutra.

Podsjećajući na to kako je Romska odgojna zajednica jedan od najdugovječnijih projekata programa Odbora za pastoral Roma Hrvatske biskupske konferencije i djeluje od 1994. godine, dr. sc. Hrvatić rekao je da je s. Karolina bila glavna pokretačka snaga da se ta Zajednica održi sve do danas. „Upravo zbog s. Karoline Romska odgojna zajednica nije ni projekt, ni program, to su ljudi, to su prijatelji. Sestra Karolina učinila je Romsku odgojnu zajednicu zajednicom i načinom života gdje smo se svi u istom trenutku mogli osjećati kao Romi, kao ljudi i prijatelji. „Biti zajedno“ bilo je njezino geslo. I dijelila je s. Karolina, baš kao članica obitelji, rođenja i krštenja naše djece, prve korake i pričesti, svete potvrde, radosti, ali i žalosti kad nas je dolazila utješiti i moliti s nama“, kazao je dr. sc. Hrvatić. Istaknuo je kako je s. Karolina povezala naše Rome i sa svijetom, s Rimom, Vatikanom i papom sv. Ivanom Pavlom II., posebno kada su naši Romi bili na beatifikaciji pr-

vog romskog blaženika Ceferina Giméneza Malla 1997. godine te s papom Franjom na Međunarodnom susretu Roma u Rimu 2015. godine.

Nadbiskup Hranić istaknuo je kako je „Krist pozvao s. Karolinu k sebi na završetku božićnoga vremena, na dan kada se slavilo njegovo krštenje na Jordanu. Dokumenti Crkve o posvećenom životu kažu da su osobe posvećene života „najsvesniji, najzdraviji i najkvalitetniji dio Crkve” jer vrlo ozbiljno shvaćaju, prihvaćaju i nastoje živjeti milost krsnoga sjedinjenja s Isusom Kristom i čitav svoj život učiniti ugodnim prinosom Bogu Ocu“, istaknuo je nadbiskup. Bogu posvećene osobe, a s. Karolina bila je jedna od takvih, „poziv su i izazov svima nama, da svjesno živimo svoju krsnu pripadnost Kristu. Redovničke su poglavarice karizmu najvestiteljice, katehisticke i vjeroučiteljice prepoznale kod s. Karoline i poslale je u Rim na studij teologije i duhovnosti kako bi se što bolje pripravila na tu službu u Crkvi. Svi smo ju poznavali kao vrlo otvorenu, komunikativnu, spontanu osobu kojoj su poteškoće i barijere bile izazov, a ne zapreka.

Sestra Karolina imala je „vatreno krštenje“ u susretu s Romima u naselju na području Župe Kutina u kojoj je dobila prvu službu kao vjeroučiteljica, što je obilježilo čitav njezin redovnički život, istaknuo je nadbiskup Hranić. Romi su shvatili da je došla izraziti im poštovanje, prihvaćanje i ljubav. Osmjeh i vedre oči bili su snažniji od svake riječi, redovničko odijelo Romi su shvatili kao poruku crkvene osobe koja ih ne odbacuje nego prihvaća. Otad je sve češće bila s njima. Pripravljala je put Gospodinu do Roma, a Rome na izvor krsnoga vrela i drugih sakramenata. I nadasve liječila njihove komplekse

manje vrijednosti koje smo im mi, gadže, nametnuli“, istaknuo je nadbiskup.

„Dugo je s. Karolina bila jedina i sama u pastoralu Roma. Prvi koji je prepoznao i podržao njezin rad bio je mons. Vladimir Stanković koji je posredovao kod njezinih poglavarica da s. Karolina obilazi romska naselja, osigurao automobil i gorivo te dogovorio da ona misionari i među drugima te utemeljuje i prati laičke zajednice Krvi Kristove. Godine 1987. usvojen je njezin prijedlog za osnivanje odbora pri Biskupskoj konferenciji za pastoral Roma. Svakog je suradnika doživljivala kao čisti Božji dar. Kroz gotovo četrdeset godina rada s Romima i trideset pet godina animiranja rada Odbora HBK-a za pastoral Roma i sama je poprimila, kako bi rekao papa Franjo, „miris ovaca“ te smo je od milja zvali ‚Ciganica‘. Romi su je doživljavali i s ponosom voljeli kao svoju“, istaknuo je između ostaloga nadbiskup Hranić. Dodao je kako je s. Karolina dobro shvatila Božju pedagogiju te zaželio da „našu dragu s. Karolinu“, opranu u vodi krštenja, Gospodin pridruži onima koji su svoje haljine ubijelili u njegovoj, Jaganjčevoj krvi i učini zagovornicom naših dragih Roma i pastoralnoga rada s njima. (IKA)

Blagoslovljen prostor ustupljen na korištenje prodavačima i volonterima Uličnih svjetiljki

Rijeka, 15. siječnja 2022.

Prostor u dominikanskom samostanu sv. Jeronima, koji su riječki dominikanci ustupili na korištenje prodavačima i volonterima časopisa „Ulične svjetiljke“, blagoslovio je 15. siječnja 2022. godine starješina samostana fr. Ivan Dominik Iličić.

Fr. Ivan Dominik pritom je izrazio radost što „Ulične svjetiljke“ mogu biti u tom samostanskom prostoru u kojemu je 1970. godine počeo djelovati Caritas u Rijeci: „Sada se ovdje nastavlja jedna druga karitativna djelatnost koja je jedno Božje djelo započeto u gradu Rijeci i po kojoj je Rijeka prepoznatljiva. Nadam se da će se ova dobra inicijativa nastaviti širiti po drugim gradovima i donositi mnoge milosti.“ „Ulične svjetiljke“ prvi je hrvatski časopis o beskućništvu i srodnim društvenim temama. Pokrenut je od strane Franjevačkog svjetovnog reda – Mjesnog bratstva Trsat 2008. godine te se proširio na ulice nekoliko hrvatskih gradova. Časopis prodaju beskućnici i osobe u riziku od beskućništva u sklopu programa resocijalizacije. Osim toga, novcem prikupljenim prodajom časopisa plaćaju svoj skroman smještaj i hranu, odnosno omogućava im pokriti najnužnije troškove života.

Prodavači koji su nazočili blagoslovu nisu krili radost kazavši da u tom prostoru mogu zajednički djelovati i rasti u zajedništvu. Posvjedočili su kako im ta inicijativa prodaje časopisa neizmjereno znači jer njome, osim što si mogu osigurati osnovne životne uvjete, u zajedništvu s drugim prodavačima i volonterima nalaze i novu obitelj. Zajedništvo koje se među njima stvara mnoge od njih je izbavilo ne samo iz teške materijalne situacije, nego i iz teškog emocionalnog stanja u kojem su se zatekli. Zahvalili su svim darovateljima, ljudima velika srca, na kupnji njihova časopisa kao i onima koji ih daruju na različite načine, pokazujući im time kako su važni i kako zaslužuju ljubav. „Zarađujući svojim trudom i sudjelovanjem, prodavačima se vraća dostojanstvo i osjećaj vrijednosti“, poručuje Ivanka Juretić, člani-

ca bratstva FSR-a Mjesnog bratstva Trsat, distributerka časopisa „Ulične svjetiljke“ za grad Rijeku. „Kad su oni sretni, sretni smo i mi. Mi volonteri tu smo da im pomognemo koliko god možemo, da im bude dobro jer to je bit ovoga časopisa; da oni koji ga prodaju, od toga mogu živjeti, da imaju sve osnovno što im je potrebno za život. Oni tu dobivaju i mnogo više. Koliko sam ja vidjela u ovih osam godina rada s njima, oni se trude živjeti kao jedna obitelj, pomažući i podupirući se međusobno.“ (IKA)

Primanje u kandidaturu Milosrdnih sestara Svetoga Križa u Đakovu

Đakovo, 16. siječnja 2022.

Primanje Ive Prlić u kandidaturu Milosrdnih sestara svetoga Križa održano je 16. siječnja 2022. godine kada se, kao i svakoga šesnaestog dana u mjesecu, sestre posebno molitvama utječu suutemeljiteljici Družbe blaženoj majci M. Tereziji Scherer.

Svoju želju da bude primljena u kandidaturu Iva Prlić izrekla je provincijalnoj poglavarici s. Valeriji Široki nakon molitve Srednjega časa u kapeli Postulatske formativne zajednice. Iva Prlić 1. listopada 2021. godine stupila je u samostan Milosrdnih sestara svetoga Križa u Đakovu. Došla je iz Župe Svete nazaretske obitelji iz Splita. Završila je Studij ranoga i predškolskoga odgoja u Splitu, bila je članica Franjevačke mladeži te aktivna u svojoj župnoj zajednici.

Stupanjem u kandidaturu započela je put dubljega upoznavanja zajednice, rasta u osobnom odnosu prema Bogu i sposobnosti za zajednički život, rasta u pojašnjenju i produbljenju vjerskih temelja, pojašnjavanju poziva i motivacije za život u Družbi i ura-

stanja u nju. „Radost prvih koraka osvjetljava sve sljedeće i donosi obnovu zahvalnosti svih sestara za duhovni poziv, svjedočenje i molitvu da bi mnogi mladi krenuli putem nasljedovanja Krista i osluškivanja njegove riječi, poput Blažene Djevice Marije“, poručila je s. Valerija Široki, provincijalna poglavarica. (IKA)

Doktorirao pater Ivica Musa SJ

Zagreb, 21. siječnja 2022.

Isusovac p. Ivica Musa, član Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, obranio je 21. siječnja 2022. godine na Fakultetu filozofije i religijskih znanosti (ranije Filozofski fakultet Družbe Isusove, Jordanovac, Zagreb) u Zagrebu doktorsku disertaciju pod naslovom: „Uloga monoteizma u kulturno-antropološkoj teoriji Jana Assmanna“. Disertacija je izrađena pod vodstvom mentora prof. dr. sc. Ante Mišića i prof. dr. sc. Ivana Šestaka.

Disertacija obuhvaća četiri poglavlja. U uvodu je predstavljen znanstveni opus Jana Assmanna (1938.), njemačkog egiptologa svjetskoga glasa, sada već profesora emeritusa sveučilišta u Heidelbergu, ujedno i uglednog istraživača kulturne antropologije, posebice fenomena kulturnog pamćenja (sjećanja). Polazna hipoteza disertacije želi potvrditi ključnu ulogu monoteizma u razumijevanju cjelokupnog znanstvenog opusa Jana Assmanna. Monoteizam je u svojoj dinamici razlikovanja temeljnih koncepata postao dio baštine civilizacije Zapada, ali i srodnih civilizacija koje su sudbinski odredile svjetsku povijest te je Assmannovo djelo jedna suvremena potvrda nezamjenjivosti religijske baštine naše civilizacije. Cilj je ovoga istraživanja pokušaj kritičkog

vrednovanja Assmannovih uvida u nastanak monoteizma kao i pojedine vidike „cijene“ monoteizma: problem netolerancije, utjecaj (monoteističke) političke teologije na etiku, pravednost, sloboda te posebno odnos monoteizma i (religijskog) nasilja. Metodološki je okvir istraživanja interdisciplinarni; primjenjuju se kriteriji teorijsko-povijesnih znanosti, ali i metodološki pristupi teologije i kulturne antropologije.

Sadržaj disertacije želi kritički obrazložiti sljedeće postavke:

Fenomen nastanka monoteizma je religijska kao i kulturno-antropološka činjenica od prvorazrednog značenja za povijest civilizacije i njezinu budućnost. Monoteizam kao kulturno-religijski fenomen vlastitog izričaja i transcendentalne strukture govora istine traži cjelovit pristup; polazi se od propitivanja kategorije kulturnoga sjećanja. Assmannova teorija nastanka monoteizma otkriva hermeneutički ključ koji, uz pomoć širokog interdisciplinarnog pristupa, otvara horizont razumijevanja brojnih povijesnih i kulturno-antropoloških učinaka monoteizma. Ovaj hermeneutički ključ sažima se u konceptu/pojmu „mojsijevsko razlikovanje“ koji promovira imperativ istine; religijske i svake druge koja proizlazi iz ovog razlikovanja. U tom smislu tek povijest spasenja jednoga Boga i jednoga naroda utemeljuju misaone kategorije promišljanja prošlosti (stvaranje) i budućnosti (obećanje); tako se povijest „otvara“ čovječanstvu kao velika istina čovjekove zasebnosti i njegove mogućnosti razumijevanja svijeta i sebe u njemu. Ovdje (zapadna) civilizacija nema alternativu.

Pater Ivica Musa rođen je 1964. godine u Sarajevu gdje je i odrastao. U rodnom

gradu završio je osnovnu školu i gimnaziju. Stupivši u Družbu Isusovu, po završetku novicijata studira filozofiju na FTI-ju u Zagrebu koji će kasnije postati FFDI, odnosno danas Fakultet filozofije i religijskih znanosti (FFRZ, Jordanovac). Obavlja praktikum kao odgojitelj na Interdijecezanskom nadbiskupskom sjemeništu – Šalata te potom na FTI-ju u Zagrebu završava i studij teologije 1993. godine kada je zaređen za svećenika u Hrvatskoj provinciji Družbe Isusove. Kao mladomisnik obavlja službu župnog vikara u Župi Srca Isusova, Palmotičeva, istovremeno je vjeroučitelj na gimnazijama u Križanićevoj ulici u Zagrebu. Poslijediplomski studij na Pontificia Università Gregoriana, Facultas historiae ecclesiasticae, završava stupnjem licencijata (magisterija) iz crkvene povijesti 1998. godine. Predavač je različitih kolegija iz povijesti kršćanstva, ekumenizma, povijesti Crkve u Hrvata i srodnih područja na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove (od 1999.), Teološkom studiju FTI-ja (od 1999.), te na Hrvatskom katoličkom sveučilištu (2015.). Obavlja različite poslove i dužnosti unutar djelokruga rada Hrvatske provincije Družbe Isusove: voditelj Studentskog katoličkog centra (SKAC) u Zagrebu: 2003. – 2008., župnik (Župa Bezgrješnog Srca Marijina: Jordanovac, Zagreb): 2007. – 2010. i 2017. – 2020. godine, ravnatelj Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku: 2010. – 2014. godine. Do sada je objavljivao radove u više znanstvenih časopisa. (IKA)

Zlatni jubilej redovništva s. Tereze Simonović

Volosko, 23. siječnja 2022.

Sestra Tereza Simonović iz zajednice sestara Kćeri kršćanske ljubavi sv. Vinka Paulskog proslavila je 23. siječnja 2022. godine u Voloskom pedesetu obljetnicu redovničkog služenja. Sestri Terezi zlatni jubilej redovništva čestitao je i papa Franjo.

Veliku većinu svog posvećenog života, trideset pet godina, provela je upravo u Župi Volosko gdje su joj jubilej čestitali župljani i župnik Petar Belanić. Sestra Tereza odgojila je brojne Vološćane jer je od 1981. godine u dogovoru s tadašnjim župnikom mons. Josipom Šimcem vodila kateheze i radila u župnom pastoralu. S demokratskim promjenama 1991. godine počela je predavati i vjeronauk u školi te tako vjeri poučila brojne generacije. Ustrajnost i vjernost Bogu, molitva, poučavanje, čvrstoća vjere njezine su odlike na kojima su joj zahvalili župljani i župnik. U njihovo je ime Suzana Maglica na kraju mise pročitala zahvalu za sve godine neumornog predanja i služenja u ovoj župi. „Hvala Vam što smo se uz Vašu pomoć u ovoj crkvi često mogli osjećati kao u svom domu. Hvala Vam za generacije mladih koje ste podučavali vjeri i bili primjer mladima kako slijediti Isusa. Pokazivali ste im kako Isus treba hrabre i čvrste suradnike koji će uvijek biti na njegovoj strani, čak i kada to znači plivati protiv struje.“

„Sretna sam i ispunjena svime što sam radila, što sam mogla slaviti Stvoritelja molitvom, pjesmom i naviještanjem njegove radosne vijesti. Zahvaljujem Bogu na tome. Zahvaljujem i svim svojim sestrama iz naše redovničke zajednice, svim župnicima i sve-

ćenicima i župljanima s kojima sam surađivala“, rekla je s. Tereza. Na kraju je istaknula kako je voljela biti s djecom i jedino žali što je djece sve manje. (IKA)

U kapeli Corpus Domini proslavljena svetkovina sv. Franje Saleškoga

Zagreb, 24. siječnja 2022.

Sestre Pohoda Marijina 24. siječnja 2022. godine u kapeli Corpus Domini u Zagrebu svečano su proslavile svetkovinu svoga utemeljitelja sv. Franje Saleškoga kojom je započela Godina sv. Franje Saleškoga, prigodom četrinstote obljetnice njegova preminuća. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je pavlin o. Marko Glogović u zajedništvu s rektorom kapele preč. Vladom Razumom.

Na početku homilije o. Glogović rekao je vjernicima kako su se okupili zahvaliti Gospodinu na daru velikoga sveca Franje Saleškoga koji je bio veliki duhovnik, dušobrižnik i humanitarac te se brinuo za sirotinju, sve siromašne, bijedne i napuštene. Istaknuo je važnost slušanja Božje riječi jer je upravo ta Riječ učinila Franju Saleškog svetim i ta ista Riječ želi i sve ljude učiniti svetima. Božja riječ ima moć spasiti naše duše i učiniti nas svetima. A biti svet čovjek znači biti sretan čovjek. Božja riječ baca svjetlo na naše živote i pokazuje nam put ostvarenja naše svetosti u svakodnevnim prilikama i nevoljama života. U njoj je i sv. Franjo nalazio svjetlo i nadahnuće za svoj život i djelovanje, ustvrdio je propovjednik. „Svetost nije samo za sv. Franju Saleškoga, za vrijeme 16. stoljeća, ili za neke posebne ljude. Svetost je za svakoga od nas. Svi smo mi remek-djelo Božje i Bog tebe ljubi kao da si jedini i jedina na svi-

jetu. Dao je svoga Sina da iskrvari za tebe na Golgoti. Kako te ne bi ljubio i kako te ne bi htio vidjeti svetoga i svetu“, poručio je o. Glogović.

Nadalje je rekao da se o sudbini svijeta odlučuje upravo u klauzuri samostana gdje sestre žive i mole te da se đavao svim silama trudi isprazniti samostane i svojim primamljivim ponudama spriječiti to da mladi čuju Božji poziv i odluče se na rad oko svetosti. Pozvao je sve okupljene da se pod svaku cijenu bore za svetost, da nastoje biti vjerni Kristovi učenici koji se prepoznaju upravo po ljubavi. Ohrabrio ih je da u kušnjama i nevoljama života ne klonu duhom jer Gospodin je taj koji ih vodi kroz oluje i koji će sve okrenuti na dobro. Na kraju slavlja vjernici su imali priliku zaustaviti se pred relikvijama sv. Franje Saleškoga i u tišini moliti za njegov zagovor. Proslavi svetkovine prethodila je trodnevna priprava. Napose svečan bio je posljednji dan trodnevnice kada su se sestre spomenule četristo pedesetog rođendana svoje suutemeljiteljice sv. Ivane Franciske de Chantal.

Godina sv. Franje Saleškoga traje sve do 28. prosinca 2022. godine, dana svečeva rođenja za nebo. Tom prigodom Apostolska pokorničarna omogućila je sestrama i svim vjernicima koji pohode kapelu Corpus Domini dobivanje potpunog oprosta uz uobičajene uvjete na sljedeće dane: Pohod Blažene Djevice Marije, 31. svibnja 2022. godine; Presveto Srce Isusovo, 24. lipnja 2022. godine; Ivana Franciska de Chantal, 12. kolovoza 2022. godine; Margareta Marija Alacoque, 16. listopada 2022. godine i Smrtni dan sv. Franje Saleškog i završetak jubileja, 28. prosinca 2022. godine. (IKA)

Proslava Stadlerova i zlatnih jubileja Služavki Maloga Isusa

Slavonski Brod, 24. siječnja 2022.

Spomendan rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa, proslavljen je 24. siječnja 2022. godine u njegovoj rodnoj i krsnoj Župi Gospe Brze Pomoći u Slavanskom Brodu.

Duhovni program počeo je paljenjem svijeća kod Stadlerova spomen-obilježja blizu njegove rodne kuće i molitvom koju je predvodio domaći župnik Anđelko Cindori. Slijedila je potom, uz pjesmu Služavki Maloga Isusa, procesija ulicama grada do Katehetskog centra Župe Gospe Brze Pomoći gdje je euharistijsko slavlje predvodio vrhbosanski nadbiskup koadjutor mons. Tomo Vukšić. Tijekom mise pet redovnica Služavki Maloga Isusa, koje ove godine slave zlatne jubileje – pedeset godina redovništva, s. M. Admirata Lučić, s. M. Jadranka Lacić, s. M. Svjetlana Leko, s. M. Beatis Čajko i s. M. Alemka Šiljeg obnovile su zavjete i zahvalile Bogu za taj milosni dar.

Kako je toga dana bio i blagdan sv. Franje Saleškog kojemu u povodu četrirstote obljetnice njegove smrti Katolička crkva otvara i posvećuje ovu liturgijsku godinu, nadbiskup Vukšić u prigodnoj je homiliji govorio o životu i krepostima toga velikog sveca. Podsjetio je kako se sv. Franjo Saleški posebno istaknuo svojim nastojanjem oko očuvanja cjelovitog katoličkog nauka i jedinstva među kršćanima. „Iznalazio je načine koristeći se i tiskanjem prigodnih listova kako bi ljude informirao o ispravnom nauku pa je proglašen i zaštitnikom katoličkog tiska, novinara i pisaca“, naglasio je nadbiskup Vukšić. Uputio je na njegov pobožan

i krepostan život upamćen po strpljenju i blagosti prema svim ljudima. „Strpljenje sa sobom, sa svojim željama i manama kao i strpljenje s drugima, s njihovim zahtjevima i očekivanjima, još je zahtjevnija krepost nego blagost jer za nju je potrebno dugo vrijeme. Zato je sv. Franjo Saleški rekao kako treba imati srce sposobno za strpljivost jer se veliki planovi ostvaruju samo s mnogo strpljenja i ljubavi. Strpljenje i blagost smatrao je ovaj svetac ne samo najvažnijim osobnim krepostima za svakog kršćanskog dušobrižnika, svjedoka vjere i propovjednika, nego i najkorisnijim sredstvima i najboljim načinima za širenje evanđelja, obraćenja odlutalih kršćana i okupljanje novih članova Crkve“, rekao je uz ostalo nadbiskup Vukšić.

Dodao je kako je sv. Franjo smatrao da je kršćanska pobožnost, shvaćena kao vršenje kreposti, ne samo bitan dio života svakoga vjernika, nego ona treba biti vodilja čovjeku u svakom njegovu poslanju. Podsjetivši kako sv. Franju i slugu Božjega Josipa Stadlera povezuju i činjenice kako su obojica osnovala po jednu redovničku zajednicu, sv. Franjo Saleški Družbu Pohoda Marijina, a Stadler Družbu sestara Služavki Maloga Isusa, posebno je čestitao Stadlerovim duhovnim kćerima Služavkama Maloga Isusa koje ove godine slave svoje zlatne jubileje – pedeset godina redovništva. Duhovni rast i težnju za posvećenjem nazočnih vjernika kao i molitvu Bogu za Stadlerovo uzdignuće na čast oltara, nadbiskup je na kraju preporučio u zagovor sv. Franje. Nakon Vjerovanja pet jubilarke s upaljenim svijećama u rukama pred svojom vrhovnom poglavaricom s. Marijom Banić zajedno su izgovorile obrazac redovničkog zavjetovanja svoje Družbe te su tako posvjedočile kako će i dalje poput

svoga utemeljitelja s ljubavlju služiti Bogu i čovjeku, napose malenima.

Ovim slavljem, koje je u župnoj crkvi pred kipom Gospe Brze Pomoći završeno prigodnom molitvom za Stadlerovo proglašenje blaženim i pjesmom „Slugo Božji, Josipe“, ujedno je započela u Dekanatu priprava za iduću sto osamdesetu obljetnicu rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera koju su sestre Služavke Maloga Isusa nazvale molitveni hod za Stadlerovo proglašenje blaženim i svetim. Tako će se tijekom ove godine svakoga dvadeset četvrtog dana u mjesecu u jednoj od župa Slavonskobrodskog dekanata slaviti misa i moliti za Stadlerovo proglašenje blaženim i svetim. Tom će prigodom Služavke Maloga Isusa vjernike upoznati sa životom i likom ovog velikog sina grada Slavenskog Broda. Molitveni hod završava 8. prosinca na spomendan Stadlerove smrti kada će misno slavlje biti u Župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Brodskom Vinogorju u kojem žive i djeluju sestre Služavke Maloga Isusa. (IKA)

Sestra Kata Karadža nova misionarka u Ugandi

Zagreb, 25. siječnja 2022.

Članica Družbe Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina s. Kata Karadža primila je misijski križ na blagdan Obraćenja sv. Pavla 25. siječnja 2022. godine u crkvi Svete obitelji u Zagrebu.

Na blagdan Svijećnice 2. veljače s. Kata će putovati u Ugandu u mjesto Rwentobo gdje sestre franjevke djeluju od 2018. godine. Svečano euharistijsko slavlje te obred blagoslova misionarke i križa predvodio je

fra Filip Karadža, brat s. Kate. Sestra Željka Dramac, provincijalna predstojnica, vjernicima je predstavila s. Katu i misiju u koju odlazi te pročitala odluku o dopuštenju odlaska u misije. Nakon homilije fra Filipa koji je naglasio kako poput sv. Pavla svi u svome životu moramo doživjeti obraćenje, promjenu svoga mentalnoga sklopa kako bismo sve svoje stavili Bogu na raspolaganje, uslijedio je obred blagoslova nove misionarke te blagoslov i predaja misijskoga križa. Nakon popričesne molitve nacionalna ravnateljica Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj s. Ivana Margarin zaželjela je s. Kati blagoslovljeno djelovanje kojim će svima koje susretne donositi mir i dobro te joj obećala molitvenu i svaku drugu podršku. Sestra Ivana pročitala je i čestitku koju je s. Kati uputio mons. Luka Tunjić, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH, napomenuvši kako će Gospodin misijsku velikodušnost s. Kate i zajednice sestara franjevki zasigurno nagraditi novim zvanjima.

Sestra Kata rođena je 10. srpnja 1970. godine u Bulićima kraj Jajca od oca pokojnog Stipe i majke Ane rođene Šimunović. Ima tri brata, fra Filipa, Gordana i Josipa. U Župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Jajcu primila je sakramente kršćanske inicijacije. Nakon završene srednje škole stupila je u kandidaturu 1988. godine u Bugojnu. Redovnički život započinje u Kloštru Ivaniću ulaskom u novicijat 1990. godine te postaje članicom Družbe Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina. Prve redovničke zavjete položila je 1991. godine, a doživotne zavjete pet godina kasnije. Na Papinskom sveučilištu Salesianum u Rimu završila je Pastoral mladih i katehétiku, a

na sveučilištu Sv. Bonaventure u New Yorku u Americi završila je poslijediplomski studij iz franjevačke duhovnosti. Radila je kao vjeroučiteljica u OŠ Lovre plemenitog Matačića u Zagrebu i pastoralno djelovala u Župi Svete obitelji pripremajući vjeroučenike za sakramente pričesti i krizme. Obnašala je odgovorne službe u Provinciji. Bila je odgojiteljica kandidatica, zamjenica provincijalne predstojnice i tajnica Provincije, a u srpnju prošle godine završila je šestogodišnji mandat službe provincijalne predstojnice.

Od prvog poziva fra Ivica Perića početkom 2017. godine pa sve do završetka službe provincijalne predstojnice s. Kata se svesrdno zalagala i trudila kako bi zaživjela nova misijska zajednica na afričkom tlu. Poseban znak Božje providnosti s. Kata je vidjela u tome što je poziv fra Ivica Perića za odlazak u misije stigao baš u trenutku kada je Provincija slavila sedamdeset petu obljetnicu postojanja. Za nju je to bio znak i poziv da poput sestara iz Slovenije, koje su išle u nepoznato u tada misijsku Bosnu i Hercegovinu, sestre danas budu spremne poći tamo gdje su potrebne. Obavljajući službu provincijalne predstojnice, s. Kata je u nekoliko navrata posjetila Ugandu, a prilikom odlaska prvih sestara misionarki u Ugandu poslala je zajedno s njima te boravila oko tri mjeseca u toj zajednici. (IKA)

Sjednica Vijeća HBK-a za sjemeništa i duhovna zvanja

Zagreb, 25. siječnja 2022.

Sjednica Vijeća HBK-a za sjemeništa i duhovna zvanja, pod predsjedanjem predsjednika Vijeća splitsko-makarskog nadbiskupa

pa Marina Barišića, održana je 25. siječnja 2022. godine u zgradi Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu.

Uz nadbiskupa Barišića i tajnicu Vijeća s. Danijelu Anić, ASC, sjednici su nazočili rektori nadbiskupskih i biskupskih sjemeništa, povjerenici za pastoral zvanja i ministranata te povjerenici Povjerenstva za pastoral zvanja pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji. Nakon molitve nadbiskup Barišić podsjetio je kako se Vijeće održava u ozračju posebnih događanja u Crkvi. Među njima je i Sinodalni put koji je vrlo važan i za Crkvu u Hrvata koja je u tom smjeru započela konkretne korake; također Teološko pastoralni tjedan sa svojom tematikom „Preobrazba svećeništva u promjeni epohe“. Sve to zahvaća naše živote u bogoslovijama, sjemeništim, novicijatima i kućama formacije. Istinsko pitanje zajedništva – odnosa prema Bogu i prema bližnjemu. Nadbiskup Barišić zahvalio je svim članovima Vijeća na nesebičnom darivanju u povjerenoj službi te pozdravio nove članove. Razgovaralo se o susretu animatora za pastoral zvanja koji se zbog pandemije nije održavao već dvije godine. Želja članova Vijeća je nastaviti s formacijskim susretima animatora za zvanja uzimajući u obzir situaciju i okolnosti u kojima se nalazi cijeli svijet. Stoga je predloženo da sljedeći susret bude od 20. do 22. rujna u Splitu.

Na sjednici se razgovaralo i o nadolazećim susretima sjemeništaraca, bogoslova i odgojitelja. Predstavljeno je pismo i poziv vlč. Josipa Ivešića, tajnika Odbora za ministrante pri Vijeću, o Međunarodnom hodočašću ministranata od 25. do 28. kolovoza u Fatimu. Nedjelja Dobrog Pastira bila je također tema sjednice. Prirodni materijali

bit će pripremljeni i na vrijeme poslani u (nad)biskupije, redovničke zajednice i župe. (IKA)

Slikovnica „Majka Amadeja“ u školskim klubama

Đakovo, 27. siječnja 2022.

Povodom Dana sjećanja na žrtve holokausta koji se obilježava 27. siječnja 2022. godine, Milosrdne sestre sv. Križa darivale su slikovnicu „Majka Amadeja“ učenicima u dobi od prvog do četvrtog razreda osnovnih škola u Đakovu i okolici.

Iako slikovnica nije publicirana u okviru poznatih nakladničkih kuća i nema mnogo mogućnosti za komercijalnu promociju, broj distribuiranih primjeraka već prelazi brojku od četiri tisuće. Naime, tijekom posljednjih pet mjeseci, koliko je proteklo od prvog izdanja slikovnice, već je izašlo i drugo izdanje: prvo u nakladi od dvije tisuće, a drugo u nakladi od tri tisuće primjeraka. Tisak prvog izdanja u cijelosti su financirali Grad Đakovo i Židovska općina Osijek, na čemu im Milosrdne sestre sv. Križa srdačno zahvaljuju. Primjerci slikovnice dostavljeni su na adrese oko sto pedeset crkvenih i društvenih ustanova u Hrvatskoj, Srbiji te Bosni i Hercegovini. Uglavnom je riječ o dječjim vrtićima i osnovnim školama. Inicijativa za izradu slikovnice na tragu je prethodnih naraštaja Milosrdnih sestara sv. Križa koje su tijekom duge povijesti rada s djecom u školama i po župama prednjačile u uporabi likovnih materijala vlastite izrade u katehezi i na školskom vjeronauku. „Majka Amadeja“ treća je slikovnica u izdavačkom nizu Milosrdnih sestara sv. Križa „Životopisi uzora za djecu“. Prva slikovnica tog niza „Sestra

Zdenka“ prijevod je slovačkog izdanja; druga slikovnica „Blažena sestra Ulrika Nisch“ rađena je prema predlošku gotovog teksta, a tek treća „Majka Amadeja“ izvorna je i tekстом i ilustracijama.

Autorstvo slikovnice „Majka Amadeja“ potpisuju s. Krista Mijatović i s. M. Margita Gašparovsky. Slikovnica na živopisan način opisuje kako je majka M. Amadeja Pavlović, provincijalna poglavarica Milosrdnih sestara sv. Križa u vremenu Drugog svjetskog rata, spasila život djevojčici židovskog podrijetla Zdenki Bienenstock i posthumno zadobila odličje Pravednice među narodima. (Milosrdne sestre sv. Križa)

Dijamantni zavjeti Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu

Đakovo, 29. siječnja 2022.

Za vrijeme misnoga slavlja u kapelici Doma sv. Josipa u samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu 29. siječnja 2022. godine upriličeno je slavlje dijamantnog jubileja. „Mi danas u prvome redu slavimo ovaj veliki dar Isusov našim sestrama, a zahvaljujemo i za njihov odgovor“, rekao je o. Srećko Rimac, OCD, u svojoj propovijedi na misnome slavlju. Dijamantne jubilarke, koje su nakon propovijedi svečano obnovile svoje zavjete, bile su s. Vlatka Štimac, s. Felicijana Mišanec, s. Ernesta Kobaš, s. Filipina Harkanovac, s. Lucinija Mihaljević i s. Otilija Zdravčević. U prigodnoj propovijedi o. Srećko pozvao je sestre na zahvalnost: „Zahvala Bogu, Božja hvala nam treba biti na ustima. To je ono što u biti mi danas možemo činiti. Sve drugo je mucanje. U središtu ovoga slavlja je Bog koji je pozvao današnje jubilarke da ga slijede, da cijeli svoj

život predaju njemu. Bogu zahvaljujemo i za to što su one imale hrabrosti i slobodno su odgovorile na Božji poziv i njemu su rekle svoje konačno ‚da‘. Tako da danas u prvome redu zahvaljujemo Bogu za dar zvanja, ali i za mnogobrojne milosti koje je učinio u dušama današnjih jubilarke, kao i za mnoge milosti koje je Isus mogao učiniti zahvaljujući njihovoj otvorenosti. Kroz ovo vrijeme redovništva Isus je po vama, drage sestre, sigurno mnoge duše dotaknuo, mnoge podigao i usrećio.“

Otac Srećko zatim je progovorio o najbitnijim temeljima života po zavjetima: „Zaručnik je onaj koji zaručnicu uvodi u zajedništvo s Ocem i Duhom Svetim. Božanski život u krilu Trojice potpuno je siromašan, nikakvo posjedovanje sebe, zato jer je potpuno darivanje sebe... božanski život u krilu Trojice je i potpuna poslušnost, savršena ljubav, a ljubav je savršeno jedinstvo volja! Nitko od Trojice ne djeluje sam jer su savršeno jedinstveni u svojim odlukama! Oni su jedno u ljubavi! Nerazdjeljivi, jedan bitak, no tri osobe! Bog je ljubav i zato je i poslušnost tj. slušanje i prihvaćanje drugoga. Isus, došavši na zemlju, nikada nije ostavio krilo Očev! I stoga nikada nije prestao biti siromašan, čist i poslušan! Ono na što Bog poziva ljude jest da žive taj život Trojice!“

Propovjednik je završio čestitkom sestrama: „Drage sestre! Zajedno s vama zahvaljujemo Bogu koji vas je pozvao da ga iz bližega slijedite jer je jedan od tisuću krštenika onaj koji je od Boga pozvan i koji je odgovorio. Sve neka bude na proslavu i pohvalu slave Božje. Amen.“ U Zagrebu će šezdeset godina zavjeta obilježiti s. Fidelija Šatović, s. Slavka Soldo, s. Nedjeljka Kovačević i s. Antonijana Perić. (IKA)

Argumenti HKR-a o posvećenom životu kao jamstvu svetosti i štitu od svjetovnih napasti

Zagreb, 31. siječnja 2022.

U emisiji „Argumenti“ Hrvatskoga katoličkog radija 31. siječnja 2022. godine razgovaralo se o tome jesu li redovnici vizionari i proroci za naše vrijeme kao što su to bili njihovi utemeljitelji i što Crkva i svijet dobivaju po redovničkom pozivu te je li mu se teško odazvati. Gostovali su franjevac fra Serđo Čavar na službi odgojitelja hercegovačkih bogoslova u Zagrebu, klarisa s. Hedviga Bliznac, ekonoma u zagrebačkom samostanu sv. Klare i salezijanac don Branko Bendra, povjerenik za mlade Hrvatske salezijanske provincije. Emisiju je uredila i vodila Tanja Maleš.

Samostan sestara klarisa u zagrebačkim Mikulićima teško je stradao u zagrebačkom potresu 2020. godine, a sestre su u obnovi prepuštene providnosti. „Prepuštene smo Božjoj providnosti i dobrim ljudima. Vjerujem da naš samostan mnogo znači za grad Zagreb i da će nas gradonačelnik prepoznati kao dobitnik i pomoć za svoje upravljanje te da će nešto doprinijeti u obnovi. Mi molimo za njega, za vodstvo grada i države, naša je dužnost da ih molitveno pratimo“, rekla je s. Hedviga. Obnova samostana sestrama je važna i zbog primanja novih zvanja koja su jamstvo njihova opstanka. „Stanje sa zvanjima kod klarisa je dobro. Djevojke se javljaju. Prošle godine primile smo dvije djevojke, a i ove bismo godine isto primile dvije-tri djevojke, ali je kod nas sada problem s prostorom. Kako je samostan oštećen u potresu, nemamo dovoljno soba za djevojke koje se javljaju. Duh Sveti djeluje

na mlade da prepoznaju vrijednost svijeta i vrijednost posvećenog života. Dolaze nam djevojke s dobrom odlukom koje su u godini dana održavanja kontakata mogle upoznati našu zajednicu. One imaju ljubav prema euharistiji i žele žrtvu, molitvu, darivati se za Krista, za spasenje svijeta. Mi vjerujemo u smisao molitve i iako smo se odrekle naslade i duha ovoga svijeta, želimo da Duh Sveti bude u njemu“, istaknula je s. Hedviga.

Da je svako zvanje veliki dar i velika novost, istaknuo je don Branko. Rekao je kako su salezijancima susreti s mladima kroz oratorije, kroz dane otvorenih vrata i druga događanja važni jer utječu na odaziv. „Ono što mladi danas prepoznaju, važnost je osobnog susreta. Mi redovnici pozvani smo biti uprсутnjeno Božje lice. Važni su trenuci kada mi možemo susresti mlade i mislim da je to put animacije duhovnih zvanja. Kada mladi prepoznaju jedan znakovit molitveni i jak duhovni život, to ih privlači i omogućuje im da se preispitaju – ispunjava li to i njihovo srce“, naglasio je povjerenik za mlade Hrvatske salezijanske provincije. „Dobar odaziv u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji može se promatrati kroz dva pravca“, rekao je fra Serđo. „Najprije tu je Božja milost, a onda i Marijino posredništvo po Međugorju. Međugorje je postalo rasadište mnogih duhovnih zvanja u svijetu. Naša provincija ima mnogih plodova koji su povezani s Marijinom blizinom. Drugi smjer je ono što mi ljudi činimo. U Hercegovini vlada zdravo obiteljsko ozračje po pitanju odgoja i sakramentalnog života, a tu je i zauzetost fratara kroz Franjevačku mladež.“

U osvrtu na življenje redovničkih zavjeta u svijetu sugovornici su u emisiji istaknuli

da pogled u Krista daje smisao življenja zavjeta. Fra Serđo je istaknuo kako je življenje zavjeta radikalni hod za Kristom. „Kada se ne žive zavjeti do kraja i posvećeno, onda oni postaju breme samoj osobi. Možda je danas pod posebnim povećalom zavjet čistoće koji nam omogućuje duhovno očinstvo po kojem smo blizu mnogima. Kod mlade braće vidim da većina njih dolazi sa zdravim motivom i dobro prepoznaju redovničke zavjete. U formaciji radimo na onom što preobražava, a ne na onom informativnom. Mislim da redovnički život danas u vremenu nesigurnosti, naglašenog individualizma i tjelesnosti ima proročku snagu“, rekao je fra Serđo. Da je življenje zavjeta zahtjevno, potvrdila je i s. Hedviga ističući kako se za zavjete uz pomoć Duha Svetoga svakodnevno opredjeljuju. „Kada pogledamo u Krista, dobivamo smisao zašto živjeti zavjete“, dodala je. „Zavjeti su Kristov način življenja“, potvrdio je don Branko. „Ako kroz naše življenje Krist ne progovara, naše je svjedočanstvo plitko i površno. Krist nas uči da trebamo tražiti ono što On hoće. U tom smislu redovnička poslušnost je u prvom planu poslušnost volji Božjoj. Smisao i služba autoriteta u zajednicama je ta da nam pomaže da ostanemo vjerni izvornom nadahnuću. Poslušnost nam pomaže ostati nogama na zemlji, uči nas poniznosti.“ (IKA)

U Đakovu predstavljen film „Fra Marko Malović – čuvar hrvatskog Podunavlja“

Đakovo, 1. veljače 2022.

Dokumentarni film „Fra Marko Malović, svećenik – čuvar hrvatskog Podunavlja“ prikazuje fra Marka koji je tijekom Domovin-

skog rata ostao uz svoj narod u okupiranom Iloku. Predstavljen je u predvečerje Dana posvećenoga života, 1. veljače, u prostorima Središnje nadbiskupijske i fakultetske knjižnice u Đakovu. Fra Marko Ignac Malović rođen je 11. listopada 1946. godine u Domašincu u Međimurju. Još dok je bio dječak cijela obitelj doselila se u Vukovar gdje je završio osnovnu školu. Odmalena je bio ministrant, a povezanost s franjevcima bila mu je poticaj za odabir redovničkog života. Po završetku osnovne škole odlazi u franjevačko sjemenište u Zagrebu. Nakon godine novicijata, 26. kolovoza 1964. godine, položio je prve redovničke zavjete. Svečane redovničke zavjete položio je 8. prosinca 1969. godine u Vukovaru, a za svećenika je zaređen 25. lipnja 1972. godine u Zagrebu. Kao svećenik bio je na službi u Zagrebu, Bjelovaru, Našicama, Trsatu i Virovitici. Bio je u Iloku od početka velikosrpske agresije 1990. godine, tijekom Domovinskoga rata i mirne reintegracije hrvatskoga Podunavlja, u čemu je fra Marko dao značajan doprinos, sve do 2005. godine. Nakon toga bio je još u Bjelovaru, Virovitici, Varaždinu i Slavonskom Brodu.

Na prijedlog nadbiskupa Marina Srakića papa Ivan Pavao II. podijelio mu je 1999. godine crkveno odlikovanje *Pro Ecclesia et Pontifice* za njegovo svećeničko i redovničko djelovanje i evanđeosko svjedočenje u teškim ratnim i poratnim godinama, a predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman 1997. godine odlikovao ga je Redom Danice Hrvatske s likom Katarine Zrinske i 1999. godine Redom Danice Hrvatske s likom Marka Marulića. Gradsko vijeće Grada Iloka dodijelilo mu je Povelju Grada Iloka kojom ga je proglasilo počasnim građani-

nom u znak „zahvalnosti za duhovnu i inu potporu građanima Iloka u vrijeme Domovinskoga rata, a potom i u danima povratka prognanih Iločana”. Fra Marko je preminuo u Slavonskom Brodu 16. rujna 2018. godine u sedamdeset drugoj godini života, pedeset šestoj redovništva i četrdeset sedmoj svećeništva. Ukopan je na starom groblju u Vukovaru. (IKA)

Fra Miljenko Hontić novi provincijal franjevac konventualaca

Zagreb, 2. veljače 2022.

Hrvatska provincija svetog Jeronima franjevac konventualaca izabrala je 2. veljače 2022. godine u Zagrebu fra Miljenka Hontića za novog provincijala. Fra Miljenko Hontić preuzima službu sredinom veljače na redovitom provincijalnom kapitolu. Član je Hrvatske provincije svetoga Jeronima franjevac konventualaca. Rođen je 1965. godine u Molvama, svečane zavjete položio je 1990. godine u Zagrebu, a za svećenika je zaređen 14. lipnja 1992. godine u Vatikanu. U Provinciji je obavljao brojne i odgovorne službe. U dva mandata generalni kapitul izabrao ga je za generalnog asistenta Srednjoeuropskog cetusa Reda. (IKA)

Polaganje redovničkih zavjeta sestara klanjateljica

Zagreb, 4. veljače 2022.

Na svetkovinu svete Marije De Mattias, utemeljiteljice Družbe sestara Klanjateljica Krvi Kristove, 4. veljače 2022. godine, s. Martina Bukarica i s. Biljana Kostić položile su prve redovničke zavjete u zajednici Klanjateljica Krvi Kristove.

Svečano misno slavlje s obredom polaganja zavjeta u župnoj crkvi Blaženog Augustina Kažotića na Peščenici u Zagrebu predvodio je varaždinski biskup Bože Radoš. Biskup Radoš u svojoj je homiliji potaknuo sve nazočne, osobito sestre Martinu i Biljanu, da čuju poruku te Riječi i po njoj žive. „Dok otvaramo knjigu proroka Jeremije, odmah otkrivamo da nam želi odgovoriti na važna pitanja, ona pitanja koja bismo danas htjeli postaviti Martini i Biljani. Zašto ste danas ovdje? Kako to da ste izabrale ovaj put? Mi obično mislimo kako najprije u životu dolazi život, a onda malo pomalo otkrivamo koji je to naš životni put, izabiremo ovo hoću, ovo neću, ali Jeremija kaže: Ma prije nego što smo ušli u utrobu svoje majke, Gospodin je već bio s nama, već nam je dao put. Bog je razmišljao o nama i postoji najprije poziv, a onda život. Poziv u život. Život svakoga od nas pred Bogom je tajna. Bog, koji nas vodi, nije nas slučajno kao broj ubacio u ovaj svijet, nego je već za nas imao svoj put.“

Sestre Martina i Biljana pripremale su se tijekom nekoliko godina za ovaj čin prolazeći predviđene faze redovničke formacije. Dvije godine provele su u Rimu u Međunarodnom novicijatu Družbe zajedno s novakinjama iz drugih dijelova svijeta. Na završetku misnoga slavlja s. Zdravka Leutar, regionalna poglavarica, uputila je riječi zahvale svima nazočnima. (IKA)

Redovnice u sinodalnom hodu Crkve

Rijeka, 7. veljače 2022.

Sestre Presvetog Srca Isusova u Rijeci na redovitom mjesečnom susretu u Kući matici Družbe 7. veljače 2022. godine promišljale

su o sinodalnom hodu koji je za cijelu Crkvu započeo papa Franjo. Predavanje „Redovnice u sinodalnom hodu Crkve“ održao je dr. sc. don Damir Šehić.

U duhu je redovničkog života sinodalnost. Zajednički život zahtijeva i zajednički hod, susrete, oslušivanje, uzajamnu usmjerenost i zajedničko odlučivanje. Svjesni smo, isto tako, da ponuđena struktura redovničkog života često ne iscrpljuje sve mogućnosti te ne ostvaruje željenu puninu karizme. Ponekad nas svijest o toj činjenici može opterećivati, činiti nas malodušnima, tužnima ili pak razočaranima. Karizme redovničkih zajednica predstavljaju bogatstvo Crkve koja očituje raznolikost, ali nipošto nadmoć jedne zajednice nad drugom. Redovnici imaju zadaću sve podsjećati na to kako sinodalnost nije poglavlje rasprave o ekleziologiji, a još manje moda, neki slogan ili novi izraz koji se treba koristiti ili iskoristavati. Ne! Sinodalnost izražava narav Crkve, njezin oblik, stil, poslanje.

Promišljajući o sinodi, papa Franjo stavlja pred nas ambijent prve kršćanske zajednice ističući zajednički hod, zajedništvo, sudjelovanje i poslanje. Sve navedeno zahtijeva umiranje sebi, vlastitim idejama i planovima. Pratiti ritam zajednice i okoline, kao i volje drugih s kojima se suočavamo, predstavlja sponosno trpljenje. Nerijetko nas u tome prati osjećaj nespremnosti, neprihvatanja, zakirutosti i promjene vlastitog plana, sve je to prtljaga na leđima redovnice koju mora naučiti povremeno odlagati i biti svjesna da to ne predstavlja dragocjenu memoriju, već isprazni balast koji otežava korake i priječi ispravan pogled. Sinodalni ambijent predstavlja za nas „profesionalnu“ kršćansku obvezu. Razumjeti, prihvatiti i živjeti evanđelje

danas slušajući Duha i jedni druge zadaća je pred kojom ne smijemo uzmaći. Sinoda je „upit“ usmjeren svakome: „Koja je vaša posebnost u današnjem društvu i što je ono po čemu se kršćanina može prepoznati?“ Zasi-gurno bi idealan odgovor mogao biti: „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge“ (usp. Iv 13, 35). Napast na putu sinodalnosti dojam je demokratskog donošenja odluka pri čemu nadmoćna većina može zasjeniti ili pobijediti manjinu. To bi bio krivi i promašeni vid sinodalnosti koji bi zanemario temeljnu bit i zagledanost u Isusov mentalitet.

Sinodalnost nas uči trojstvenom modelu koji konačnu suglasnost ne temelji na proporcionalnosti i zbroju, već na suglasju postignutom zajedničkim razlučivanjem u jedinstvu i različitosti. Hijerarhija zahvaćena sinodalnim mentalitetom nije kruti upravitelj, već je u službi zajedništva. Da nije tako, zavjeti koje ste dali izgubili bi smisao i umjesto da dovedu do slobode, postali bi ugnjetavajući jaram: vlast postaje diktatura i poslušnost ropstvo, siromaštvo skida odgovornost s osobe i čistoća nije ništa drugo nego fasada koja čini život sumornim, a ne radosnim jer je plod dužnosti, ali ne i izraz najveće ljubavi. Redovničke zajednice u sinodalnom hodu mogu otkriti novu priliku i duhovsko oživotvorenje vlastite karizme u novom ambijentu i ozračju. Spomenuli smo na početku kako nas brojne činjenice čine nesretnima, možda su u njih ubrojani i vlastiti promašaji pa zajedno čine kruto stanje malodušja. Pad zvanja, zatvaranje zajednica, smjena generacija, smanjenje discipline, „moj pogled“ na Crkvu, vlastiti grijesi i neostvarene želje, sve to predstavlja teret koji nosimo sa sobom.

Eshatološka narav posvećenog života očituje se u tome što predstavlja „anticipaciju budućeg kraljevstva i konačnog svijeta“ (VC, br. 26.). Ono je prožeto stavom nade koja redovnice poziva gledati prema spasenju u iščekivanju i svjedočeci jer „gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce“ (Mt 6, 21). „Redovnice životnim stilom daju obrazloženje nade koja je u nama“ (1 Pt 3, 15). Eshatološka usmjerenost posvećenog života vidljiva je na specifičan način u življenju evanđeoskog ideala djevičanstva po kojem se na poseban način ostvaruje dostojanstvo i poziv žene. Pozvana da ljubi i bude ljubljena, žena u pozivu na djevičanstvo otkriva Krista koji je dokazao savršenu sebedarnu ljubav. Evanđeoski radikalizam, ostavili su sve i slijedili Krista (Mt 19, 27), sadrži duboko predanje u zaručničkom smislu, a osposobljuje srce posvećene žene za iskustvo duhovnog majčinstva (usp. *Mulieris dignitatem*, br. 20-21). Ono se očituje u brizi za druge, osobito najpotrebnije. Pritom redovnica u svakom čovjeku otkriva Krista s drugim licem, tako da ljubav prema Bogu u ljubavi prema bližnjemu postaje jedno jer u najmanjima susrećemo Isusa, a u Isusu susrećemo Boga, prema njegovim riječima „što god učinite jednom od ove moje najmanje braće, meni ste učinili“. (Mt 25, 40)

Traženje lica Božjega, u Isusu Kristu otkriveno kao lice milosrđa, očitovano kroz svu povijest, dokazuje nezatomljivu duhovnu dimenziju koja usmjeruje srce k traženju Boga i djelovanjem Duha Svetoga postaje put suobličenja Kristu na osobit način, vidljiv u redovničkom životu. Ovdje si slobodno možemo postaviti pitanje koliko nam ove istine, koje smo sada prikazali, pomažu

u svakodnevnom osvješćivanju eshatološkog elementa. Podsjetimo se i ovdje kako redovničko odijelo, javno položeni zavjeti, naša prisutnost na ulicama grada te susreti s ljudima, sve to neprestano podsjeća na jedan oblik života koji nosi jasnu poruku kako smo Kristovi. Mi postajemo znak koji upućuje na Krista, ali u svojoj smo biti pravi simbol koji već donosi onu stvarnost koju predstavljamo.

Redovništvo mora biti svjesno i govoriti o vlastitoj povijesti kako bi očuvalo živim vlastiti identitet, što je prisjećanje puta prethodnih naraštaja kako bi se u njima otkrila iskra nadahnuća, ideali i nosive vrijednosti. Zahvalno gledanje na prošlost potiče uzdizanje hvale Bogu za ostvareni sveti hod tolikih Bogu posvećenih osoba koje i danas nadahnjuju. Osim zahvalnosti pogled na prošlost otvara put i poniznosti. Redovnička budućnost nazire se u jedinstvu, zajedničkom hodu i poniznom osluškivanju Duha. Redovnički život ne smije postati zatvorena autoreferencijalna jedinica Crkve koja neće primati ni davati. Redovništvo ne smije biti ni kruta provedba autokratske politike pojedinaca i skupina, divljenje nad „idealnom prošlošću“ i lamentiranje pred neizvjesnom budućnošću. Redovništvo jedino može biti i ono već je zajednički hod i osluškivanje te izlazak iz vlastite komocije koja nas poziva postati suputnicima. Sinoda je proces i svojevrsna revizija, a mi često volimo brza rješenja. Gospodin nas uči strpljivosti. (IKA)

Izbor nove opatice samostana sv. Andrije u Rabu

Rab, 7. veljače 2022.

Na samostanskom kapitolu pod predsjedanjem biskupa Ivica Petanjka 7. veljače 2022. godine u Rabu za novu opaticu izabrana je s Marija Zrinka Roglič. Izbori su održani nakon preminuća opatice majke Marije Marine Škunca. Sestra Marija Zrinka Roglič, pouzdajući se u Gospodina i oslanjajući se samo na njega, prihvatila je službu i preporučuje se u molitve. (IKA)

U Hvaru proslavljena šezdeseta obljetnica redovništva s. M. Nives Vujević

Hvar, 9. veljače 2022.

Na blagdan sv. Skolastike, 9. veljače 2022. godine, u samostanu i crkvi sestara benediktinki u Hvaru svečano je proslavljena šezdeseta obljetnica redovništva s. M. Nives Vujević. Euharistijsko slavlje predvodio je don Stanko Jerčić. Don Stanko je u propovijedi citirao poznatu latinsku poslovicu: „Pjesnikom se rađa, a govornikom postaje“, prigorivši onima koji svakodnevno govore: „Sveci se ne rađaju, svecem se postaje“. Svoj prigovor dokazao je tvrdnjom kako je Blažena Djevica Marija rođena (kao) svetica. Napomenuo je kako „među Isusovom dvanaesticom polovicu čine bratski parovi“ te dodao: „A danas slavimo veliku Skolastiku, veliku sestru još većeg brata. Vjerojatno su blizanci, kako nam sugerira i natpis na njihovoj zajedničkoj grobu u Monte Cassinu: ‘Benedikt i Skolastika došli su na zemlju jednim porodom, bili su odani Bogu jednom pobožnošću i ovaj ih jedan grob čuva’.

Potom je upozorio kako bi se moglo pomisliti da je svetost nasljedna osobina koja se događa po nekom genetskom kodu, kao i izvrsnost u sportu, npr. Janice i Ivice Kostelića te Blanke i Nikole Vlašića. No njihovi bi nam roditelji jednoglasno posvjedočili: 'Da, mi im jesmo mnogo pomogli, ali ipak, uz Boga koji ih je obdario karizmom i talentom te izvrsnim tjelesnim i duševnim predispozicijama, glavni čimbenik njihovih sportskih uspjeha oni su sami, njihovo htijenje, naporno vježbanje i neizmjerni trud koji su ustrajno ugrađivali u ta svoja postignuća'.

Pogotovo sve to vrijedi za dosege svetosti“, ustvrdio je don Stanko spomenuvši sv. Franju Asiškoga „kojemu je otac sudskom tužbom i kućnim pritvorom nastojao izbiti te 'svetačke mušice iz glave', a njegovu nasljedovateljicu Klaru stric je htio čak vojnom intervencijom spriječiti u tome da se prikloni tim Franjinim 'ludorijama'. Isto tako, ugledni i moćni otac Stanislava Kostke prijetio je cijeloj Družbi Isusovoj ako ga prime u svoje redove. Otac Alojzija Gonzage, kušajući ga odvratiti od 'pretjerane duhovnosti', optuživao je svoju suprugu da ga je njome 'inficirala'. Stoga ju je pokušavao uvaliti u žarište moralne pokvarenosti europskih dvorova. Na ovim primjerima doslovno se ispunišu Isusove riječi: *Nemojte misliti da sam na zemlju došao donijeti mir! Nisam došao donijeti mir, nego mač. Došao sam rastaviti: sina od oca, kćerku od majke (...) i neprijatelji će čovjeku biti domaći njegovi!*“

Don Stanko je upozorio kao „neki misle da je svetost zanat koji se izučava u duhovnom staležu – u sjemeništima i samostanima te prakticira u novicijatima. Za njih su svećenici i časne specijalizirani kršćani ili specijalisti svetosti, a vjernici laici 'obični'

kršćani – vjernici 'opće prakse'. U nedavnoj prošlosti pobožni vjernici znali su 'duhovne vođe' uzdizati u astralne visine, na razinu andeoskih bića. Tko bi ga znao zašto su, u ta 'davna stara vremena', naši predšasnici, 'donovi i dumne', barem neki od njih podgrijavali takvu mitizaciju i idealiziranje naših likova, ali vidimo da to danas vraćamo s kamatama, kada se priređuju medijske izložbe klerikalnih grijeha i krimena na kojima se stavljaju pod povećalo i najobičniji primjeri naših slabosti i grijeha“, primijetio je don Stanko.

U životopisu svete Terezije Velike čitamo kako je nakon dvadeset godina života u samostanu u Avili, koji se bio pretvorio u dnevni boravak dokonih avilskih gospođa iz visokoga društva, u kojemu se živjelo prilično mondeno, svjetovno, Terezija doživjela obraćenje da bi potom, u tandemu s Ivanom od Križa, samostan po samostan reformirala, radikalno obnovila vrlo razgranati karmelski red, muški i ženski“, rekao je don Stanko i naveo još jednu klasičnu uzrečicu: „Nitko nije svetac prije smrti!“ te protumačio da je to točno, ali jednako tako „nitko nije ni otpisan prije smrti! Neki su od nas dosegli godine u kojima možda i nismo više sposobni za veliki rad u vinogradu Crkve Božje, ali čak i u jedanaestoj uri svoga životnog dana možemo ozbiljnije poraditi na obrađivanju svoga osobnog vinograda pri tom preteći same sebe i svoju dušu posvetiti, da bi nas konačno naš Spasitelj poveo u svetište Gospodnje da, kao i sveti Dizma, supatnik Isusov, u smrtnome svome času čujemo njegovu spasonosnu riječ: *Bit ćeš sa mnom u raj!*“, poručio je don Stanko čestitavši dijamantni jubilej sestri Nives riječima pjesme. (IKA)

Novi zbornik o franjevcima kapucinima

Zagreb, 10. veljače 2022.

U zborniku su sabrana predavanja s međunarodnog znanstvenog simpozija koji je održan 12. i 13. listopada 2018. godine u Zagrebu u povodu proslave četiristo godina od dolaska franjevac kapucina u Zagreb (1618. – 2018.) kao i prigodni prilozi vezani uz proslavu visoke obljetnice. Zbornik, koji je za tisak priredio Anto Barišić, sadrži dvadeset tri priloga na sedamsto osamdeset četiri stranice, a osim hrvatskim radovi u zborniku pisani su slovenskim, talijanskim, španjolskim i engleskim jezikom. (IKA)

Susret štovatelja Gospe čudotvorne medaljice s Marijinih sestrama u Osijeku

Osijek, 12. veljače 2022.

U samostanu Družbe Marijinih sestara čudotvorne medaljice Hrvatske provincije Marijinih sestara u Osijeku održan je 12. veljače 2022. godine susret štovatelja Gospe čudotvorne medaljice i Marijinih sestara. Susret je, uz duhovni poticaj „O, Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo“, započeo u kapelici čašćenjem Gospe uz molitvu „Vječne devetnice“, a nastavljen molitvenom posvetom i prikazanjem „Djevičanskoj Majci Božjoj, Bezgrješnoj Mariji, Gospi od čudotvorne medaljice“ te uveličan pjevanjem marijanskih hvalospjeva. Središnji događaj bilo je misno slavlje koje je predvodio vlč. Blaž Jokić. Nakon mise uz duhovno razmatranje održano je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom te je zajedništvo zaključila zahvalom s. Danije-

la Jukić. Susretom je nastavljena višedesetljetna tradicija mjesečnog duhovnog sabiranja redovnica i laika. Bila je to prigoda za darivanje posvećene medaljice vjernicima i molitvenog priručnika te za upoznavanje sa značenjem Gospinih poruka po čudotvornoj medaljici koja govori o kršćanskoj nadi i ljubavi. (IKA)

Počelo slavlje redovitog kapitula Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca

Zagreb, 14. – 17. veljače 2022.

Kapitul je počeo slavljenjem mise i zazivom Duha Svetoga u kapelici Svetoga Duha koju je predvodio generalni ministar Reda fra Carlos Trovarelli. U homiliji fra Carlos je uputio riječi poticaja braći kapitularcima za bolje raspoznavanje darova, razlučivanje koje zahtjeva stav siromaštva duhom i dijaloga s Bogom. Svatko od nas nalazi se na putu kao i izabrani narod te je potrebno uvijek oslušivati Božji glas, zaključio je fra Carlos. Slušati i biti spreman odgovoriti te činiti to polako nije gubljenje vremena, nego davanje vremenu darovanom od Boga.

Kapitulu predsjedja generalni ministar Reda fra Carlos A. Trovarelli koji je i otvorio rad riječima: „Pozivam sve da vode brigu o dobrobiti Provincije: provjeravanjem života i djelatnosti njezine braće u duhu evanđelja, našega Pravila i naših Konstitucija te naučavanja Crkve; izborom provincijalnog ministra i svih onih koji prema našim pravilima moraju obavljati službu vlasti i poticanja; planiranjem hoda provincije za sljedeće četiri godine i tražeći prikladna rješenja za probleme koje će kapitul smatrati potrebnim da se s njima suoči. Neka se sve to do-

gađa u ozračju molitve, bratstva, uzajamnog uvažavanja, zajedničkog razlučivanja, na što veću slavu Božju, u iskrenu traženju dobra ove Provincije i čitava Reda, pod vodstvom Duha Svetoga i zaštitom Bezgrešne Djevice Marije, zaštitnice našega Reda, njezina zaručnika sv. Josipa, svih franjevačkih svetaca i svetica i naročito našega serafskog oca sv. Franje, čiji blagoslov zazivam na sve vas.“

Na početku prve sjednice fra Pero Džida održao je nagovor duhovnog karaktera. Fra Pero je stavio naglasak na služenje braći kao što je to Krist činio, na službu koja sadrži zadaću i dužnost te na vlast u Crkvi i prvenstvo u ljubavi, nesebičnosti, odricanju i praštanju. Također je govorio o autoritetima, njihovoj vlasti, služenju i njegovu provođenju u djelo.

Nova provincijalna uprava izabrana je 17. veljače. Braća franjevci za definitore su izabrala fra Peru Džidu, fra Martina Jakovića, fra Zlatka Vlaheka, fra Josipa Petonjića i fra Vladimira Vidovića. Fra Martin Jaković obnašat će i službu vikara Provincije, fra Josip Petonjić službu egzaktora, a fra Zlatko Vlahek tajnika Provincije. Za ekonomu je izabran fra Marko Vrdoljak. (IKA)

Zbornik „Hrvatski isusovci za obitelj. Uz pedesetu obljetnicu Obiteljske ljetne škole (1971. – 2021.)“

Zagreb, 15. veljače 2022.

U nizu izdanja Obiteljskoga centra Fakulteta filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu tiskan je zbornik „Hrvatski isusovci za obitelj. Uz 50. obljetnicu Obiteljske ljetne škole (1971. – 2021.)“. Hrvatski isusovci bili su pioniri u mnogim apostolatima u hrvatskom narodu. U takve zasigurno

valja ubrojiti i apostolat obitelji. On obuhvaća „Tečaj pripreme za brak“, „Obiteljsko savjetovalište“, „Bračne susrete“ i „Obiteljsku ljetnu školu“. Korijeni tih apostolata sežu na početke šezdesetih godina prošloga stoljeća te su se oni s vremenom sve više individualizirali, odnosno institucionalizirali doživjevši visoku godišnjicu svojega plodnog rada. Obiteljska ljetna škola započela je 1971. godine u sklopu početka djelovanja Obiteljskoga odjela Filozofsko-teološkoga instituta Družbe Isusove u Zagrebu.

Tijekom pedeset godina škole izgovoreno je i napisano mnogo vrijednih priloga. Nije ih, naravno, bilo moguće objaviti sve. U predgovoru zbornika stoji: „Urednici su se odlučili za one priloge za koje smatraju da će pod ovim ili onim vidikom moći biti smjerodavni za problematiku obitelji i u budućnosti“. Zbornik tako donosi priloge značajnih hrvatskih teologa, filozofa, psihologa, pedagoga i duhovnih pisaca kao što su: Celestin Tomić, Josip Baloban, Rudolf Brajičić, Ivan Koprek, Anto Mišić, Mihály Szentmártoni, Mijo Nikić, Pero Vidović, Josip Weissgerber, Josip Ćurić, Jure Bosančić, Tonči Trstenjak, Ante Vukasović i dr. (IKA)

Blagdan bl. Mihaela Sopočka u Sisku

Sisak, 15. veljače 2022.

Blagdan bl. Mihaela Sopočka, ispovjednika i duhovnika sv. Faustine i utemeljitelja Družbe sestara Milosrdnog Isusa, proslavljen je 15. veljače 2022. godine u bazilici Sv. Kvirina u Sisku.

Misno slavlje predvodio je preč. Robert Jakica. Nakon kratkog podsjećanja na životis bl. Mihaela Sopočka, preč. Jakica osvr-

nuo se na poslanje blaženika te poteškoće kroz koje je prolazio šireći poruku Božjeg milosrđa. Isus nikada nije prošao pokraj ljudske patnje kao učitelj neosjetljiv za ljudsku muku, nego kao milosrdni i milostivi liječnik. Svakoj se patnji približio, spustio se do bolesnika na tijelu i na duši i donio mu ozdravljenje, snagu, radost, život. Očitovao nam je „Boga, bogata milosrđem.“ Družba sestara Milosrdnog Isusa u Sisku djeluje od veljače 2021. godine došavši na poziv Udruge Betlehem. Sestre osim u Udruzi djeluju i na župi kao pastoralne suradnice, vodeći župni vjeronauk za prvopričesnike i zajednicu Štovatelja Božjega milosrđa. (IKA)

Predstavljena knjiga „Zadovoljština u duhovnosti karmelićanki Božanskog Srca Isusova“

Strmac, 16. veljače 2022.

U samostanu sestara karmelićanki Božanskoga Srca Isusova u Strmcu kraj Samobora 16. veljače 2022. godine predstavljena je nova knjiga s. Marije od sv. Josipa Zovkić i njezinog brata mons. dr. Mate Zovkića „Zadovoljština u duhovnosti karmelićanki Božanskoga Srca Isusova“.

Nazočne je pozdravila provincijalna poglavarica, i sama Strmkinja, s. Andreja od Milosrdnog Isusa Petravić koja je, među ostalim, istaknula: „Biti karmelićanka Božanskog Srca Isusova, a ne biti pritom duša zadovoljštine, naša je bl. Marija Terezija od sv. Josipa smatrala nemogućim. To nije moguće u smislu autentičnosti u življenju redovničkog poziva i vjernosti karizmi koju nam je u baštinu ostavila utemeljiteljica. Upravo zadovoljštinu je ta velika žena prepoznala kao prvu svrhu nove družbe, nast-

le kao odgovor na poticaje Duha Svetoga 1891. godine“. Govoreći o zadovoljštini u misli i djelu majke Marije Terezije od sv. Josipa, s. Marija Zovkić osvrnula se na činjenicu kako je ona prisutna u normativnim spisima karmelićanki Božanskog Srca Isusova. „Zadovoljština se u nauku bl. s. Marije Terezije od sv. Josipa provlači kroz čitav niz pobožnosti, djelovanja i duhovnosti i očituje se u predanju i posveti Srcu Isusovu i ugledanju u ljubav bez granica. Premda svaka pobožnost nosi naglasak svoga vremena, pa tako i ona koja se tiče zadovoljštine, njezine bitne vrijednosti ne blijede“, istaknula je s. Marija i zatim konkretnim citatima pokazala kako utemeljiteljica vidi zadovoljštinu koja ide za tim da se po njoj nadoknadi ono što ljudi svojim grijesima i uvredama Boga prouzrokuju. U nastavku predavljanja o udjelu mons. Mate Zovkića, koji je prikazao štovanje Srca Isusova prema novijim smjernicama učiteljstva Crkve, kao i misne molitve koje su pod utjecajem suvremenih teoloških gibanja nešto izmijenjene, govorio je pročelnik katedre Svetoga pisma Staroga zavjeta na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu izv. prof. dr. sc. Božidar Mrakovčić, ujedno i urednik knjige. Tako je, primjerice, izmijenjena molitva na svetkovinu Srca Isusova koja je za vrijeme Pija XI. glasila: „Bože, ti nam otvaraš beskrajno blago u srcu svoga Sina, koje su ljudi grijesima ranili. Daj da ga častimo u vjeri te mu damo dužnu naknadu“, a nakon Drugog vatikanskog koncila ona glasi: „Sve-mogući Bože, štujemo Srce tvoga ljubljeno-ga Sina i slavimo spomen njegove ljubavi prema nama. Daj da iz tog nebeskog vrela crpimo obilne darove milosti“.

Oslonivši se na poticaj dr. Zovkića, koji je uputio na nauk o zadovoljštini kako ga je u 11. st. vidio sv. Anzelmo, prof. Mrakovčić iznio je vrlo vrijedne misli upravo o tome nauku te ga rasvijetlio i tumačenjima suvremenih autora, koristeći ponajviše članak Alde Starića „Teorije spasenja kroz povijest“ (BS, 1982.). Sv. Anzelmo gleda na odnos između Boga i čovjeka iz pravne perspektive, izriče ga pravnim rječnikom. Između Boga i čovjeka stvari trebaju biti po pravu uređene. Čovjek se svojom slobodom i odgovornošću nalazi nasuprot Božjih zakona i propisa koje je u stanju prekršiti. To je onda grijeh koji se shvaća kao slobodan čin. Čovjek je za svoj grijeh kriv i po pravu i pravednosti zaslužuje kaznu. Za grijeh čovjek treba dati ili zadovoljštinu, dragovoljnu nadoknadu (pokoru) ili će ga za njih stići zaslužena kazna. Ako čovjek čini pokoru, onda se pomiruje s Bogom, ublažuje Boga i tako ide prema svome konačnom spasenju. Djelo spasenja shvaća se kao obnova, vraćanje na stanje prije istočnoga grijeha što nam je Krist zaslužio svojom žrtvom na križu. Anzelmo želi objasniti zašto je Bog morao postati čovjekom da bi ga spasio. Nije zadovoljan teorijom iskupljenja prema kojoj je Krist svojom smrću dao otkupninu đavlu zbog njegovih tobožnjih prava prema ljudima koji ih je uspio navesti na grijeh.

Anzelmo polazi od činjenice da je Bog stvorio čovjeka za blaženstvo čemu se ispriječio čovjekov grijeh koji, da bi se ispunio izvorni Božji plan, treba ukloniti, dokinuti, nadvladati kako bi čovjek mogao ući u vječno zajedništvo s Bogom. Prema Anzelmumu grijeh je zlo koje narušava izvorni „red“ (*ordo*), dio kojega je i „Božja čast“ (*honor*) koju čovjek duguje Bogu. Anzelmo od Bož-

je časti kao *honora* razlikuje Božje unutarnje dostojanstvo (*honestas*) koje je nemoguće povrijediti. Grijehom je čovjek Bogu uskratitio dužnu čast, štoviše obeščastio ga je, pojasnio je dr. Mrakovčić i uputio na biblijske temelje za nauk o zadovoljštini kako kod sv. Anzelma tako i onaj općeprihvaćen u crkvenom nauku. Grijeh je prezir Boga (2 Sam 12, 9; „Zašto si prezreo Gospodina i učinio ono što je zlo u očima njegovim“ ili Rim 2, 23-24; „Ti koji se Zakonom dičiš, kršenjem toga Zakona Boga obeščastuješ! Doista, kako je pisano ime se Božje zbog vas huli među narodima“).

Zašto Bog ne bi jednostavno čovjeku oprostio njegov grijeh, upitao se prof. Mrakovčić? Anzelmo smatra da je to isključeno jer je Bog pravedan (*iustus*) i kao takav poštuje red (*ordo*) koji je stvaranjem sam uspostavio, a prema kojemu je čovjek dužan Boga častiti. Kako čovjek Boga časti? Tako da s povjerenjem vrši njegove zapovijedi vjerom prepoznajući i priznajući Božju mudrost i dobrotu. Bog se, dakle, ne može odreći svoje časti, nego je potrebno ispraviti nepravdu koju je čovjek grijehom Bogu nanio, a time i povredu izvornoga reda. Bog, naime, ne traži zadovoljštinu zato što je On uvrijeđen, nego zato što je njegova čast dio stvorenoga reda koji je potreban čovjekovom životu i njegovoj časti i njegovu dostojanstvu. Božja čast koristi čovjeku i njegovom razvitku. Zato se Bog ne može odreći te časti jednostavnim milosrđem i samilošću.

Kako ispraviti nepravdu i nered koji je grijeh unio? Postoje dvije mogućnosti: kazna ili nadoknada, satisfakcija (*satis facere*), zadovoljština. Budući da je Bog odredio čovjeka za spasenje, kazna (smrt) kao opcija ne dolazi u obzir pa se mora iznaći mogućnost

nadoknade ili zadovoljštine. Može li čovjek obilnim dobrim djelima dati zadovoljštinu za svoje grijeh? Ne, jer su čovjekova dobra djela ono što je čovjek sam po sebi dužan činiti u odnosu prema Bogu. Čovjek svojim dobrim djelima ne može stvoriti nikakav višak vrijednosti kojom bi mogao dati Bogu zadovoljštinu. Da bi dodatno naglasio nemogućnost nadoknade, Anselmo naglašava da je svaki čovjekov grijeh neizmerno težak jer je to čin protiv neizmjernog Boga i njegove volje.

Kasnije su ga ispravili, pripomenuo je predavač. Težina grijeha ovisi prvenstveno o onome koji ga čini, koliko je pojedinac slobodan i svjestan svoga grijeha. Nijedan čovjek, pa ni najbolji, ne može dati Bogu pravednu zadovoljštinu za grijeh. To može samo Bog, a on je to učinio u svome sinu Isusu Kristu, pojasnio je prof. Mrakovčić i uputio na novija tumačenja. Tako u Enciklopedijskome teološkom rječniku stoji: „Anselmova brižno razrađena teologija znala je katkad biti krivo tumačena u pučkom propovjedništvu gdje se Boga prikazivalo kao nekog moćnog vladara koji za uvrede traži naknadu u patnji i krvi. Takvo poimanje opasno iskrivljuje sliku koju nam je o Bogu objavio Isus. Osim toga, takva tumačenja ne odgovaraju Anselmovu poimanju koje je dugo utjecalo i na katoličku i na protestantsku teologiju“, istaknuo je na kraju prof. Mrakovčić. Program je vodio don Anton Šuljić. (IKA)

Blagoslov oca Jeronima Adama Marina, novog opata Slavenske benediktinske kongregacije

Zadar, 17. veljače 2022.

Otac Jeronim Adam Marin, OSB, prior benediktinskog samostana Sv. Kuzme i Damjana na Čokovcu na otoku Pašmanu, novi je opat predsjednik Slavenske benediktinske kongregacije sv. Vojtjeha-Adalberta, a svečano misno slavlje s obredom blagoslova novog opata Marina 17. veljače 2022. godine u katedrali sv. Stošije u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup mons. Želimir Puljić. Za vrijeme obreda nadbiskup Puljić uručio je opatu Marinu Pravilo sv. Benedikta, prsten, štap i mitru.

U svijetu postoji dvadeset pet benediktinskih kongregacija i oko osam tisuća benediktinaca. Slavenska benediktinska kongregacija obuhvaća pet samostana: tri u Češkoj, jedan u Sloveniji i samostan na Čokovcu, jedini muški benediktinski samostan u Hrvatskoj koji postoji od 1125. godine, gdje su benediktinci došli iz Biograda na Moru, nakon što im je Venecija ondje srušila matični samostan. U Češkoj djeluje nadopatija sv. Vojtjeha-Adalberta i Margarete u Pragu-Brevnovu i tri opatije: sv. Václava i Vencele u Broumovu, sv. Petra i Pavla u Rajhradu te Djevice Marije i sv. Jeronima u Pragu-Émauzy te dva priorata: sv. Ćirila i Metoda u Mariboru u Sloveniji i sv. Kuzme i Damjana na Čokovcu u Hrvatskoj.

Otac Jeronim rođen je 12. srpnja 1975. godine u Zadru. Monaške zavjete položio je na Čokovcu 2001. godine. Priorom samostana na Čokovcu imenovan je 2010. godine. Za svećenika je zaređen 2011. godine u katedrali sv. Stošije u Zadru. Za novog

opata predstojnika Slavenske benediktinske kongregacije sv. Vojtjeha-Adalberta izabran je na generalnom kapitulu u benediktinskoj opatiji Brevnov u Pragu 21. listopada 2021. godine. U službi opata, koji se bira na mandat od šest godina, naslijedio je opata Edmunda Wagenhofera, OSB. Otac Jeronim i dalje ostaje prior samostana sv. Kuzme i Damjana na Čokovcu u kojem trenutno djeluje šest monaha. Na kraju mise prigodnu riječ prisutnima u katedrali sv. Stošije uputio je opat Marin. „Novi opat nastojat će živjeti riječ staroga opata Benedikta koji je rekao da dobar opat svoje učenike treba poučavati svemu što je dobro i sveto, više djelom, nego riječju“, rekao je. „Mi smo po mnogo čemu najmanja kongregacija, ne samo brojem, ali što je to zapravo veliko, a što malo, to najbolje zna Gospod. I ja sam danas još jednom naučio tu lekciju. Veliki smo kad križ prihvatimo jer on nas veže s Kristom, veže nas jedne s drugima, čini velikima u Božjim očima. Preporučam u vaše molitve našu kongregaciju, da budemo veliki u prihvaćanju križa koji Gospodin stavlja na nas. Taj križ nije samo muka i teret, on je i izvor mnogih blagoslova i konačno znak i sigurnost uskrsnuća“, poručio je opat Marin.

U želji da o. Jeronima „Gospodin obdari milošću i snagom da riječju i djelom vodi braću putem svetosti“, nadbiskup Želimir Puljić opatu i članovima Slavenske kongregacije poželio je Božji blagoslov i zaštitu utemeljitelja Reda – sv. Benedikta. Sve dobro i sveto opat treba pokazati više djelima nego riječima. „Sposobnijim učenicima neka Božje zapovijedi izlaže riječima, a onima tvrđega srca i jednostavnijima božanske zapovijedi neka svojim djelima predočuje. Neka uvijek vlastitim primjerom pokazuje

kako se ne smije činiti ono što svoje učenike poučava da valja izbjegavati“, potiče sv. Benedikt. Ističe da se opat mora držati apostolovog pravila: „Opominji, savjetuj, kori.“ Neka poveže strogost s blagošću, pokaže strogost učitelja, a blagu osjećajnost oca. Opat se treba sjećati što mu ime znači jer od onoga komu je više dano, više će se i tražiti. „Neka zna da je na sebe primio tešku i naporanu zadaću, voditi duše i služiti različitim ćudima. Kod jednoga će pokušati blagošću, kod drugoga ukorom, kod trećega nagovaranjem. Neka se prilagodi i ravna prema naravi i shvaćanju svakog pojedinca tako da ne trpi zbog štete u povjerenom stada, nego da se i raduje napretku dobroga stada“, kaže sv. Benedikt. Opat mora skrbiti za braću koja su pogriješila „jer ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni“. Opat je preuzeo „skrb za bolesne duše, a ne samovlast nad zdravima“. U svom Pravilu sv. Benedikt o naravi opata piše: „Opat neće uznemirivati povjerenom stado niti što nepravedno odlučivati, kao da ima neograničenu vlast. Mora se uvijek sjećati da će za sve svoje prosudbe i čine Bogu polagati račun. Neka misli kome će odgovarati za svoje upravljanje. Kad mora opominjati, neka to čini mudro, ne pretjerano, da previše stružući rđu ne razbije posudu. Time ne želimo reći da dopusti neka se šire mane, već neka ih iskorjenjuje razborito i s ljubavlju, prema svakome prikladno. Neka se trudi da radije bude voljen, nego da ga se boje. Ne smije biti nemiran, tjeskoban, neobuzdan, svojeglav, zavidan ni odveć sumnjičav jer inače neće nikad imati mira.“

Radost blagoslova opata izrazila je i č. M. Anastazija Čizmin, opatica zadarskog benediktinskog samostana sv. Marije čije su se koludrice rado odazvale pozivu o. Je-

ronima da dođu u katedralu. Zajedništvo svih benediktinki izvan njihove samostanske crkve sv. Marije nije česti prizor za puk. Opatica im je rekla da tko želi, može ići na blagoslov opata. „Rekla sam koludricama, neću nikoga prisiliti, ali ni odbiti tko izrazi želju da dođe u katedralu. Iz Marijina krila, iz sjene Kolomanova zvonika, skupile se u kapitularnoj dvorani i krenule uz zvonik. Sv. Benedikt gleda koludrice, golubice, lete na Forum, uz katedralu. U katedralu, u Stošijin dom, da hvale i slave Boga svoga, da mole za opata Jeronima, brata svoga. Imenovanje opata znači mnogo, jedan je od najmlađih. Molimo za njega. Oni su potomci sv. Benedikta, a mi potomke sv. Benedikta i sv. Skolastike. To nas združuje. Molimo jedni za druge. Sretne smo da smo mogle doći“, rekla je opatica Čizmin. Ona je uz zadarsku katedralu i osobno vezana jer se kao djevojka sklonila u portun katedrale prije nego što je ušla u samostan i počela monašku formaciju. (IKA)

Susret nadbiskupa Barišića i vrhovne poglavarice milosrdnica s. Miroslava Bradica

Split, 17. veljače 2022.

Splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić i vrhovna poglavarica Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga s. Miroslava Bradica te provincijalna poglavarica Provincije Naviještenja Gospodinova – Split s. Andrijana Mirčeta susreli su se 17. veljače 2022. godine u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu. Susret se dogodio u okviru vizitacije Provincije Naviještenja Gospodinova, a razgovarali su o stanju unutar Provincije, kao i o poslanju i izazovima s kojima se se-

stre milosrdnice susreću kroz svoje djelovanje u Hrvatskoj i svijetu. Razmišljali su o novim pastoralnim aktivnostima kojima bi se sestre milosrdnice mogle još više posvetiti u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji i Crkvi u našoj domovini. Nadbiskup je zahvalio sestrama milosrdnicama na njihovom predanom radu u mjesnoj Crkvi, u duhu karizme njihova utemeljitelja sv. Vinka Paulskoga. (IKA)

Godišnja sjednica gvardijana Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića

Zagreb, 18. veljače 2022.

U Duhovnom centru sv. Josip sestara Kćeri Božje ljubavi u zagrebačkoj Granešini od 14. do 18. veljače 2022. godine održana je godišnja sjednica gvardijana Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića s upravom Provincije. Susret je započeo zazivom Duha Svetoga i pozdravnim govorom provincijala fra Jure Šimića. Nakon toga uslijedilo je prigodno predavanje fra Mateja Jovanovca, TOR, „Ekonomija u redovničkoj zajednici u duhu evanđelja i učenju sv. Franje“. Nakon predavanja uslijedilo je klanjanje pred Presvetim te večernja molitva. Rad sjednice nastavljen je 15. veljače osvrtnom provincijala na proteklu godinu, a nakon toga pristupilo se uobičajenom čitanju pojedinačnih izvješća gvardijana. Drugi dio sjednice bio je posvećen ekonomskim izvješćima. Dana 15. veljače održan je i susret s poznatim umjetnikom o. Markom Rupnikom na kojem je bilo govora o unutaršnjem uređenju crkve sv. Leopolda Bogdana Mandića u zagrebačkoj Dubravi. Na godišnjem susretu gvardijana Hrvatske ka-

pućinske provincije bilo je riječi i o pastoralnim pitanjima i izazovima, o ulozi redovničkog života u društvu, osobnim pitanjima, a obrađivane su i druge važne teme za život i poslanje kapucina. (IKA)

Objavljena monografija o fra Anđelku Milanoviću Litri

Split, 18. veljače 2022.

Fra Stipica Grgat napisao je monografiju o glazbenom pedagogu, profesoru, skladatelju i velikom promicatelju liturgijske glazbe fra Anđelku Milanoviću Litri. Prof. dr. Balić napisao je u recenziji: „Fra Stipica Grgat na bogatom arhivskom gradivu i sekundarnim izvorima priredio je u ovoj monografiji temeljit prikaz života, djelovanja i glazbenog stvaralaštva fra Anđelka Milanovića Litre. Jasnim jezikom i zanimljivim stilom izlaže i kontekstualizira povijesnu i glazbeno-analitičku građu. U tome se pogotovo ističe opis razvoja glazbenog djelovanja u Franjevačkoj provinciji Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu te suradnja glazbenika (franjevaca).“

Izv. prof. dr. Ivan Botica istaknuo je u recenziji: „Knjiga o fra Anđelku Milanoviću Litri, čovjeku kojega se jednostavno nazivalo Maestro, obilno upotpunjuje znanje o ovome vrijednom i skromnom franjevcu, svećeniku kreposna života i pronicljiva duha u vremenima nesklonim Crkvi, izvrsnom glazbenom pedagogu i profesoru, velikom promicatelju liturgijske glazbe u postkoncilskom vremenu, skladatelju, bogomdanom solo pjevaču, orguljašu i zborovođi. Na temelju raznovrsnih arhivskih vrela, relevantne literature i vrijednih usmenih svjedočanstava knjiga donosi i brojne podatke

o njegovoj obitelji i rodnom mjestu te njegovoj redovničkoj i akademskoj zajednici. Također je obrađen njegov glazbeni i znanstveni opus. Knjiga pruža izvrstan presjek društvenih zbivanja i odraz duha vremena čime nadilazi uobičajenu monografsku obradu pojedinčeva života i djela.“

Dr. sc. fra Stjepan Čovo u recenziji je napisao: „U prigodi životopisa fra Anđelka Milanovića Litre mogu kazati da sam bio njegov student, a on ujedno moj profesor i samostanski poglavar u Makarskoj. Uvijek mi je ostavljao dojam blagosti, vedrine i optimizma koji je dobar fratar Anđelko širio oko sebe. Posebno se sjećam glazbenog bogatstva njegova života, njegove ljubavi prema gregorijanskom pjevanju, u čemu se pokazao vrsnim pedagogom za nadarene i manje nadarene ljubitelje glazbe i od njih stvarao istaknute pojedince i uklapao ih u *Schola cantorum*. Nastojao je studente upućivati u teoretske glazbene sadržaje, a još više im naglašavati važnost i ljubav za crkveno pjevanje koje će im kao budućim pastirima biti potrebno.“ (IKA)

Salezijanski kandidati posjetili Bogoslovno sjemenište u Đakovu

Đakovo, 19. veljače 2022.

Dana 19. veljače 2022. godine u posjet Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu došli su gosti iz Zagreba, desetorica kandidata Hrvatske salezijanske provincije sv. Ivana Bosca, predvođena odgojiteljem don Mladenom Delićem. Nakon dobrodošlice đakovačkih bogoslova i poglavara gosti su posjetili đakovačku prvostolnicu Sv. Petra. Poslije zajedničke molitve u kriпти katedrale, posjetili su Nadbiskupski dom. U poslije-

podnevnim satima gosti iz Zagreba posjetili su samostan Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. (IKA)

Biskup Košić primio generalnog ministra fra Carlosa Trovarellija, OFMConv

Sisak, 19. veljače 2022.

Sisački biskup mons. Vlado Košić primio je 19. veljače 2022. godine u Biskupijskom ordinarijatu u Sisku generalnog ministra Reda franjevaca konventualaca fra Carlosa Trovarellija. U njegovoj pratnji bili su generalni defnitor Reda fra Igor Salmič, tajnik Provincije fra Zlatko Vlahek te domaći franjevci iz sisačke župe sv. Josipa Radnika fra Michael Pavić i fra Antun Radovanić. U toj prigodi razgovaralo se o dobroj pastoralnoj suradnji biskupije i franjevaca. Ovaj susret održan je u povodu generalova dolaska u Hrvatsku na kapitul franjevcima konventualcima te posjete braći u Sisku. (IKA)

Održana duhovna priprava za dobročinitelje samostana sv. Rafaela

Solin, 19. veljače 2022.

U samostanu sv. Rafaela Družbe sestara Služavki Malog Isusa u Solinu 19. veljače 2022. godine održana je duhovna priprava za dobročinitelje te ustanove, kao i za sestre koje skrbe za osamnaest štitenika s posebnim potrebama. Duhovnu obnovu i misu predvodio je don Tomislav Čubelić na temu: „Neka Riječ zaživi u nama“. Duhovna je priprava završila svečanim euharistijskim slavljem u kućnoj kapeli Sestara malog Isusa. Tijekom predavanja okupljeni su

mogli postaviti pitanja i dobiti odgovor te su imali prigodu za ispovijed i osobni razgovor s voditeljem duhovne priprave. Potom su dobročinitelji posjetili štitenike gdje su s njima uz razgovor, zajedničku pjesmu i smijeh, završili svoje prijateljsko druženje. Na kraju su svi pogledali likovnu izložbu koju su štitenici sa sestrama priredili za blagdan svetog Valentina. (IKA)

Konferencije kućnih poglavarica Milosrdnih sestara sv. Križa

Đakovo, 19. – 20. veljače 2022.

U samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu održane su 19. i 20. veljače Konferencije kućnih poglavarica na temu „U duhovnom procesu na putu prema generalnom kapitolu 2022. godine“. Prvog dana provincijalna poglavarica s. Valerija Široki uputila je sudionicama riječi pozdrava. Osvrnula se na prošlu godinu u kojoj je obilježena pedeseta obljetnica smrti blagopokojne majke M. Amadeje Pavlović: „Vjerujem da je svaka od nas, drage sestre, doživjela radost i zahvalnost dragomu Bogu što je u našim zajednicama, a i u domovinskoj Crkvi, snažnije zablistao svijetli lik majke M. Amadeje. U svjetlu njezinih riječi, poticaja i svjedočanstava nastojat ćemo slijediti Krista u svojoj svakodnevicu. Molimo da nas i nadalje prati u našim potrebama, a mi joj se ne prestanimo s pouzdanjem utjecati i moliti za pomoć.“ Kao uvod u rad Konferencije fra Josip Ivkić, OFM, održao je predavanje na temu „Uloga kućne poglavarice u duhovnom, zajedničkom životu i apostolatu“. Fra Josip je također vodio klanjanje u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova. Sutradan je, nakon svečane mise, uz nastavak rada na

duhovnim impulsima za pripremu generalnoga kapitula, održala predavanje s. Valerija Široki na temu „Služba kućne poglavarice“, a zatim su predavanje održale s. M. Emanuela Kvesić, provincijalna savjetnica, i s. Lovorka Jukić, provincijalna ekonomica, na temu „Osnovna imovina i karizmatički plan“. (IKA)

Redoviti provincijalni kapitul Školskih sestara franjevki

Split, 21. – 26. veljače 2022.

Jutarnjom molitvom i euharistijskim slavljenjem na čast Duhu Svetom započeo je 21. veljače 2022. godine redoviti provincijalni kapitul Školskih sestara franjevki Krista Kralja Provincije Presvetog Srca Isusova sa sjedištem u Splitu.

Slavlje kapitula odvija se u znaku evanđeoskoga poziva „Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu“ (usp. Mt 6, 33), na koji se u propovijedi pozvao i predvoditelj misnog slavlja fra Boris Čarić. Nakon zaziva Duha Svetoga provincijalna predstojnica s. Andrea Nazlić uputila je pozdravnu riječ. Program kapitula nastavio se iznošenjem izvješća i sagledavanjem različitih područja života i djelovanja Provincije s nakanom razlučivanja prioriteta kojima bi se trebalo posvetiti više pozornosti u sljedećim godinama te iznaći nove poticaje za zajedničku budućnost. Na kapitulju je, pod predsjedanjem vrhovne predstojnice s. Klare Šimunović, 25. veljače 2022. godine izabrana nova provincijalna uprava za naredno šestogodište: s. Lidija Bernardica Matijević izabrana je za provincijalnu predstojnicu i s. Marina Fuštar za zamjenicu provincijalne predstojnice te prvu savjet-

nicu. Sestra Danijela Kovačević druga je savjetnica, s. Marija Petra Vučemilo treća savjetnica i s. Jelena Lončar četvrta savjetnica. (IKA)

Dan hrvatske glagoljice i glagoljaštva u Belišću

Belišće, 22. veljače 2022.

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Belišću održano je predavanje o hrvatskom glagoljaštvu „Imala si knjige i nauke od Ćirila i Metoda ruke“. U ime organizatora okupljene je pozdravio fra Mirko Mišković. Prvo predavanje održala je izv. prof. dr. sc. Tanja Kuštović, predstojnica Katedre za staroslavenski jezik i hrvatsko glagoljaštvo na Odsjeku za kroatistiku Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Ukratko je predstavila srednjovjekovnu povijest glagoljaštva, od njegovih početaka do izdanja naših domaćih tiskara u Senju i Rijeci iz prve polovice 16. st. Posebno se osvrnula na naš prvotisak „Misal po zakonu rimskoga dvora“.

Drugo predavanje održala je doc. dr. sc. Vera Blažević Krezić s Katedre za hrvatsku jezičnu povijest i hrvatsku dijalektologiju na Odsjeku za hrvatski jezik i književnost Filozofskoga fakulteta Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku. Predstavila je novovjekovnu povijest glagoljaštva, od vremena tzv. istočne slavenizacije naših liturgijskih knjiga (koja je provedena po napatku rimske Kongregacije za širenje vjere u 17. st.) pa sve do obnove hrvatske jezične tradicije i najnovijih izdanja. Posebno se osvrnula na ne baš poznatu povijest glagoljaštva na prostorima današnje Đakovačko-osječke nadbiskupije. (IKA)

Susret gvardijanâ i članova provincijalne uprave franjevacâ trećoredaca

Zagreb, 22. – 23. veljače 2022.

U samostanu sv. Franje Ksaverskoga u Zagrebu, sjedištu Provincije franjevacâ trećoredaca glagoljaša, 22. i 23. veljače 2022. godine održan je godišnji susret gvardijanâ i članova provincijalne uprave. Provincijal fra Ivo Martinović u uvodnoj je riječi potaknuo sudionike na uključivanje u sinodalni hod Crkve. Taj nam hod, rekao je, „pomaže živjeti zajedništvo, ostvariti sudjelovanje i otvoriti se poslanju“. Tema prijepodnevnog rada prvog dana bio je dokument „Dar vjernosti“, smjernice Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života. U uvodnom dijelu dr. sc. s. Stjepanka Stanić, MVZ, opširno je prikazala smjernice Kongregacije i kontekst današnjega posvećenog života. U nastavku susreta gvardijani su iznosili godišnja izvješća o životu i apostolatu samostana, o važnim događajima i ostvarenjima u prošloj godini te o planovima za skorbu budućnost. (IKA)

Molitveni hod ususret sto osamdesetoj obljetnici rođenja slugu Božjega Josipa Stadlera

Slavonski Brod, 24. veljače 2022.

Druga postaja molitvenog hoda ususret sto osamdesetoj obljetnici spomena rođenja i krštenja slugu Božjega Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa, bila je 24. veljače 2022. godine u župi Duha Svetoga u Malom Parizu u Slavonskom Brodu. Misno slavlje predvodio je župnik Florijan Kvetek. Nazvavši nadbiskupa Stadlera apostolom

kršćanske ljubavi u prigodnoj homiliji, župnik Kvetek naglasio je kako je, uz to što je bio graditelj, pisac, teolog i filozof, utemeljitelj Družbe Služavki Maloga Isusa, kulturni preporoditelj Bosne i Hercegovine, iznad svega bio otac siromaha kojima je posvetio cijeli svoj život, što je vidljivo iz njegovog izrečenog načela sažetog u rečenici „Imaj prema Bogu srce djetinje, prema bližnjemu srce materinje, a prema sebi srce sudačko“. Osvijestio je kako je ovaj velikan Katoličke crkve snagu za krepostan život i rad, kojim je ostvarivao herojska djela dobrote i ljubavi darivajući ih svome narodu, posebno najpo-trebitijima, crpio iz obilne molitve.

Predstavljajući na kraju mise život i djelo slugu Božjega Josipa Stadlera, utemeljitelja svoje Družbe Služavki Maloga Isusa, s. M. Kristina Adžamić istaknula je kako tim molitvenim hodom žele osvježiti spomen na toga duhovnog velikana sveta života koji je rođen i kršten 24. siječnja 1843. godine u Župi Gospe Brze Pomoći u Slavonskom Brodu u obitelji Marije i Đure Stadlera, približiti vjernicima njega kao budućeg blaženika i sveca kojemu se mogu obraćati u potrebama i preporučiti se njegovu zagovoru. Svoja razmišljanja završila je zajedničkom molitvom s pukom za proglašenje blaženim Brođanina Stadlera. (IKA)

Susret sestara franjevki s privremenim zavjetima Bosansko-hrvatske provincije

Zagreb, 26. – 27. veljače 2022.

U samostanu Navještenja Gospodinova u Zagrebu održan je 26. i 27. veljače 2022. godine susret Školskih sestara franjevki s privremenim zavjetima Bosansko-hrvat-

ske provincije pod vodstvom odgojiteljice s. Radmile Ilinović. Tema je bila „Vjera i ugroženost poziva ‘nevjerom’ u svakodnevnom životu“.

Uz pažljivo odabrane tekstove sestre su promišljale o značenju vjere u Starom i Novom zavjetu. Nastojale su osluhnuti i nadahnuti se na vjeri i pozivu praoca našeg Abrahama (Post, 12, 1-9) te promotriti kako u vlastitim životima osluškuju i shvaćaju Božju riječ koja nam je svakodnevno upućena, kao i kako živimo i slijedimo svoj poziv. U popodnevnom dijelu susreta, naglasak je stavljen na temu „Redovništvo pred izazovima i današnjim iskušenjima vjere i poziva“, u svjetlu dokumenta „Dar vjernosti – radost ustrajnosti“.

Osim radnog dijela susreta i molitve bilo je vremena i za sestrinsko druženje u kojem su radost i osmijeh bili više nego vidljiv znak zajedništva. Tako su se uputile i na kratki izlet u Ekopark Krašograd nedaleko od Zagreba. Zahvalne Gospodinu i svima koji su omogućili ovaj susret, osnažene poticajima koje su slušale, ali i međusobnim poticajima, nastavile su svoj hod za Gospodinom. (s. Suzana Benković, juniorka)

Biskup Košić predvodio slavlje sestara Kćeri Srca Isusova

Lasinja, 27. veljače 2022.

Sestre Kćeri Srca Isusova iz Lasinje svečano su 27. veljače 2022. godine proslavile blagdan svoje utemeljiteljice bl. Marie od Isusa Deluil-Martiny svetom misom koju je predvodio sisački biskup Vlado Košić. U homiliji, osvrnuvši se na životni put bl. Marije od Isusa, biskup je rekao kako danas slavimo ženu koja se sva predala Kristu

u vremenu koje je bilo poput našega, teško i izazovno, puno predrasuda o Crkvi i u velikom neprijateljstvu. „Ona sama je žrtva te mržnje jer je ubija jedan neprijatelj Crkve koji ju je vrebao premda mu je ona dala priliku da nešto zaradi za život“. (IKA)

Susret nadbiskupa Barišića i s. Marije Banić

Split, 1. ožujka 2022.

Splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić susreo se s vrhovnom poglavaricom Družbe sestara služavki Maloga Isusa s. M. Marijom Banić 1. ožujka 2022. godine u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu. Susret se dogodio u sklopu vizitacije Provincije sv. Josipa sa sjedištem u Splitu, a razgovaralo se o trenutačnoj situaciji Družbe u splitskoj Provinciji. Nadbiskup Barišić i s. M. Marija razmijenili su mišljenja o sinodalnom hodu u kontekstu samostanskih zajednica, župa i obitelji. Nadbiskup je zahvalio služavkama Malog Isusa na njihovu predanom radu u mjesnoj Crkvi, a na poseban način onim sestrama koje rade u središnjim ustanovama Nadbiskupije. Na kraju susreta poglavarica s. M. Marija preporučila je nadbiskupu u molitve cijelu Družbu sestara Služavki Maloga Isusa. (IKA)

Svečana akademija u povodu Antićeva 2022.

Split, 3. ožujka 2022.

Svečana akademija u povodu obljetnice preminuća časnog sluga Božjeg fra Ante Antića održana je 3. ožujka 2022. godine u Franjevačkom klerikatu u Splitu. Sve prisutne je pozdravio provincijal Franjevačke provinci-

je Presvetog Otkupitelja dr. sc. fra Marko Mrše koji je kazao kako je svetost univerzalni poziv svakog kršćanina koji se temelji na Isusovim riječima te istaknuo kako je o. Ante Antić, koji zavrjeđuje biti na oltaru, neizmjereno važna osoba za Provinciju. Potom je fra Ivan Režić u predavanju „Otac fra Ante Antić kao odgojitelj“ prikazao način na koji se o. Antić odnosio prema svojoj službi odgojitelja te naglasio kako je bio revan, profinjen i strpljiv odgojitelj koji je želio svoje odgojenike ohrabriti za ozbiljan duhovni život. Izlaganje „Izazovi suvremenog odgoja“ održao je socijalni pedagog i nastavnik na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Splitu dr. sc. Toni Maglica. Opisao je kako je vrijeme snažnog vrijednosnog preokreta utjecalo na odgoj, kakve je sve probleme izazvao suvremeni popustljivi način odgoja te kazao kako među mladima danas vlada prava pandemija depresivnosti i anksioznosti. Zaključio je kako mladi trebaju autentične svjedoke, susret i kvalitetno vrijeme provedeno s njima, vođenje i podršku, istinu, poštovanje, ljubav i to da netko ostane uz njih kad im je teško. (IKA)

Održana svečana promocija CD-a „Angelusi – skladbe fra Bernardina Sokola“

Kaštel Sućurac, 5. ožujka 2022.

Svečani koncert i promocija prvog CD izdanja skladbi fra Bernardina Sokola održana je 5. ožujka 2022. godine u župnoj crkvi sv. Jurja mučenika u Kaštel Sućurcu. Nakladnik je izdanja Hrvatsko društvo dr. fra Bernardin Sokol iz Kaštela Sućurca. Cijela večer bila je zamišljena kao svojevrсни dijalog između glazbe i govora koji su se izmjenjivali.

Mo. Josip degl' Ivellio pozvao je predsjednika udruge Podvorje Milivoja Bratinčevića da se kao suorganizator koncerta obrati publici. Bratinčević je opisao koji su sve projekti prethodili onom predstavljenom i naglasio kako je fra Bernardin Sokol napisao više od dvjesto četrdeset skladbi te bio član Družbe braće hrvatskog zmaja kao Zmaj Putaljski. Kazao je kako je kaštelanski zaljev – zaljev velikih franjevac, fra Bernardina Sokola, fra Fulgencija Careva i fra Ivana Perana. Mo. degl' Ivellio opisao je fra Bernardina Sokola kao pobožnu dušu koja se krila ispod robusnog tijela snažnog franjevca. Ustvrdio je kako sve njegove skladbe pokazuju stalni uzlet njegove duše i ljubav prema Kristu, Crkvi, svecima, anđelima i ljudima. (IKA)

Nova uprava Provincije Krista Kralja Družbe kćeri Milosrđa TSR-a sv. Franje

Lužnica, 10. ožujka 2022.

Na osmom redovitom kapitolu Provincije Krista Kralja Družbe kćeri Milosrđa TSR-a sv. Franje, koji se od 8. do 11. ožujka 2022. godine održavao u Duhovno-obrazovnom centru Marijin dvor u Lužnici, izabrana je 10. ožujka 2022. godine nova uprava. Na kapitolu o temi „Zahvalno i s povjerenjem u Oca milosrđa svjedočimo njegovu ljubav“ nova provincijalna uprava izabrana je za razdoblje 2022. – 2025. godine. Za provincijalnu predstojnicu izabrana je s. M. Mirjam Gadža, za prvu savjetnicu i provincijalnu zamjenicu s. M. Geralda Vrkić, za drugu savjetnicu s. M. Patricija Jurić, za treću savjetnicu s. M. Danijela Škoro i za četvrtu savjetnicu s. M. Irena Bajan. (IKA)

Predavanje fra Petra Cvekana Milosrdnim sestrama sv. Križa u Đakovu

Đakovo, 10. ožujka 2022.

U sklopu susreta osoba posvećenoga života đakovačke regije u samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu 10. ožujka 2022. godine fra Petar Cvekan održao je predavanje „Pokora u franjevačkoj duhovnosti”. „Mnogo je raznih i različitih putova pokore i svi vode u nebo. Činiti pokoru velika je milost.“ Naveo je više značenja i načina pokore: nutarnja i vanjska te ona dragovoljna koja se dodaje temeljnoj uvjetovanoj pokori naglasivši, među ostalim, kako dragovoljne pokore trebaju biti usmjerene na tri glavna učinka: popraviti grijehе prošlosti; pobijediti zle sklonosti u sebi tako da naše osjetljivo biće postane poslušno savjesti; postići milost koju želim i koja mi je potrebna, npr. duboko kajanje za grijehе ili suosjećanje s patnjama koje trpi Krist naš Gospodin ili svjetlo koje će ukloniti tešku sumnju iz mene. Stoga, dragovoljne pokore trebaju uvijek biti vezane uz molbu za milost koju želim. U daljnjem izlaganju dao je primjer pokore sv. Petra Alkantarskoga kojim se posebno nadahnjuju franjevci i karmelićanke. Bio je ispovjednik sv. Terezije Avilske pa se o njemu može čitati u njezinim spisima, a zaključak svega što je pokornički ostvario bio je taj kako je uvijek, uza svu pokoru, bio jako prijazan.

Govorio je i o teologiji pokore koja se prije temeljila na neoplatonizmu, a onda se razvila na temelju govora o Bogu: „U toj teologiji naglasci su bili na Isusovoj mucij. Vi znate da nas Isus nije otkupio svojim prekrasnim propovijedanjem, Isus nas nije ot-

kupio svojim čudesnim djelima, Isus nas je otkupio onim što je pretrpio, svojom smrću na križu“, naglasio je među ostalim fra Petar. U posljednjem poglavlju govorio je o duhovnosti pokore: „Danas imamo drukčije naglaske u našoj duhovnosti. Temeljno je načelo: Bog je ljubav (1 Iv 4, 8). Na tom je polju napravila revoluciju sv. Mala Terezija. U vrijeme kad se naglašavala jakost, jansevizam, ona donosi nešto što se temelji na dječjoj pripadnosti Bogu i povjerenju. Ona je pokazala da se Boga ne treba bojati. Naglasak nije na služenju kao služenju, nego na ljubavi“, rekao je pritom izlagač. (IKA)

Korizmeni susret redovnica vinkovačke regije

Vinkovci, 12. ožujka 2022.

Korizmeni susret redovnica vinkovačke regije održan je 12. ožujka 2022. godine u samostanu sv. Antuna u Vinkovcima. Meditaciju „Plemenita gesta nepoznate žene“ vodio je fra Josip Blažević, donedavni provincijal Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevačka konventualaca, na temelju evanđeoskog teksta Mk 14, 3-9.

„U zajednicama je važna plemenitost“, istaknuo je predavač na početku. Ukazao je zatim na značenje ženine geste za današnje vrijeme: „Korizma je vrijeme *kairoso* za svakoga vjernika, za svaku redovnicu. ‘Evo, sad je vrijeme milosno: evo, sad je vrijeme spasa’ (2 Kor 6, 2). Žena je znala čitati znakove vremena i pravovremeno na njih odgovoriti. Danas slijediti ženin primjer znači budno živjeti u svijetu, koristeći *kairoso* – bogomdane milosne trenutke. Slijediti ženin primjer znači i nailaziti na protivnike, na vječite nezadovoljnike kojima smeta čak i dobro

ili osobito dobro; na one koji ne samo kako ne znaju vrednovati dobro, nego se čak pod krinkom pobožnosti i uzvišenih ciljeva dobru u pravilu protive. To znači nailaziti na one koji ne shvaćaju da kontemplacija treba doći prije svake akcije. Nepoznata žena primjer je kako se s Bogom uvijek može računati i kako nijedno učinjeno dobro djelo neće ostati nenagrađeno.“

Na kraju je potaknuo prisutne redovnice da iskoriste ovu korizmu, *kairos*, kako bi postale Kristov miomiris Bogu kojim će se ispuniti sav svijet. Za to je neophodno razbiti alabastrenu posudu vlastitoga života. Isus je svoju razbio na drvetu križa i Bog je primio njegovu žrtvu. Neka mu bude mio i prinos našega predanja u ljubavi. Budući da je susret bio u devetnici sv. Josipu, predavač je svim redovnicama podijelio knjigu „Apostol svetog Josipa, Sveti Andrija Bessette“ koju je napisao Henri-Paul Bergeron, CSC. Nakon bogatoga i poticajnoga nagovora fra Josipa redovnice su se zadržale u tišini pred Presvetim Oltarskim Sakramentom te imale priliku pristupiti sakramentu pomirenja. (IKA)

Biskup Šaško predslavio misno slavlje povodom četiristote obljetnice kanonizacije sv. Ignacija

Zagreb, 12. ožujka 2022.

Svečanim misnim slavljem, koje je predvodio zagrebački pomoćni biskup mons. Ivan Šaško, 12. ožujka 2022. godine obilježena je četiristota obljetnica kanonizacije sv. Ignacija u crkvi Bezgrješnog Srca Marijina na Jordanovcu u Zagrebu. Provincijalni simpozij hrvatskih isusovaca održan 11. i 12. ožujka 2022. godine, koji je redoviti događaj trajne formacije i bratskog druženja, ove

godine bio je povezan s četiristotom obljetnicom kanonizacije sv. Ignacija Loyolskoga i sv. Franje Ksaverskoga. Kruna i vrhunac simpozija bilo je svečano misno slavlje koje je predslavio pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško.

Na samom početku misnoga slavlja o. Dalibor Renić obratio se uvodnim pozdravom. Biskup Ivan Šaško u homiliji je istaknuo: „Čitajući prigodno pismo, koje je za ovu jubilejsku godinu cijeloj Družbi uputio vaš general pater Arturo Sosa, uočio sam da, između ostaloga, navodi onu rečenicu iz Ignacijeve Autobiografije u kojoj kaže da je, nakon shvaćanja kakav je novi život koji započinje promjenom iznutra, u svojoj duši počeo sve ‘gledati na nov način’. I to je unio u svoju duhovnost, vidjeti sve novo u Kristu. To je njegov dar svima nama. Sv. Ignacije pripovijeda da je to iskustvo doživio nakon što se, boraveći u Manresi, iz pobožnosti uputio prema crkvi sv. Pavla i zastao kraj potoka i promatrao. Znamo da voda i protjecanje rijeke uvijek stvaraju poseban doživljaj u razigranosti svjetla i okoliša. Ta promjena koja se njemu dogodila nije došla isključivo iz nutarnjega viđenja, njegovom snagom, nego kao ‘veliko prosvjetljenje’. Ni ljubav prema neprijateljima ni savršenost poput Očeve nije isključivo ljudsko djelo, nego dar, prihvaćanje ljudskoga i božanskoga“, naglasio je mons. Šaško te ukazao na odlike te duhovnosti.

„Stvorenost čovjeka i njegova svrhovitost da radi i živi na veću slavu Božju, birajući više i birajući bolje. Ignacije veli: ‘Svrha našega života je živjeti zauvijek s Bogom. Zatim kristocentričnost, dublje upoznavanje, veća ljubav i blizina Isusu, što posebno izražava molitva Dušo Kristova. Osobno

razlučivanje u svakidašnjim doživljajima i događajima, što je otvorenost Duhu Svetomu. Poznavanje sebe što vodi u poniznost, u ispitivanje savjesti, koje ne prestaje pokušavati shvatiti gdje se nalazimo, kamo nas Bog usmjerava i što želi, moleći oprostjenje za počinjene grijehе i pogriješke. Djelotvorna ljubav: Božja slava i Kristova ljubav vode prema zauzetoj ljubavi u služnju bližnjima. Nije teško primijetiti da se u svakom obilježju te duhovnosti nalazi evanđeoski pomak perspektive, povezanost nebeskoga i zemaljskoga, dok je u središtu kao Božje sidrište Božje svjetlo, vječna privlačnost.“

Naposljetku, mons. Šaško zahvalio je braći isusovcima za „darove kojima, u suradnji s Gospodinom, pomažu mijenjati životna motrišta tako da ljudi teže *ad maiora* i da žele *magis*. Molimo da budemo savršeni kao što je milosrdan naš nebeski Otac“. (IKA)

Četiristota obljetnica kanonizacije sv. Terezije Avilske proslavljena u Karmelu u Brezovici

Brezovica, 12. ožujka 2022.

Četiristota obljetnica kanonizacije Terezije Avilske, prve učiteljice Crkve, duhovne majke Karmela, utemeljiteljice i obnoviteljice, obilježena je 12. ožujka 2022. godine u Stepinčevu Karmelu u Brezovici.

Misno slavlje predvodio je karmelićanin o. Dominik Magdalenić. „Na današnji dan prije četiristo godina, 1622., Terezija Avilska proglašena je svetom. Sv. Terezija Avilska prva je žena u povijesti koja je proglašena učiteljicom Crkve. Zanimljivo je to da je doktorom Crkve proglašena žena koja

nije ni jedan dan išla u školu. Otkud joj to znanje? Ona nije pisala ono što je naučila, već što je iskusila. Terezija govori o iskustvu Boga, a ne o znanju“, rekao je o. Dominik na početku homilije.

U nastavku propovjednik je naglasio četiri elementa koja su potrebna za molitvu: a) Svijest da je molitva susret sa živim Bogom. Molitva nije vrijeme koje mi darujemo Bogu, očekujući uzvrat za tu molitvu, nego treba biti svjestan da je u molitvi Bog zbilja prisutan u nama. b) Dopustiti da nas Bog gleda onakve kakvi jesmo, bez uljepšavanja, bez sakrivanja svojih loših strana jer nas Bog neće nikada prezreti, ni odbaciti. c) Povući se u tišinu i dopustiti Bogu da nam govori da nam molitva ne bude monolog. d) Nakon molitve stvoriti malu odluku da budemo bolji i da nam susret s Bogom promijeni srce, o čemu nas uči i sv. Terezija. „Jednako tako u svojim djelima ona progovara o problemima u molitvi s kojima se svi ljudi muče, a jedan od njih je i rastresenost. Zbog rastresenosti čovjek ne smije odustati od molitve jer je kod molitve bitna nakana i srce. U molitvi treba biti uporan i ustrajan i treba uskladiti svoj život s molitvom. Ne smijemo biti dvolični. Ne možemo se na jedan način ponašati u obitelji, na drugi način na poslu, na treći kad smo s prijateljima, a na četvrti kada smo u Crkvi. Potrebno je biti autentičan u molitvi, uskladiti svoju volju s voljom Božjom jer nas takva molitva mijenja i suobličuje nas Kristu Gospodinu“, istaknuo je o. Dominik. (IKA)

Proslavljeni jubileji Milosrdnih sestara sv. Križa

Zagreb, 12. ožujka 2022.

U samostanskoj kapeli Presvetog Srca Isusova u Zagrebu 12. ožujka 2022. godine dijamantni jubilej proslavile su Milosrdne sestre sv. Križa: s. Fidelija Šatović, s. Slavka Soldo, s. Nedjeljka Kovačević i s. Antonijana Perić, a srebrni jubilej: s. Irena Pitaqi, s. Terezina Nikaj i s. Aneta Raič. Misno slavlje predvodio je o. Stjepan Vidak, OCD.

Otac Stjepan u homiliji je rekao: „Svjedoci smo koliko ima razrušenih brakova. Svjedoci smo, prije toga, kako se kasno osobe odlučuju bilo za brak bilo za zvanje. I u našim crkvenim krugovima sve više ima onih koji su se kasnije odazvali na duhovni poziv. Kao da se ne može ili kao da postoji strah kako je nemoguće odabrati jednu opciju i biti joj vjeran. Kao da je nemoguće biti vjeran jednoj osobi čitav život, ako govorimo o bračnom savezu, i kao da je nemoguće biti vjeran redovničkomu pozivu, svećeničkomu pozivu, kao da je to prevelika obveza, kao da se bojimo, ali ovdje su sestre koje su šezdeset godina ustrajale u zavjetima Bogu. Svaka od vas ovdje pokazuje da se može ostati vjeran svojoj prvotnoj ljubavi.”

„Kad govorimo o vjernosti, podsjećam na to da je i Isus rekao grešnici: ‘Vjera te tvoja spasila’. Ovdje ne govorimo o tome da smo mi oni koji su u svakom pojedinom činu vjerni Bogu. Ne, nismo. Naša je snaga u Božjoj vjernosti nama. Ako mi ne budemo vjerni, on vjeran ostaje, stoji u Svetom pismu i to je istina. Bog je vjeran i ostat će tako dovijeka, i na tome počiva naša sigurnost, naš odabir. Ja mogu biti prevrtljiv, ali Bog je onaj koji nas je pozvao. Bog je onaj

koji nas može ušćuvati da ostanemo ono što jesmo. I moramo se prisjetiti da je On izaabrao nas, a ne mi njega. Mi smo već u tom trenutku, na neki i nama nejasan način, prepoznali da nam daje nešto više, da nam se daruje, da se ne odričemo nečega, da nismo neki jadničci koji su se odrekli vlasništva i obiteljskoga života, koji ne misle svojom glavom, nego da smo odabrali put kojim je On prošao i da znamo da će On biti s nama. Nisu nam sve te stvari bile tako jasne na početku, ali vjerujem da svatko od nas to otkriva u hodu s Gospodinom. Vjerujem, drage sestre, da ste mnogo suza prollile zbog različitih stvari, zbog osobnih teškoća i poniženja, ali vjerujem mnogo i zbog tuđih boli, tuđih potreba, tuđih rana, da ste njegovale potrebnoga. Ne bi bilo dobro da budemo zagledani samo u svoje slabosti, da gledamo samo svoje propuste. Slabosti trebamo prepoznati i dati Bogu. Treba gledati ono što je ostalo, a ostaje samo dobro“, rekao je o. Stjepan.

Dijamantnim je jubilaricama o. Stjepan poručio: „Sada kada su vam fizičke snage slabije, nemojte sumnjati da su vaše sklopljene ruke, molitva, trpljenje zbog bolesti i slabosti manje vrijedna akcija i služenje nego kad ste možda trčale po stubama samostana, po bolnicama ili tamo gdje ste radile. To je, pod navodnicima, zapravo težak posao, zahtijeva duhovnu jakost, zahtijeva vjeru da ono što ja činim u skrovitosti svoje sobe, možda na bolesničkom krevetu, sklopljenih ruku, nitko ne vidi i da u tom trenutku uzdižem čitav svijet dragomu Bogu, njegove žalosti i radosti.“ (IKA)

Izišao deveti svezak biblioteke Umnici Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja

Split, 14. ožujka 2022.

Služba Božja objavila je deveti svezak biblioteke Umnici Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja autora Anđelka Domazeta o liku i djelu fra Ivana Markovića. Fra Domagoj u recenziji je napisao kako je, uz visoku znanstvenu i popularnu vrijednost knjige, njezina najveća vrijednost u tome što čitatelj, već dok je čita, ne može ne posegnuti za tekstovima samoga fra Ivana Markovića.

„Knjiga Anđelka Domazeta o Ivanu Markoviću predstavlja skladno i smisleno posloženo djelo. U prvom dijelu svoje vrijedne studije autor se posvetio izlaganju o Ivanu Markoviću i njegovu dobu s posebnim naglaskom na njegov život i rad, kako onaj u Provinciji tako i njegov spisateljski rad. Nadalje, Domazet vrlo pregledno predstavlja i sudjelovanje Ivana Markovića u povijesno-teološkim prijemcima između Istoka i Zapada, s posebnim osvrtom na Prvi vatikanski sabor te čirilometodsku ideju. Važna je i Markovićeve polemika s Milašem koju autor ne zaboravlja prikazati. U nastavku Domazet tematizira o Markovićevoj teološkoj misli te izlaže o pojedinim važnim teološkim temama, kao što su Crkva u Božjem naumu spasenja, jedna Crkva, papin primat i sl. U drugom dijelu knjige donesen je izbor iz djela Ivana Markovića. Zaključno, knjiga se vrlo dobro uklapa u dosadašnja istraživanja o Ivanu Markoviću, ali i naznačuje određene nove perspektive u kontekstu ekumenskog djelovanja i spisateljskog rada Ivana Markovića. Djelo će

zasigurno postati nezaobilazna literatura za sve one koji se žele upoznati s Markovićevim likom i djelom.“ (IKA)

Kardinal Bozanić primio provincijala Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja u Splitu

Split, 17. ožujka 2022.

Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je 17. ožujka 2022. godine u svome uredu fra Marka Mršu, OFM, provincijalnog ministra Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja u Splitu. U razgovoru su se osvrnuli, između ostalog, na pastoralno djelovanje franjevaca u Župi Majke Božje Lurdske u Zagrebu te je kardinal zahvalio provincijalu na njihovoj nazočnosti u Nadbiskupiji. (IKA)

Objavljena knjiga „Josip Ćurić. Filozofski spisi“

Zagreb, 17. ožujka 2022.

Iz tiska je izišla knjiga „Josip Ćurić. Filozofski spisi“ koju je uredio prof. dr. sc. Ivan Šestak. U knjizi se nalaze dosada neobjavljeni radovi isusovca Josipa Ćurića (1926. – 2012.), vrsnoga profesora filozofije i glasovitoga propovjednika. Među njima se osobito ističu filozofski traktati iz teorije spoznaje, ontologije i teodiceje te Ćurićeva promišljanja o ateizmu. (IKA)

Nadbiskup Barišić primio isusovačkog provincijala o. Renića

Split, 18. ožujka 2022.

Splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić susreo se s provincijalom Hrvatske

pokrajine Družbe Isusove dr. o. Daliborom Renićem 18. ožujka 2022. godine u Splitu. Susret se dogodio u okviru vizitacije isusovačkoj zajednici u Splitu, a razgovaralo se o njezinom životu u Splitu i suradnji koja oduvijek ima nadbiskupovu potporu. Bilo je govora i o važnom projektu „Magis Europe 2022“ koji će se u povodu jubilarne Ignacijevine godine održati od 24. do 31. srpnja. Provincijal je ovom prilikom nadbiskupu zahvalio za potporu radu njihove zajednice u Splitu.

Nadbiskup je pozorno saslušao sve i s radošću zahvalio isusovačkoj zajednici za doprinos u pastoralu Splitsko-makarske nadbiskupije. (IKA)

U Imotskom predstavljena najnovija knjiga fra Jozе Grbavca

Imotski, 20. ožujka 2022.

U samostanskoj dvorani u Imotskom 20. ožujka 2022. godine upriličeno je predstavljanje knjige fra Jozе Grbavca „Sjaj baštine – književno-teološki ogledi“. Knjigu su predstavili prof. Slobodan Prosperov Novak i autor, a predstavljanje je moderirao gvardijan imotskog samostana fra Kristian Stipanović. Knjiga „Sjaj baštine“ obrađuje osamnaesto stoljeće koje je ključno razdoblje u razvitku hrvatske književnosti, u kome su učvršćeni temelji današnjeg hrvatskog književnog jezika, naglasio je prof. Novak. Nadalje je istaknuo kako su upravo franjevci bili onaj energetska zamašnjak koji je gurnuo razvoj jezika, među kojima se osobito ističu tri imena, a koja su i u fra Jozinoj knjizi detaljno istražena i ocrtana – riječ je o fra Lovri Šitoviću, fra Filipu Grabovcu i fra Andriji Kačiću Miošiću. Ti su franjevci bili

u središtu prve integracije hrvatskog prostora koja se odvijala u 18. stoljeću, a bila je kulturnog, prosvjetnog i književnog karaktera. (IKA)

Nadbiskupi Barišić i Kutleša s novoizabranim provincijalom Hontićem

Split, 22. ožujka 2022.

U Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu 22. ožujka 2022. godine splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić i nadbiskup koadjutor Dražen Kutleša susreli su se s fra Miljenkom Hontićem, novoizabranim provincijalnim ministrom Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca. Fra Miljenko nadbiskupe je ukratko upoznao s aktualnim stanjem u Provinciji kao i s nekim nadolazećim projektima i izazovima s kojima se franjevci konventualci susreću. Nadbiskupi su čestitali novom provincijalnom ministru na izboru za poglavara i izrazili mu zahvalnost za pastoralnu brigu o vjernicima na području Splitsko-makarske nadbiskupije. Naglasili su kako je rad splitskih franjevaca konventualaca prepoznatljiv, ne samo na župnoj razini, već i u cijelom gradu. (IKA)

Predstavljena knjiga „Misli iz pustinje“ bl. Karla de Foucaulda

Split, 24. ožujka 2022.

Nakladna kuća Verbum 24. ožujka 2022. godine na konferenciji za medije predstavila je knjigu „Misli iz pustinje“. Charles de Foucauld, nekoć bogati i rastrošni plemić, knjižički časnik francuske vojske i slavni istraživač koji je sve ostavio i slijedeći poziv Duha

postao jednostavni mali Isusov brat Karlo, siromašni pustinjač među Tuarezima u Sahari, jedna je od najupečatljivijih duhovnih osobnosti 20. stoljeća, svetac kršćanske dobrote i blagosti. Njegova zanesenost Bogom i radikalno življenje evanđeoskoga nenasilja u Siriji, Svetoj Zemlji i Alžiru i danas nadahnjuje mnoge. Prigodom njegove kanonizacije 3. svibnja 2022. godine nakladna kuća Verbum objavila je njegove odabrane zapise „Misli iz pustinje“ koje predstavljaju biser kršćanske duhovnosti.

Knjigu su priredili članovi zajednice Isusova mala braća i Isusove male sestre koji pripadaju zajednici duhovne obitelji bl. Karla de Foucaulda. U njoj su, uz kratki prikaz njegova života, izdvojili iz različitih izvora autorove najljepše tekstove o temi ljubavi, ljepote, milosrđa, praštanja, radosti, poniznosti, rada, pustinje, molitve, ali i o tome što njemu znači živjeti Nazaret, biti brat svima i svakomu, kako biti istinski pobožan i živjeti molitveni život. „Misli iz pustinje“ njegova su svojevrsna duhovna škola ljubavi, škola poniznosti i istinskoga zaborava sebe sve dok se savršeno ne uzljubi Boga i bližnjega. (IKA)

Splitske milosrdnice svečano proslavile Dan provincije i svetkovinu Blagovijesti

Split, 25. ožujka 2022.

Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga u Splitu proslavila je 25. ožujka 2022. godine svetkovinu Navještenja Gospodinoва, Blagovijest, i Dan splitske provincije. Euharistijsko slavlje u samostanskoj kapeli predvodio je splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić. U homiliji nad-

biskup je rekao kako je Blagovijest početak adventa i jedan od najvećih, ako ne i najveći, trenutak povijesti spasenja. Iako se Gospa zvala Marija, anđeo Gabrijel naziva je imenom „milosti puna“ kojim nitko osim Marije u Svetom pismu nije nazvan. „Vi ste kao zajednica znak nade, radosne i blage vijesti dobrote siromasima, ugroženima, udaljenima, a svi mi kršćani pozvani smo biti znak radosti ovome svijetu. To možemo samo ako otkrijemo razlog svoje radosti“, istaknuo je nadbiskup i pojasnio „da smo Božja stvorenja i to ona koja su stvorena na sliku njegovu, posinjena djeca Božja koja se trude Majku Mariju uvažiti svakodnevno u svom životu“. (IKA)

Predstavljene dvije nove knjige Dominikanske naklade Istina

Peščenica, 25. ožujka 2022.

Na svetkovinu Blagovijesti, koju na poseban način slavi Hrvatska dominikanska provincija, nakon misnoga slavlja u samostanskoj župnoj crkvi blaženog Augustina Kažotića na Peščenici u multimedijalnoj dvorani „Fr. Dominik Barač“ predstavljene su dvije nove knjige dominikanaca Mirka Vlka i Alojza Čubelića. U ime domaćina kao i voditelja Dominikanske naklade Istina sve je okupljene pozdravio prior samostana brat Anto Gavrić. Fr. Alojz Čubelić predstavio je knjigu fr. Mirka Vlka „Complexio oppositorum, Politička teologija 20. stoljeća: Carl Schmitt i Johann Baptist Metz“. Fra Anto Barišić prikazao je knjigu fr. Alojza Čubelića „Filozofsko-teološki ogledi“. Socius provincijala Hrvatske dominikanske provincije Domagoj Polanšćak istaknuo je kako prema riječima Umberta Eca knjige produžuju naš

život, obogaćuju i otvaraju nove vidike i uvode u nova duhovna i intelektualna prostranstva. (IKA)

Korizmeni susret redovnica slavonskobrodске regije

Slavonski Brod, 26. ožujka 2022.

Korizmeni susret redovnica slavonskobrodске regije održan je 26. ožujka 2022. godine u samostanu služavki Kristovih koje djeluju pri Župi sv. Josipa Radnika u Slavanskom Brodu. Susret je započeo predavanjem „Korumpirano srce zaprjeka je ostvarenju kršćanske vizije zajedništva“ koje je održao preč. Drago Marković. U prvom dijelu predavač Marković progovorio je o problemu duhovne korupcije i vrijednosti kršćanskog zajedništva. Ustvrđio je kako korupcija nije tek politički i gospodarski problem, nego prije svega kulturološki i duhovni problem, najgora društvena rana koja klija u svakom srcu. Pojašnjavajući razliku između grešnika i korumpiranog čovjeka, naglasio je kako grešnik traži oprost, a korumpirani čovjek zaboravlja ga tražiti.

„Nas kao Bogu posvećene osobe Crkva želi odgajati za zajedničku viziju čovjeka vjernika koji je transparentan, prozračan i propustan za Boga. Ne zatvoren, nego usavršiv, daje se oblikovati i poučiti“, naglasio je predavač Marković. Citirajući papu Franju, koji je ustvrđio kako je korupcija hrđa, korozija u duhovnome životu, kao primjer je naveo neke likove iz Biblije. U drugom dijelu izlaganja preč. Marković govorio je o korumpiranom srcu kao zapreci ostvarenju kršćanske vizije zajedništva. „Poput Gospodina Isusa kršćaninovo mjesto, tj. mjesto redovnice, nije u odvojenosti, zaštićenosti od

briga, problema, teškoća i križeva, već biti i živjeti usred neprijatelja“, rekao je uz ostalo predavač. Ukazao je na važnost zajedničke molitve Bogu posvećenih osoba, na važnost šutnje, međusobnog aktivnog slušanja, važnost da svaki pojedinac u zajednici ima određeni zadatak, da budu svjesni kako su ovisni jedni o drugima te budu zagledani u križ i nose bremena jedni drugima. Osvijestivši im važnost i snagu sakramenta ispovijedi, preč. Marković na kraju je redovnicama bio na raspolaganju za slavlje tog sakramenta. (IKA)

Kardinal Bozanić primio generalnog ministra Reda manje braće

Zagreb, 29. ožujka 2022.

Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je 29. ožujka 2022. godine u Zagrebu generalnog ministra Reda manje braće fra Massima Fusarellija. U srdačnom susretu, kardinal i generalni ministar razgovarali su o djelovanju franjevac Reda manje braće u Hrvatskoj, o njihovim provincijama u Hrvatskoj s posebnim osvrtom na djelovanje franjevac Reda male braće u Zagrebačkoj nadbiskupiji. (IKA)

U samostanu o. Ante Antića održan susret trajne formacije

Split, 30. ožujka 2022.

Susret trajne formacije za svečano zavjetovanu braću Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja održan je 30. ožujka 2022. godine u franjevačkom samostanu fra Ante Antića u Splitu. Teme predavanja formativnog susreta bile su vezane uz geslo predstojećeg provincijalnog kapitula „Na iskustvima

prošlosti zakoračimo u budućnost“. Izlagala su dvojica predavača: fra Miroslav Modrić, povjerenik za Svetu Zemlju i župnik u Prugovu s predavanjem „Iskustva iz prošlosti“ i fra Kristian Stipanović, gvardijan, dekan i župnik u Imotskom s predavanjem „Redovnički život u budućnosti“. Fratri koji nisu mogli fizički prisustvovati, mogli su sudjelovati virtualno preko platforme *Zoom*. (IKA)

Biskup Petanjak primio generalnog ministra Reda manje braće

Krk, 30. ožujka 2022.

Krčki biskup mons. Ivica Petanjak primio je 30. ožujka 2022. godine u biskupskom domu u Krku generalnog ministra Reda manje braće fra Massima Fusarellija. Tijekom susreta u biskupskom domu razgovaralo se o stanju i pastoralnim prilikama u Krčkoj biskupiji te o prisutnosti franjevac Reda manje braće na području Biskupije. (IKA)

Fra Stipan Klarić održao predavanje „Redovništvo u Sinodi“

Dubrovnik, 30. ožujka 2022.

Predavanje za redovnike i redovnice pod nazivom „Redovništvo u Sinodi“ održano je 30. ožujka 2022. godine u dvorani Ivana Pavla II. u Dubrovniku, a predavač je bio gvardijan franjevačkog samostana sv. Jeronima u Slanome fra Stipan Klarić.

Predavač je pojasnio kako je ova Sinoda posebna po tome jer je Sinoda o sinodalnosti, a to je ono što je neobično i zanimljivo. Sama riječ sinoda grčkog je porijekla i znači zajednički hod. Sinoda je definirana i u zakoniku Kanonskoga prava kao skup-

ština biskupa izabranih iz različitih krajeva svijeta koji se sastaju u određena vremena da bi unaprjeđivali tijesnu povezanost s rimskim biskupom i da bi mu savjetima pružali pomoć u zaštiti porasta vjere i ćudoređa te da bi proučavali pitanja koja se odnose na djelovanje Crkve u svijetu. Njezina je zadaća savjetodavna. Stoga zadaće ove Sinode, a osobito njezine generalne skupštine, jest ta da definira poslanje Crkve kako bi naviještaj bio što razumljiviji, a svjedočanstvo što jasnije. U tome Crkva definitivno računa na redovnike i redovnice. (IKA)

Kardinal Bozanić primio generalnog superiora Misijske družbe lazarista

Zagreb, 31. ožujka 2022.

Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je 31. ožujka 2022. godine o. Tomaža Mavriča, CM, generalnog superiora Misijske družbe sv. Vinka Paulskog – lazarista. Susret je protekao u srdačnom razgovoru u kojem su se kardinal Bozanić i generalni superior Mavrič dotaknuli brojnih tema, posebno pastoralnog djelovanja lazarista u Zagrebačkoj nadbiskupiji. U pratnji o. Tomaža bio je o. Dario Grbac, CM, superior Družbe lazarista u Hrvatskoj, vicepostulator kauze sluga Božjega o. Janeza Strašeka, CM, i župni vikar Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije u Novigradu na Dobri. (IKA)

Predstavljena zbirka pjesama s. Mariangele Žigrić

Dakovo, 31. ožujka 2022.

U povodu dvadeset pete obljetnice smrti s. Mariangele Žigrić (+ 24. ožujka 1997.) 31. ožujka u samostanu Milosrdnih sestara sv.

Križa u Đakovu predstavljena je zbirka njezinih pjesama „Hvalim te, Gospode blag“. Knjigu su objavile Milosrdne sestre sv. Križa iz Đakova, a urednica izdanja je s. Marija Stela Filipović. Knjiga je to u kojoj su sada prvi put na jednom mjestu prikupljeni i objavljeni poetski izričaji s. Mariangele. Središnji dio u programu predstavljanja zauzimale su upravo pjesme, čitane naglas. U glazbenom dijelu programa sudjelovale su sestre novakinje. One su izvele izabrane skladbe za koje i glazbu i tekst potpisuje s. Mariangela („Hvalim te, Gospode blag“, „Na tebe sva se oslanjam“, „Ja imam Oca“, „U onaj dan“). Osim pjesama i čitanih dijelova iz Predgovora zbirke, okupljeni su mogli čuti i podatke iz životopisa s. Mariangele, a jednu zgodu iz života obitelji Žigrić („Ljubav je domišljata“ iz knjige „Vukovarske uspomene“) postulantice i kandidatice scenski su prikazale. Podaci iz životopisa obogaćeni su prikazom fotografija. Slikokazom su također prikazani crteži s. Mariangele kojima su ilustrirane pojedine stranice knjige.

Na kraju je riječi zahvale uputila s. Valerija Široki, provincijalna poglavarica, izražavajući zahvalnost Gospodinu na daru života i stvaralaštva s. Mariangele, kao i zahvalnost svim sestrama koje su doprinijele ostvarenju ovoga djela. (IKA)

Susret uprava Provincije sv. Jeronima iz Zadra i Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda

Košljun, 31. ožujka 2022.

U samostanu Navještenja Marijina na Košljunu 31. ožujka održana je zajednička sjednica provincijalnih uprava Franjevačke provincije sv. Jeronima iz Zadra i Hrvatske

franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba pod predsjedanjem generalnog ministra Franjevačkog reda fra Massima Fusarellija na kojoj se raspravljalo o mogućnosti suradnje tih dviju Provincija.

Na sjednici su uz članove obiju uprava predvođene svojim provincijalnim ministrima fra Andrijom Bilokapićem i fra Milanom Krištom sudjelovali i fra Konrad Cholewa, generalni definitor za slavenske zemlje te fra Ivan Sesar, delegat generalnog ministra za proces prestrukturiranja Franjevačke provincije sv. Jeronima iz Zadra. U radnom dijelu sastanka raspravljalo se o mogućnostima suradnje ovih dviju provincijalnih zajednica s namjerom da Provincija sv. Jeronima u okvirima procesa prestrukturiranja postane ovisna kustodija o Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda. Nakon kratkog predstavljanja stanja obiju bratstava, kao i statističkih podataka, braća su u raspravi postigla jasnoću o nužnosti prestrukturiranja svojih prisutnosti te istaknula snažnu potrebu očuvanja živom franjevačku karizmu na našim područjima.

Generalni ministar fra Massimo Fusarelli istaknuo je određene kriterije kojima braća moraju biti vođena u pogledu smanjenja svoje prisutnosti te je naglasio potrebu zblizavanja ovih dvaju bratstava kako bi dogledna suradnja bila što kvalitetnija. Članovi uprava obiju provincija u slobodnom su dijalogu izrazili vlastitu raspoloživost za spomenute procese, kao i određene zabrinutosti koje se mogu pojaviti na tom putu. Generalni ministar fra Massimo Fusarelli braću je iznova ohrabrio i potaknuo ih na proročki pogled i djelovanje koje će od svih tražiti zatvaranje nekih prisutnosti, ali i otvarati ih kvalitetnijem bratskom živo-

tu koji će znati čuvati karizmu živom. Sva braća obiju provincija, nazočna na sjednici, izrazila su spremnost u prihvaćanju pokretanja procesa prestrukturiranja te su podržala ovaj hod spremnošću prihvaćanja odluka koje će uskladiti djelovanje ovih dviju jedinica Reda.

Istaknuta je već započeta njihova plodna suradnja u okvirima početne formacije, ali je naglašeno kako će se nastaviti i u okvirima trajne formacije te organizaciji zajedničkih susreta za braću obiju zajednica. (IKA)

Korizmena duhovna obnova i sinodsko savjetovanje redovnica u Požegi

Požega, 2. travnja 2022.

U Požegi je 2. travnja 2022. godine održana korizmena duhovna obnova za redovnice povezana sa sinodskim savjetovanjem koje traje tijekom korizme u Požeškoj biskupiji. Program je počeo u Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi gdje je, nakon molitve Trećeg časa i sinodske molitve Duhu Svetom, voditelj Pastoralnog centra Robert Kupčak uputio redovnicama pozdravnu riječ, a pridružio mu se i biskupijski povjerenik za osobe posvećenog života fra Tonio Vučemilović.

Duhovnu obnovu predvodio je o. Stjepan Fridl na temu „Redovnice i sinodalnost Crkve“. Otac Stjepan upozorio je kako je za istinsku sinodalnu crkvenost važno obraćenje. Pojasnio je kako obraćenje uključuje tri etape: žaljenje zbog grijeha (suočavanje s istinom o sebi i spoznaja vlastite bijede), osjećaj stida (kada povrijedimo voljenu osobu) i naposljetku kajanje (koje nas vodi k oslobođenju od tereta grijeha).

Usljedilo je zajedničko promišljanje redovnica o određenim pitanjima njihova poziva i poslanja pod vodstvom Roberta Kupčaka, člana Biskupijskog sinodskog povjerenstva, tijekom kojeg su redovnice dale i svoje prijedloge s obzirom na njihovu uključenost u život požeške mjesne Crkve i opće Crkve. Potom su se uputile u crkvu sv. Lovre gdje je o. Fridl predvodio pokorničko bogoslužje s prigodom za osobnu ispovijed. Središnja točka korizmenog susreta redovnica bilo je euharistijsko slavlje koje je u kapeli sv. Ivana Pavla II. u požeškoj katedrali predvodio biskup Antun Škvorčević. (IKA)

KRONIKA REDOVNIŠTVA U BOSNI I HERCEGOVINI

Nova knjiga mons. Semrena „U službi vječne Riječi”

Sarajevo, 6. siječnja 2022.

Nakon što su prethodno objavljene zbirke propovijedi i meditacija za liturgijsku godinu A pod naslovom „Susret u Riječi” i liturgijsku godinu B pod naslovom „Beskrajna blizina Božje Riječi”, banjolučkog pomoćnog biskupa mons. dr. fra Marka Semrena, u nakladi Franjevačkog medijskog centra Svjetlo riječi, objavio je novu zbirku propovijedi i meditacija za liturgijsku godinu C. Knjiga „U službi vječne Riječi” nastala je kroz četrdesetogodišnje svećeničko i biskupsko djelovanje mons. Semrena kao profesora, odgojitelja i pastoralnog radnika s vjernicima. Autor je odlučio svoje izgovorene propovijedi staviti na raspolaganje vjerničkoj javnosti u tiskanom obliku. Knjiga je podijeljena na više ciklusa: Božićni ciklus liturgijske godine – došašće i božićno vrijeme do Gospodinova krštenja; Vazmeni ciklus liturgijske godine – korizmeno vrijeme, veliki sveti tjedan, uskršno vrijeme do Duhova; potom Vrijeme kroz godinu – trideset četiri nedjelje; Gospodnji blagdani i svetkovine te slavlja Blažene Djevice Marije. (biskupija-banjaluka.org)

Susret sestara juniorki Služavki Malog Isusa Sarajevske provincije

Sarajevo, 8. siječnja 2022.

U samostanu „Egipat“ u Sarajevu održan je 8. siječnja 2022. godine susret sestara juniorki Služavki Malog Isusa Sarajevske provincije u organizaciji magistre juniorki s. M. Ljilje Marinčić. Na susretu su sudjelovali s. M. Nikolina Džavić, s. M. Mihaela

Martinović, s. M. Rita Oborović i s. M. Pia Pilić. Na početku susreta sestra Ljilja osvrnula se na Konstitucije Družbe koje među ostalim govore: „Mi na poseban način pripadamo Bogu i iz toga našeg posvećenja njemu proizlazi naše apostolsko služenje braći.“ Potaknula je sestre da gaje u sebi svijest pripadnosti Bogu, a onda će iz toga proizlaziti ljubav prema zajednici i prema siromasima.

Zatim su uslijedila izlaganja koja su bila povjerena sestrama juniorkama. Na temu „Duhovnost sluge Božjega Josipa Stadlera i duhovnost Služavke Malog Isusa“ govorila je s. M. Rita Oborović istaknuvši kako se duhovnost njihova utemeljitelja oslanjala na Božju ljubav i snažno pouzdanje u Gospodina. „Družba sestara Služavki Malog Isusa doista je pravo ogledalo Stadlerove duhovnosti. Nadbiskup Stadler u Družbu je unio ono što je u sebi nosio.“ Također je istaknula kako su u nazivu Družbe sestara Služavki Malog Isusa sadržane osnovne smjernice duhovnosti koje sačinjavaju pogled na svijet, motivacije, ciljeve i uređenje življenja.

Drugo izlaganje pripremila je s. M. Nikolina Džavić na temu „Molitve i zagovor sv. Ane u životu sl. Božjega Josipa Stadlera.“ U svom izlaganju sestrama je približila lik sv. Ane, majke Blažene Djevice Marije te iznijela neke podatke o povijesnom štovanju i spominjanju sv. Ane u apokrifnim spisima. Potom je istaknula kako je upravo devetnica sv. Ani, koju je otac utemeljitelj molio zajedno s još jednim svećenikom, bila ključna u nastajanju Družbe sestara Služavki Malog Isusa. Sv. Ana je po čudesnoj pomoći nadbiskupu Stadleru za siromahe ugrađena u same temelje Družbe.

Zatim su sestre u samostanskoj kapeli imale priliku biti u polusatnoj adoraciji, u tišini pred Gospodinom.

U drugom dijelu susreta s. M. Mihaela Martinović iznijela je svoje izlaganje „Molitva i zagovor sv. Rafaela u životu sluge Božjega Josipa Stadlera“. U uvodu sestrama je približila lik sv. Rafaela arkanđela i povijest štovanja anđela kako naučava Katekizam Katoličke crkve. „U Svetom pismu o svetome Rafaelu možemo čitati u Tobijinoj knjizi koja je dio Staroga zavjeta dok o svetom Mihaelu i Gabrielu možemo čitati u knjizi Otkrivenja i Evanđeljima koji čine Novi zavjet. Možda je upravo to razlog zbog kojeg je štovanje sv. Mihaela i Gabriela danas zastupljeno više negoli štovanje sv. Rafaela arkanđela. Za vrijeme Stadlerova života zasigurno je bila mnogo prisutnija pobožnost prema svetom Rafaelu koji se tradicionalno u Družbi sestara Služavki Maloga Isusa slavi 24. listopada svake godine. „Izabrao se pak taj dan nasumice zato da bude i pod pokroviteljstvom sv. arkanđela Rafaela koji se očinski pobrinuo za obitelj starog i mladog Tobije, ne bi li svojim nebeskim i milostivim pogledom gledao i na sirote djevojčice u ubožnici i na njihove odgojiteljice“, rekla je na koncu s. Mihaela.

Vrhunac dana i juniorskog susreta bilo je euharistijsko slavlje u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu. Okrjepljene snagom zajedništva i ljubavlju Gospodina Isusa Krista, sestre su radosne pošle svaka na svoje polje služenja. (s. M. Pia Pilić)

Obilježen spomen na slugu Božjega Josipa Stadlera

Sarajevo, 8. siječnja 2022.

U katedrali Srca Isusova u Sarajevu obilježen je 8. siječnja 2022. godine spomen na slugu Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera. Sveto misno slavlje, kojemu je prethodila krunica, predslavio je profesor i duhovnik na sarajevskom KBF-u vlč. dr. sc. Milenko Krešić. Na početku misnog slavlja vlč. Krešić potaknuo je vjernike na molitvu da se Bog očituje i da slugu Božjega Stadlera Crkva proglašuje blaženim. S ljudske strane može se dosta toga učiniti, no ono što je presudno jest znak s neba. Zato u ovom slavlju molimo da nam Bog dade taj znak.

Nakon misnih čitanja uslijedila je povijest tijekom koje je vlč. Krešić podsjetio kako je sluga Božji nadbiskup Stadler, razmatrajući o malom Isusu koji se rodio u štalici, nezaštićen i ostavljen od svakoga, shvatio da takvih u njegovoj nadbiskupiji ima mnogo i da im treba pomoći. On je razmatrajući o malome Isusu odlučio osnovati Služavke Maloga Isusa. Ljubav prema nezaštićenome, prema onome tko je odbaćen, ljubav prema onome koga nije imao tko štiti krasila je slugu Božjega nadbiskupa Stadlera za ovozemaljskoga života. Mi ne znamo broja, ustvrdio je vlč. Krešić, kolikima je on pomogao i nahranio ih. Spisi koji o njemu govore svjedoče kako je svakodnevno pred kućom bio veliki red ljudi, Sarajlija svih vjeroispovijesti, kojima je nadbiskup Stadler davao hranu besplatno. On je tolike gladne nahranio, toliku ostavljenu djecu zaštitio, sarajevsku katedralu, bogosloviju, crkve i zavode sagradio, a sam siromašan i sa siromašnim pukom. No sluga je Božji

nadbiskup Stadler imao veliko pouzdanje u Boga i hrabrost da sve što je dobro i što služi Bogu i čovjeku započne i s Božjom pomoću završi. I mi smo ušli u novu 2022. godinu. Ono u čemu nam nadbiskup Stadler može biti primjerom jest to da se ne bojimo i da vjerujemo kako će nam Bog pomoći u svemu što činimo na slavu Božju i za spasenje ljudi. Kroz ovu novu godinu neka nam sluga Božji nadbiskup Stadler bude primjer hrabrosti i ustrajnosti u svemu onome što je dobro i Bogu ugodno, zaključio je u svojoj propovijedi vlč. Krešić.

Na koncu misnoga slavlja na grobu sluge Božjega Josipa Stadlera izmoljena je molitva za njegovo proglašenje blaženim. (Matea Andrić, kandidatice)

Mostarski muftija posjetio franjevački samostan u Tomislavgradu

Tomislavgrad, 13. siječnja 2022.

Franjevački samostan u Tomislavgradu, uključujući knjižnicu i izložbu praslona, posjetio je 13. siječnja 2022. godine mostarski muftija Salem Dedović. U pratnji mostarskog muftije bili su i predstavnici Islamske zajednice iz Tomislavgrada te prozorski efendija Nihad. Kroz samostan i muzej proveo ih je duvanjski gvardijan fra Sretan Ćurčić. Na kraju posjeta muftija Dedović zahvalio je gvardijanu fra Sretanu na gostoprimstvu i rekao kako je impresioniran viđenim te fra Sretanu i svim vjernicima poželio mnogo Božjega blagoslova i uspjeha u daljnjem radu. (TomislavCity)

Susret sestara s privremenim zavjetima

Bijelo Polje, 14. – 16. siječnja 2022.

U duhovnom centru „Biskup fra Paškal Bucanj“ u Bijelome Polju nedaleko Mostara održan je susret sestara s privremenim zavjetima od 14. do 16. siječnja 2022. godine. Na susretu je sudjelovalo deset sestara zajedno s odgajateljicom s. Slavicom Barbarić, a voditelj seminara bio je fra Ljubo Kurtović.

Govoreći o temi seminara „Ustrajnost u molitvi“, fra Ljubo je istaknuo važnost predanja, razmatranja Božje riječi koja je poput ogledala i otkriva istinu o nama. Da bismo krenuli za Kristom, potrebno je ostaviti sve ono što posjedujemo i dati sve ono što jesmo kako bi On u našem srcu našao plodno tlo. U darovanom molitvenom ozračju i zajedništvu sudionice susreta mogle su promatrati što to sve u sebi trebaju pustiti, a što Božje posjedovati i nositi onima koje susreću u svakodnevnom životu, otvoriti svoja srca kako bi u njima mogao rasti živi odnos s Isusom i ne zaboraviti kako je najvažniji trenutak u njegovim rukama. (s. Marija Budimir)

Animatori Salezijanske mladeži iz Žepča posjetili sestre Služavke Malog Isusa

Sarajevo, 15. siječnja 2022.

Animatori salezijanske mladeži iz Žepča, predvođeni don Ivanom Verigom, posjetili su 15. siječnja 2022. godine zajednicu sestara Služavki Maloga Isusa i Stadlerov dječji „Egipat“. Radost susreta u Stadlerovom zdjenu, namijenjenom Bogu i sirotinji, bila je obostrana. Srdačno i sa širokim osmijesima

punim topline primila ih je skupina sestara Služavki Maloga Isusa na čelu s provincijalnom glavaricom s. M. Anom Marijom Kesten.

Najprije su se okupili oko stola Gospodnjega u samostanskoj kapelici u kojoj je misno slavlje predslavio don Ivan. Nakon euharistijskog slavlja uputili su se u Stadlerov muzej koji je smješten u potkrovlju samostana „Egipat“, gdje je salezijanskoj mladeži prigodnu riječ uputila provincijalna glavarica s. Ana Marija, govoreći o radu sestara te o njihovom utemeljitelju sl. Božjem nadbiskupu Josipu Stadleru i njegovoj brizi za siromašnu djecu, starce, ostavljene i bolesnike koju je započeo u Sarajevu prije što četrdeset godina. (Katja Jurić)

Mjesečna duhovna obnova za redovnice

Sarajevo, 16. siječnja 2022.

Duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva održana je 16. siječnja 2022. godine u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu pod vodstvom generalnog vikara Vrhbosanske nadbiskupije mons. Slađana Ćosića i u organizaciji sestara Kćeri Božje ljubavi. Mons. Ćosić u svom je razmatranju pod naslovom „Evo me! Ti si me zvao!“ govorio o duhovnom i redovničkom pozivu ili zvanju temeljeći ga na pozivu mladog Samuela (1 Sam 3, 1-10). Svoje razmišljanje upotpunio je prvenstveno mislima iz Konstitucija i Direktorija Družbe Kćeri Božje ljubavi kao i onih Družbe školskih sestara franjevkri Krista Kralja.

Govoreći o protagonistima svetopisamskog izvještaja, kazao je kako je u Samuelu vrlo lako prepoznati odgajanje (kandi-

date, postulantice, novakinje i juniorke) koje nastoje osobno i pod vodstvom drugih bolje upoznati svoj poziv koji imaju živjeti u Družbi. Istaknuo je kako je „prvotni cilj odgoja odgajanja oblikovati njihov razum i srce kako bi mogle razumjeti božanski poziv i postupno usvajati Kristove osjećaje, a tek potom provjeriti njihove nakane i njihovu prikladnost.“ Eli je „slika redovnica s doživotnim zavjetima, poglavito redovnica koje su u Družbi dostigle određenu životnu dob, mudrost i iskustvo života, ali i redovnica kojima u Družbi biva povjerena uloga odgajateljice“.

Dakako, glavni je protagonist u objavljuvanju poziva Bog. Samuelov poziv događao se postupno, u tri povezana trenutka. U dva navrata Samuel čuje Božji glas, ali mu nije jasno tko ga zove, što će mu kasnije pomoći otkriti duhovni učitelj.

Odnos između Samuela i Elija moguće je promatrati kao odnos koji bi trebao postojati između redovnica s doživotnim zavjetima i odgajanja, odnosno između starijih i mladih sestara. „Tako bi Samuel bio slika odgajanja i mladih sestara koje svoje misli i ideje, pa čak i sumnje o redovničkom pozivu, nastoje razjasniti, između ostalih, i sa starijim sestrama. Iako su nekima od njih oči možda već oslabjele, važno je to da im je duhovna pronicljivost još uvijek oštra. Eli je slika starijih sestara koje se prema mladim sestrama i odgajanicama ponašaju tako da im strpljivo i s ljubavlju pomažu shvatiti što Bog od njih traži.“ U Eliju također prepoznamo „redovnice određene za vođenje odgajanja, a koje su poznatije pod imenom učiteljice novakinja i magistre juniorki.“

U nastavku razmatranja mons. Ćosić istaknuo je to kako su u svakoj redovnič-

koj zajednici starije sestre Božji blagoslov i „njihova se služba sastoji u ovome – pomoći svojim nasljednicama proniknuti, razumjeti, zavoljeti i velikodušno prihvatiti redovnički poziv i život!“ Njihova služba ili uloga posebno se „pokazuje korisnom kod izbjegavanja dviju pogreški. Prva pogreška jest pripisati Božji glas i poziv nekome drugome, misleći da je za zvanje zaslužan netko drugi. Ako se u pozivu ne raspozna Božji glas, bilo koji ljudski primjer, bez obzira koliko dobar bio, brzo nestane a zvanje umine. Druga je pogreška ta da se ne može isključiti vertikalnu dimenziju u svakom pozivu, a to je Bog. Zvanje je Božji poziv, a odgovor na taj isti poziv ne može više biti ‘što ja volim?’, nego ‘što Bog želi da budem?’. To je zapravo pravi smisao onog Samuelovog pa tako i vašeg odgovora: ‘Evo me! Ti si me zvao!’, naglasio je predavač. „Božja volja bitni je dio poziva i najbolja pomoć za nadvladavanje svih poteškoća koje ono sa sobom donosi.“ Citirajući Thomasa Mertona, predavač je kazao: „Za svakog od nas samo jedna stvar je potrebna, biti ono što Bog želi da budemo.“ Pomažući Samuelu u raspoznavanju Božjeg poziva, Eli „preuzima ulogu duhovnog odgojitelja koji ga više poučava svojim životnim primjerom, pomaže mu u razlučivanju, ali ga ne zamjenjuje u donošenju odluke. Tek nakon što je čuo savjete starca Elija, Samuelov um i srce bili su spremni čuti i oslušivati ono što će mu Bog govoriti. U Božjoj riječi Samuel će naći čvrst temelj za poziv koji je primio i radosno će ostati na svom ustaljenom mjestu, u svetištu Gospodnjem.

Kad je Samuel četvrti put čuo Božji glas, nije ustao i potrčao, već je mirno ležao i oslušivao. Duh, um i srce moraju biti tihi, mirni i spokojni i tek tada je moguće čuti

Gospodina. Samuel je prihvatio Božje pravo da mu govori i svoju potrebu da Boga sluša“.

Na koncu razmišljanja mons. Ćosić kazao je okupljenim redovnicama da budu poput Samuela „i uvjere da je Bog više nego spreman govoriti ako ste vi voljne slušati. Vaše otvoreno uho razlog je za Božje otvorene usne. Božji poziv izraz je velike Božje ljubavi prema vama jer vas poziva slijediti Krista srcem i umom, oblikovati svoj život prema Isusovom životu i tako biti u stanju služiti mu velikodušno, radosno i potpuno te uzeti udjela u njegovom poslanju navješćujući ga Božjem narodu i posredujući pred njim za druge i za vas same“.

Nakon razmatranja slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom i mogućnost za sakrament pomirenja. Duhovna obnova završena je euharistijskim slavljem koje je također predslavio predvoditelj duhovne obnove mons. Ćosić. (s. Jadranka Obućina)

Predavanje o braku i obitelji

Kočerin, 19. siječnja 2022.

U župi sv. Petra i Pavla na Kočerinu u Mostarsko-duvanjskoj biskupiji dr. fra Ante Vučković, profesor na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Splitu, 19. siječnja 2022. godine održao je predavanje „Brak i obitelj u izazovima suvremenoga svijeta“. Program je počeo molitvom i uvodnim riječima župnika fra Marija Knezovića.

Fra Ante je početak predavanja oslonio na biblijska izvješća o stvaranju i odnosima muškarca i žene te nastanku obitelji. Govoreći o izazovima suvremenoga svijeta u kontekstu obitelji kazao je kako su pobrka-

ni odnosi i uloge. Zamjena uloga, u kojima se izgubila hijerarhija, dovodi do zbrke. Isto tako, rekao je fra Ante, nije dobro da ne sazrijevamo pa se događa da postoje tzv. „mamini sinovi“ koji ne razumiju da brakom treba prestati dotadašnji način odnosa s roditeljima. Fra Ante je istaknuo i neke poteškoće među koje je ubrojio nesposobnost razgovora te činjenicu kako je emocionalni svijet u čovjeku potisnut i mnogi nisu emocionalno dozreli. (IKA)

Imendan vrhbosanskog nadbiskupa Vinka

Sarajevo, 22. siječanja 2022.

Svećenici, redovnice i redovnici, većinom na službi u gradu Sarajevu, i bogoslovi čestitali su 22. siječnja 2022. godine u prostorijama Svećeničkoga doma imendan vrhbosanskom nadbiskupu Vinku kard. Puljiću. Imendansku čestitku u ime nazočnih uputio je mons. Slađan Ćosić, generalni vikar Vrhbosanske nadbiskupije. Spominjući kako se Crkva na ovaj dan sjeća sv. Vinka, đakona Crkve u Zaragozi, koji je za Dioklecijanova progonstva umro okrutnom mučeničkom smrću u Valenciji, uvodno je istaknuo kako uz nasljedovanje Isusa Krista neminovno idu nerazumijevanje i kleveta. „Međutim, učenik koji svoj pogled uvijek drži usmjerenim na svog učitelja još bolje zna da ‘Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube’ (Rim 8, 28) te stoga još zdušnije ostaje uz Isusa i u jedinstvu s njim izlazi iz svojih udobnosti, interesa, briga i slave u želji da se potpuno daruje Bogu i drugima“, kazao je mons. Ćosić.

Čestitajući kardinalu Vinku njegov imendan, izrekao je zahvalu za njegovu „pa-

stirsku službu koju od početka pa sve do danas vršite s ljubavlju, radosno, predano i hrabro, uz stalno nastojanje da povjerenost Vam stado predvodite i pratite u svim njegovim pastoralnim, karitativnim, socijalnim i inim projektima i nastojanjima, od kojih ste mnoga i sami pokrenuli, a među kojima vrijedi spomenuti nedavno završenu Prvu sinodu“.

U svome obraćanju kard. Puljić najprije se zahvalio na dolasku svima okupljenima. „Nositi ime jednog sveca nije nikakva zasluga onoga koji slavi imendan. To je dar da tog sveca smijemo moliti i slijediti kao primjer hrabrog i ustrajnog svjedočenja za Isusa Krista. Od sv. Vinka možemo naučiti kako se nositi s dvije najopasnije zavodljivosti“, naglasio je kardinal ističući kako su to prijetnje i strah te laskanje i ugađanje tijelu. „Zli preko svojih suradnika često se služi ovom taktikom. Zato molimo ovog hrabrog svjedoka vjere da nam isprosi mudrost te uspijemo prepoznati zamke zloga i potrebnu hrabrost da se odupremo svakoj zavodljivosti te da budemo postojani i vjerni Gospodinu. Neka nas kušnje ne prepadnu, nego kroz njih položimo ispit vjernosti te prokušani ustrajno tražimo i vršimo volju Božju“, kazao je na kraju nadbiskup Vinko ističući kako je posebno važno to posvjedočiti u svom zvanju i poslanju jer je to put posvećenja. (nedjelja.ba)

Nedjelja Božje riječi u župi Orašje

Orašje, 23. siječnja 2022.

Dana 23. siječnja 2022. godine u crkvi bl. Alojzija Stepinca u Orašju treći put je obilježena Nedjelja Božje riječi koja je ustanovljena apostolskim pismom *Aperuit illis*

pape Franje. Svečano euharistijsko slavlje u dopodnevnom satima posvećeno slavljenju, razmišljanju i širenju Božje riječi započelo je prinosom Biblije. Kao uvod u misno slavlje troje krizmanika zahvalilo se za Božju riječ istaknuvši značenje Biblije prigodnim tekstom. U prigodnoj homiliji župnik fra Bono Kovačević govorio je o Svetom pismu, knjizi od Boga nadahnutoj, riječi od Boga zapisanoj, riječi koje Bog govori čovjeku, govor koji treba znati slušati i čuti, a poruku čitati, razumjeti i prihvatiti. Molitveni program slavljenja Nedjelje Božje riječi započeo je prethodni dan molitvom krunice, svetom misom i euharistijskim klanjanjem na temu „Oči“ gdje su ovogodišnji krizmanici zahvalili Gospodinu na milosti prijateljstva zamolivši ga da im otvori oči srca te ih ispuni vjrom da mogu biti ljudi žive vjere. Molitveni program obilježavanja Nedjelje Božje riječi u subotu i nedjelju animirali su ovogodišnji krizmanici. (fra Bono Kovačević)

Duhovne vježbe za kandidatice sestara Služavki Maloga Isusa Sarajevske provincije

Gromiljak, 26. – 28. siječnja 2022.

U „Kući Navještenja“ u Gromiljaku, od 26. do 28. siječnja 2022. godine održane su trodnevne duhovne vježbe za kandidatice sestara Služavki Maloga Isusa Sarajevske provincije, pod vodstvom vlč. Žarka Vladislava Ošapa. Tema duhovnih vježbi bila je „Susret sa Živim Bogom“.

Duhovne su vježbe započele zazivom Duha Svetoga nakon čega je slijedilo uvodno predavanje. Duhovne vježbe trebale bi biti duhovno poniranje u sebe, susret s Bogom i sa sobom, u kojima kroz razmatra-

nja upoznajemo sebe upoznavanjem Krista kako bismo otkrile svoj identitet kao ljubljenih kćeri Božjih. Kroz događaje Isusova krštenja i kušnje u pustinji vlč. Ošap prikazao je važnost spoznaje da smo ljubljene kćeri Božje. U Evandjelju čitamo kako je na krštenju Isus začuo glas: „Ti si Sin moj ljubljeni!“ . To je Isusov identitet, da je ljubljeni Sin. Nakon krštenja Isus ide u pustinju gdje ga je sotona kušao. Prvo na što je udario bio je Isusov identitet kad kaže: „Ako si Sin Božji“, pokušao je uzdrmati njegove temelje. Napasnik uvijek napada identitet. No Isus zna tko je i ne dopušta sotoni da ulazi u dijalog s njime, nego ga riječima Svetoga pisma odbija. U toj pustinji Isus nije bio sam. Tamo su bile zvijeri i anđeli koji su mu služili. Kroz duhovne vježbe i mi se susrećemo sa svojim nesavršenostima, sa svime onime što nije slika Božja u nama. To je naš mali zvjerinjak.

Upoznati Krista da bismo upoznali sebe bila je misao vodilja razmatranja sljedećeg dana. Svi smo mi stvoreni na sliku Božju. Trebamo biti takvi da Bog u svakom trenutku u nama prepozna svoju sliku. Da bismo upoznali sebe, najprije moramo upoznati Krista onakvoga kakav on jest i tada će i u nama Bog moći prepoznati svoju sliku. Ta slika Krista koju imamo odrazit će se i u našem ponašanju. Ako mi vidimo Krista kao milosrdnog i blagog, i mi ćemo takvi biti prema drugima.

Zrelost kao put do svetosti bila je misao vodilja posljednjega razmatranja. Kada upoznamo Krista i prihvatimo sebe takvima kakvi jesmo, bit ćemo prava slika Božja u ovome svijetu. Kao znak zrelosti navodi i prihvaćanje odgovornosti za svoje čine. Od velike je važnosti za rast u svetosti prihvatiti

svoje vrijeme, biti sada tu jer i Bog je onaj koji je sada tu. Ne smijemo dopustiti da živimo u prošlosti ili u strahu od budućnosti. Trebamo živjeti sadašnji trenutak u kojem jedino i možemo nešto učiniti. Na kraju je vlč. Žarko istaknuo kako je važno dopustiti da nas Bog vodi i oblikuje te da trebamo biti spremni na rizik poput Abrahama i imati hrabrosti podnijeti neuspjehe. Ako sve što činimo, mi činimo na slavu Božju, onda su i naši neuspjesi uspjesi.

Euharistijskim slavljem u samostanskoj kapelici kandidatice su zajedno s provincijalnom glavaricom s. M. Anom Marijom Kesten i sestrama zahvalile Bogu za sve primljene milosti u ta tri dana. (Nikolina Cvitanović, kandidatica)

Nova knjiga eseja fra Luke Markovića

Sarajevo, 31. siječnja 2022.

Knjigu eseja „U kojeg Boga vjerujemo? – Razmišljanja o Bogu, čovjeku i životu“ dr. sc. fra Luke Markovića objavio je Medijski centar Vrhbosanske nadbiskupije. Kolumnist Katoličkoga tjednika, koji piše mjesečne komentare u rubrici „Bogoslovlje u praksi“, sabrao je pedeset pet promišljanja kojima prethodi predgovor i uvod u djelo ispisano na sto šezdeset tri stranice. Na jednostavan, a sadržajno bogat način osvrnuo se na aktualne teme poput izazova pandemije koronavirusne bolesti, susreta zapadne civilizacije s islamom, sveprisutni individualizam itd., s kojima se hvata u koštac čovjek postmodernoga doba. S obzirom na to kako je sve napisano u obliku eseja, ne iziskuje dugotrajno čitanje, nego može biti *vademecum* u svakodnevici ispunjenoj užurbanošću. (nedjelja.ba)

Proslava nebeskog zaštitnika i utemeljitelja salezijanske družbe

Žepče, 31. siječnja 2022.

Katolički školski centar „Don Bosco“ u Žepču 31. siječnja 2022. godine svečanom misom te prigodnom akademijom proslavio je spomendan svog nebeskog zaštitnika i utemeljitelja salezijanske družbe sv. Ivana Bosca. Misu u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog predslavio je provincijal Hercegovачke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije fra Miljenko Šteko.

Na početku homilije fra Miljenko je kazao kako je mladost uvijek u fazi odgoja i obrazovanja, u fazi traženja svoga puta u budućnost i svoga puta prema cilju. „A što je cilj? Cilj je dovršen čovjek, čovjek po Božjoj mjeri, svetac“, ustvrdio je fra Miljenko te se u kratkim crticama osvrnuo na životni put sv. Ivana Bosca. Bog je mladome don Boscu ne samo rano pokazao da će njegova životna zadaća biti odgojno-obrazovni rad s mladima, nego mu je čak u snu pokazao i samu metodu kojom se treba služiti i koju ne mogu nadmašiti nikakve svjetovne metode. Naime, nekoga Bog poziva sasvim jasnim govorom kao don Bosca, a većinu poziva neizravno tako što im daje sve što je potrebno za određeno zvanje pa im time daje poticaj: idi tamo! Nadalje je kazao: „Sve svetinje i svakog sveca i sveticu moramo promatrati kao Božji zov u zajedničku Očevu kuću, kao Božje pozivanje u nebo. A tko dolazi u nebo? Samo sveci! Dakle, naše je glavno ‘zanimanje’ svetost, biti sveti. Sve što je od toga manje predstavlja okrnjenje plana koji Bog ima za nas. Naravno, nitko od nas ne može svojom snagom postati svet, ali može ako sebe i sve svoje uspjehe i pora-

ze, radosti i žalosti, padove u grijeh i dizanja iz grijeha, jednostavno sav svoj život preda u Božje ruke.“

Drugi dio proslave odvijao se u velikom predvorju Centra. Bio je to dio programa ispunjen nastupima zbora, solista, prigodnim igrokazom i dodjelom zahvalnica djelatnicima koji dvadeset ili više godina rade u KŠC-u. Okupljene je pozdravio ravnatelj Centra don Ivan Širić: „Dragi mladi, drago žepačko stado. Ne boj se! Dopustimo da nas Isus oslobodi od svega onog što nam zamagljuje pogled i čini da sve vidimo kao na crno-bijelom televizoru. Puno je toga lijepoga i obojenog radosnim bojama oko nas. To lijepo don Bosco je mladima pokazivao i u puno težim vremenima. Dopustimo i danas don Boscu da nas vodi i odgaja za lijepo, dobro i istinito“, kazao je, među ostalim, ravnatelj žepačkog KŠC-a. (nedjelja.ba)

Dvije školske sestre franjevke obnovile redovničke zavjete

Mostar, 2. veljače 2022.

Na blagdan Svijećnice, 2. veljače 2022. godine, u samostanu sv. Obitelji u Mostaru dvije školske sestre franjevke Hercegovačke provincije obnovile su svoje privremene redovničke zavjete. Euharistijsko slavlje predslavio je fra Danko Perutina. Nakon kratke homilije s. Marija Šimić i s. Marija Rotim izrekle su obrazac zavjetovanja pred s. Petrom Bagarić, zamjenicom provincijalne predstojnice s. Zdenke Kozina. Okupljena zajednica zahvalila je Gospodinu na daru redovničkoga života dviju Marija uz molitvu da ustraju na započetom putu predanja u službenju Bogu, Crkvi i ljudima. (ŠSF, Mostar)

Obilježena stota godišnjica smrti hercegovačkog franjevca fra Didaka Buntića

Gradnići, 3. veljače 2022.

Dana 3. veljače 2022. godine, tom i nizom drugih manifestacija, obilježena je stota godišnjica smrti znamenitog hercegovačkog franjevca fra Didaka Buntića, prosvjetitelja, narodnog predstavnika i humanitarca, zahvaljujući čijem je djelovanju od gladi spašeno oko sedamnaest tisuća djece i mladih s područja Hercegovine.

Misama u Gradničima kod Čitluka, nizom tribina i predavanjima te dokumentarno-glazbenim pastoralom „Didak – svjetlost iz Hercegovine“, koji je navečer održan u Hrvatskom narodnom kazalištu u Mostaru, Hercegovačka franjevačka provincija podsjetila je na djelo fra Didaka Buntića kojega se naziva Ocem Hercegovine i Mojsijem. Ova predstava svjedoči o fra Didakovu potphvatu kada je krajem Prvog svjetskog rata u Slavoniji i Srijemu osigurao prihvata za oko 17.000 djece kojima je prijetila smrt od gladi.

Fra Didak se zalagao za opismenjavanje naroda u Hercegovini krajem 19. i početkom 20. stoljeća. Djelovao je iz Širokog Brijega gdje je predavao u gimnaziji, no brinuo se i za škole u okolici u koje je uveo specifičnu metodu širenja pismenosti, prema kojoj su učenici dalje prenosili svoje znanje nakon što bi ga stekli u školi. Fra Didak je ustao i protiv nepravednog odnosa austrougarske vlasti prema Hercegovini prosvjedujući kod vlasti u Beču zbog brojnih nameta. Nakon rata 1919. godine izabran je za provincijala. Umro je sa samo pedeset godina 3. veljače 1922. godine. (IKA)

Obljetnica stradanja sluge Božjega fra Lovre Milanovića

Donja Tramošnica, 3. veljače 2022.

Dana 3. veljače 2022. godine vjernici iz različitih dijelova Bosanske Posavine okupili su se u crkvi sv. Ivana Krstitelja u Donjoj Tramošnici na misnom slavlju u povodu stradanja sluge Božjega fra Lovre Milanovića. Euharistiju je predslavio generalni vikar Gospičko-senjske biskupije mons. Marinko Miličević.

U propovijedi, između ostalog, mons. Marinko naglasio je kako se vjernici trebaju u svojim poteškoćama uteci majci Mariji. „Marijino srce može nas ohrabriti i utješiti. Svi sveci imali su poseban sinovski odnos prema Gospi. Kako su biskupi Portugala posvetili svoju zemlju Mariji i bili pošteđeni strahota Drugog svjetskog rata, slično možemo i mi učiniti te Mariji i fra Lovrinom zagovoru povjeriti sebe, svoj dom i svoju župu, svoju domovinu i vidjet ćemo, Bog će učiniti čudo“, istaknuo je generalni vikar Gospičko-senjske biskupije. Za obljetnicu župljani su se pripremali trodnevnicom koju su predslavili fra Niko Josić, fra Anto Tomas i fra Željko Nikolić.

Fra Lovro Milanović rođen je 1777. godine. Bio je župnik u Tramošnici. Mučki je ubijen 3. veljače 1807. godine kad se uputio pomoći ispovijedati puk svome stricu fra Frani Milanoviću, župniku u Dubravama. Ubio ga je Mujo Arnaut jer mu se fra Lovro nije poklonio kad su se mimoilazili. (IKA)

Dani pobijenih hercegovačkih franjevaca

Široki Brijeg, 4. – 7. veljače 2022.

Obilježavanje Dana pobijenih hercegovačkih franjevaca ili sedamdeset sedme obljetnice jugokomunističkog ubojstva šezdeset šestorice hercegovačkih franjevaca u Drugom svjetskom ratu i poraću počelo je 4. veljače u jutarnjim satima u Širokom Brijegu, gdje je molitvu predvodio vicepostulator fra Miljenko Stojić. Misu zadušnicu nakon molitve krunice 4. veljače predslavio je župni vikar u Posušju fra Jozo Hrkać.

Dodijeljene su i nagrade za dječji uzrast onima koji su sudjelovali u ovogodišnjem natječaju na temu pobijenih hercegovačkih franjevaca. Prvu nagradu za likovni rad pod naslovom „Uzalud im bi“ dobila je Mihaela Čuljak iz Širokog Brijega. Druga nagrada pripala je Mateji Galić iz Vira. Njezin literarni rad nosi naslov „Plać Majci Božjoj“. Petar Bušić iz Sovića dobio je treću nagradu za rad „Ubili su moga fra Arkandela i sve profesore“.

Molitveni program druge večeri obilježavanja Dana pobijenih hercegovačkih franjevaca na Širokom Brijegu počeo je 5. veljače molitvom krunice i razmatranjem koje je predvodio fra Dane Karačić, a potom je zadušnicu služio fra Marin Karačić.

Vicepostulator fra Miljenko Stojić dodijelio je nagrade na jedanaestom natječaju za uzrast odrasli. Prvu nagradu osvojio je fra Šimun Šito Ćorić za pjesmu „Šezdeset i šest“ koju je i uglazbio te objavio video spot. Drugu nagradu dobila je Maja Matković. Rad joj nosi naslov „Komadić tkanine“. Treća nagrada otišla je u ruke Karle Kevo. Napisala je rad pod naslovom „Otrgnuti od zaborava“.

Dana 6. veljače u večernjim satima prije svete mise molila se krunica. Svetu misu zadušnicu predslavio je fra Zvonimir Pavičić. Na svetoj su misi dodijeljene i nagrade za uzrast mladež. Prva nagrada pripala je Darku Tusunu, učeniku gimnazije Katoličkog školskog centra Petar Barbarić u Travniku. Napisao je pjesmu „Zločin bez kazne“. Daria Buljan, učenica gimnazije Marka Marulića iz Tomislavgrada, dobila je drugu nagradu. Rad joj nosi naslov „Priča jednoga Briga“. Treću nagradu osvojila je Marija Perković, učenica Gimnazije fra Dominika Mandića iz Širokog Brijega. Napravila je likovni rad pod naslovom „Nakon tame, svjetlost“.

U povodu sedamdeset sedme obljetnice jugokomunističkog ubojstva šezdeset šestorice hercegovačkih franjevaca svečanu misu zadušnicu 7. veljače predvodio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije dr. fra Miljenko Šteko. Prije sedamdeset sedam godina jugokomunisti su počinili neviđeni zločin nad svećenicima i franjevcima u samostanu na Širokom Brijegu. Njih dvanaestoricu, koje su pronašli u samostanu, odveli su do ratnog skloništa, ubili ih, polili benzinom i potom zapalili. To je bio uvod u sva iduća događanja, druge nepravedno ubijene franjevce u Mostaru, Čitluku, Ljubuškom i mnogim drugim mjestima, sveukupno njih šezdeset šestoricu, kao i za ubijene članove puka Božjega. U Drugom svjetskom ratu i poraću tako je iz općine Široki Brijeg ubijeno 2.165 osoba, a iz Županije zapadnohercegovačke 7.003 osobe.

U čast svima njima služena je misa zadušnica. Obilježavanje je počelo molitvom kraj ratnog skloništa gdje su članovi Frime Široki Brijeg zapalili dvanaest svijeća u znak sjećanja na dvanaestoricu fratara

koji su ubijeni i spaljeni u tom skloništu. Nakon molitve procesija se uputila prema samostanskoj crkvi. Molitvu na grobnici s posmrtnim ostatcima dvadeset četvorice pronađenih pobijenih franjevaca predvodio je provincijal, a imena pobijenih čitali su Trećari. Na zadušnici misno čitanje pročitao je fra Rade Dragičević, posljednji živući hercegovački franjevac koji je pohađao glashovitu Franjevačku klasičnu gimnaziju na Širokom Brijegu.

U homiliji fra Miljenko je naglasio kako su franjevci na ovim prostorima bili obespravljeni, proganjani, ubijani i zatirani. Samostani su rušeni i paljeni, ali nikada franjevce nisu mogli izbrisati jer je uz njih uvijek Isus Krist te su uvijek iznova započinjali. Godine 1944. Provincija je brojila dvjesto trideset i jednog franjevca, a godinu dana poslije, u travnju 1945., samo šezdeset jednoga. Mnogi su bili ubijeni, mnogi završili na Bleiburgu i križnom putu. Ime nijednoga neposrednog izvršitelja zločina ne znamo. Nijednoga iskaza njihova nemamo, a kamoli isprike i pokajanja za ubojstva. Naprotiv, ovdje ne oklijevam kazati to kako sluge tih istih partizanskih zločinaca do današnjega dana, evo sedamdeset sedam godina, razvijaju svoje teorije opravdanja zločina i začuđujućom snagom zla ova ubojstva, bez ikakva sudišta, krajnje nehumano prosuđuju kao „normalna“! Ono što nam najteže pada jest to da do danas ne znamo za grobove još gotovo polovice njih, a ubijali su ih i puna dva mjeseca nakon svršetka rata. I koliko god su krvnici mislili da će ih ubiti, da će ubiti zajednicu, da će ubiti narod, ubiti vjeru, ljuto su se prevarili. Nisu oni znali za ove evanđeoske riječi koje smo čuli. A one su izgovorene našoj pobijenoj braći: *Dođite*

k meni vi umorni i opterećeni, ja ću vam biti odmor i vječnost. I te nas riječi godinama i godinama okupljaju, a okupljat će nas do kraja naših života i čuvati sjećanje na našu braću“, rekao je provincijal Šteko.

Generalni vikar hercegovačkih biskupija don Nikola Menalo prenio je pozdrave i blagoslov mostarsko-duvanjskog biskupa Petra Palića. Fra Miljenko Stojić, vicepostulator postupka mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subraće“, ukratko je izložio rad Vicepostulature u protekloj godini i zahvalio svima koji na bilo koji način doprinose čuvanju sjećanja na pobijene franjevce i puk. (pobijeni.info; IKA)

Proslavljena svetkovina utemeljiteljice sestara Klanjateljica Krvi Kristove

Banja Luka, 5. veljače 2022.

Dana 5. veljače 2022. godine upriličena je vanjska proslava sv. Marije De Mattias. Svečano misno slavlje u samostanu sestara družbe Klanjateljica Krvi Kristove predslavio je fra Dominko Batinić.

Fra Dominko govorio je o biti svetaca, a na poseban način o ljubavi koju je sv. Marija de Mattias isijavala prema Predragocjenoj Krvi Gospodina našega Isusa Krista, kao i o tome što znači biti pobožan. Na kraju svete mise nazočnima se obratila i predstojnica samostana Novi Nazaret s. Zdenka Pezer koja je zahvalila svima onima koji su pomogli ovu proslavu, a osobito fra Dominku koji je predvodio ovo misno slavlje. (Samostan Petrićevac)

Polaganje redovničkih zavjeta u Bijelom Polju

Bijelo Polje, 5. veljače 2022.

Dana 5. veljače 2022. godine u samostanskoj kapelici sv. Franje u Bijelome Polju novakinja Školskih sestara franjevki Hercegovačke provincije s. Jelena Naletilić položila je prve redovničke zavjete. Misno slavlje i obred zavjetovanja predvodio je mjesni biskup mons. Petar Palić koji ju je pastirskim riječima ohrabrio da odvažno slijedi Gospodina. Sestre i okupljena rodbina čestitali su zavjetovanici koja je za svoje geslo izabrala redak iz Svetog pisma (Est 10, 3a) „Božje je to djelo“. (ŠSF, Mostar)

Predavanje za žene i djevojke

Kočerin, 8. veljače 2022.

Dana 8. veljače 2022. godine u povodu duhovne pripreve za sto pedeset godina župe sv. Petra i Pavla u Kočerinu predavanje za žene i djevojke na temu „Žena i djevojka u Crkvi i društvu. Izazovi i perspektive“ održala je Marija Jurković, hagioterapeutkinja. Susret žena i djevojaka (njih sto osamdeset dvije) započeo je molitvom župnika te župe fra Marija Knezovića.

Predavačica je govorila o identitetu žene i djevojke koji najprije trebaju crpiti iz činjenice da su ljubljena Božja djeca. Često se dogodi, kako je rekla, da mnogo toga činimo u službi i žrtvi, a potom spoznamo kako smo sebe izgubile. Preveliki aktivizam u obiteljskim obvezama, osobito prema djeci, dovodi do toga da zaboravimo kako je i Bog pratitelj odgoja naše djece. Potreba držati sve pod kontrolom, s mišlju da će sve bez nas propasti, dovodi do iscrpljenosti i

duhovnih klonuća. Isto tako, predavačica je naglasila, treba se ženski svijet snaći u prostoru floskula poput „šuti i trpi“, „sve čini radi mira u kući“. Djevojkama je posebno svratila pozornost na to da s mladićima što više razgovaraju uživo, bez pretjeranih poruka, jer živa komunikacija jako je potrebna djevojkama kako bi vidjele iskrenost mladića, njegove reakcije i emocije. Susret je završio u ozračju sabranosti i molitve. (www.kocerin.info)

Obilježen spomen na slugu Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera

Sarajevo, 8. veljače 2022.

Dan kada se Vrhbosanska nadbiskupija na poseban način prisjeća prvog vrhbosanskog nadbiskupa sluga Božjega Josipa Stadlera obilježen je 8. veljače 2022. godine u sarajevskoj katedrali Presvetog Srca Isusova. Prije misnoga slavlja sestre Služavke Malog Isusa animirale su molitvu krunice uz prigodna razmatranja koja su preuzeta iz Stadlerove poslanice. Misu je predslavio postulator kauze mons. dr. Pavo Jurišić. U propovijedi katedralni župnik promišljao je o evanđeoskom tekstu iz Markova evanđelja u kojemu se govori o tome kako je narod zbog ljudske predaje napustio zapovijed Božju. „Kako znam da Isus od mene traži da učinim nešto i činim li onako kako je Isus činio“, dva su pitanja o kojima je govorio vlč. Oliver, oslonivši se na evanđeoski tekst. Svojom osobnom vjerom u Isusa Krista svaka osoba zna kako Bog od nje traži da ga ljubi. „Nisu potrebne činjenice ili bilo kakvi poznavatelji i izvršitelji zakona kako bi se moglo odgovoriti na pitanje činim li to što Isus traži od mene“, zaključio je vlč.

Jurišić. Nakon popričesne molitve svećenici i redovnice uputili su se prema grobu sluga Božjega Josipa Stadlera gdje su izmolili molitvu za njegovo proglašenje blaženim. (s. M. Mihaela Martinović)

Misno slavlje u sarajevskoj crkvi sv. Vinka na Svjetski dan bolesnika

Sarajevo, 11. veljače 2022.

U crkvi sv. Vinka u samostanu sestara milosrdnica Provincije Majke Divne u Sarajevu, u kojoj se prije granatiranja ratne 1992. godine nalazila i spilja Gospe Lurdske, 11. veljače 2022. godine proslavljen je spomendan Gospe Lurdske i trideseti Svjetski dan bolesnika.

Euharistijsko slavlje predvodio je profesor dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Univerziteta u Sarajevu vlč. dr. sc. Mario Bernadić. Sestrama milosrdnicama, na čelu s provincijalnom poglavaricom s. M. Julijanom Djaković, pridružile su se redovnice drugih družbi, zdravstveni djelatnici i učenici Srednje medicinske škole Katoličkog školskog centra „Sv. Josip“ u Sarajevu i drugi vjernici.

Na početku propovijedi pod naslovom „Za zdravlje i život smo stvoreni – uz Svjetski dan bolesnika“, prof. Bernadić je kazao kako su, unatoč površnom dojmu o dotjeranim licima i lijepo odjevenim ljudima u gradu, bolest i nemoć mnogo prisutnije u životu nego što se to uopće može zamisliti. Kazao je i kako pored svega postoji vidljiv napredak jer, za razliku od vremena Rimskog carstva kada je prosječni životni vijek za čovjeka iznosio mizernih dvadeset godina te do sredine 19. st. malo više od trideset godina, danas na ovim prostorima ljudski

vijek je oko sedamdeset pet godina, a u razvijenim zapadnim zemljama čak osamdeset. „Danas se živi znatno duže, ali ‘nako’ – počesto s ‘kesom’ lijekova i ponekim operativnim zahvatom tijekom života“, kazao je vlč. Mario.

Napomenuvši kako zloćudna bolest mijenja manje-više sve u čovjeku i obitelji i da se sve želje svedu na povratak zdravlja, prof. Bernadić kazao je da ne čudi to što teški bolesnici gotovo redovito traže sebi pomoć i u vjeri. „I samo nam Sveto pismo o tome mnogo progovora. Gdje god bio i što god kanio poduzeti, Isus se obično prvo mora pozabaviti s mnoštvom bolesnika. I ne radi to slučajno ili preko volje jer i sam kaže da se kraljevanje Božje u ovom svijetu očituje u onom Izaijinom proročanstvu: Kad slijepi budu vidjeli, gluhi čuli, hromi hodili, a siromasima se bude naviještala radosna vijest“, rekao je vlč. Mario.

„Draga braćo i sestre, dan koji danas obilježavamo svakako bi nam trebao pomoći u podizanju svijesti i osjećaja prema našoj bolesnoj braći i sestrama, ali i o svima onima koji o njima revno i strpljivo skrbe. Posjet teškom bolesniku kudikamo nije niti treba biti neki veseo događaj. To je naprotiv bila i ostala katarza, ali spasonosna katarza svakom onom koji joj se hrabro prepusti. Katarza u kojoj susrećemo samog izranjenog Gospodina, koji nam zatim, k'o s drva križa ‘dobrom’ razbojniku, obećava raj i to raj već danas. Usudimo se stoga slijediti rassetog Gospodina kroz uzornu brigu i svijest o našoj bolesnoj braći i sestrama“, poručio je profesor Bernadić u svojoj propovijedi. (KTA)

Nacionalni seminar za učitelje formacije u Franjevačkom svjetovnom redu u BiH

Visoko, 11. – 13. veljače 2022.

Članovi Franjevačkog svjetovnog reda iz cijele Bosne i Hercegovine okupili su se u Visokom od 11. do 13. veljače 2022. na Nacionalnom seminaru za učitelje formacije kako bi putem zajedničke molitve, predavanja, razmjene iskustava i druženja produbili svoj poziv i poslanje te stekli nova znanja i vještine za obnašanje odgovorne službe učitelja formacije u bratstvu. Seminar je organiziralo Nacionalno vijeće OFS-a BiH, a uz mjesne učitelje formacije sudjelovali su i članovi Nacionalnog vijeća. I ovaj susret svjetovnih franjevaca kao i uvijek započeo je molitvom krunice i slavljem svete mise koju je predslavio nacionalni duhovni asistent fra Davor Petrović.

Predavači Ivana Vidović, fra Pero Vrebac, Marija Krešić i Mirela Barbarić govorili su o svrsi i poslanju OFS-a, o služenju i animiranju bratstva te o važnosti kvalitetne formacije i službe učitelja formacije. Sudionici su, također, kroz radionice i razgovor u skupinama razmijenili svoja iskustva i zajednički donosili zaključke i prijedloge na temelju odslušanih predavanja. Organizatori su uz molitvu i radni dio programa pripremili i zabavni dio u kojemu su sudionici pokazali svoje znanje, sposobnost i kreativnost u različitim igrama, a time i što znači franjevačka radost i veselje. U nedjelju je, uz svetu misu, na programu bilo i jedno životno svjedočanstvo i iskustvo. Sudionicima je o svome životnom putu i o tome kako obnaša službu učiteljice formacije posvjedočila Suzana Hrakac iz bratstva Široki Brijeg. (Josipa Vukoja)

Ulazak u postulaturu Nikoline Cvitanović

Sarajevo, 13. veljače 2022.

Dana 13. veljače 2022. godine u samostanu Egipat sestara Služavki Maloga Isusa u Sarajevu, Provincije Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije, provincijalna glavarica s. M. Ana Marija Kesten primila je u postulat kandidaticu Nikolinu Cvitanović.

Nakon biblijskih čitanja provincijalna glavarica s. M. Ana Marija Kesten obratila se postulanti Nikolini i okupljenim sestrama. U svom govoru zahvalila je Gospodinu za život kandidatice Nikoline i Božje djelo koje je započeo u protekle dvije godine njezina pripravnštva te izrazila radost što je poput trgovca za lijepim biserjem (Mt 13, 44-46) pronašla „dragocjeni biser“ u svome životu. Ovim danom Nikolina započinje drugi korak svoje formacije. „Glavna svrha postulare jest ta da postulantica stekne potrebno vjersko znanje i osnovne pojmove o redovničkom životu te da se postupnim odvajanjem od života u svijetu pripravi za život u novicijatu. Ona će u vremenu koje je pred njom još više otkrivati onaj plan koji Bog ima s njom te se vježbati preuzimati odgovornost za vlastiti odgoj, razvijajući osobni odnos s Isusom Kristom. Za taj rast od velike pomoći bit će joj potrebno svakodnevno druženje s Božjom riječi, sudjelovanje u euharistiji, u molitvi Crkve i u sakramentalnom životu. Bit će to vrijeme kada će više upoznavati duh i povijest Družbe, produbljivati zajednički život naše redovničke zajednice te svijetli lik oca utemeljitelja. Ova i druga korisna sredstva u tradiciji Družbe i redovništva bit će veoma važna kako bi se duhovno pripremila za ula-

zak u novicijat, koji će biti bliže uvođenje u redovnički život. S ovim događajem, koji nam budi nadu, obvezujemo se i mi tvoje sestre pomagati ti rasti u vjeri, nadi i ljubavi do potpunog predanja Gospodinu po svetim zavjetima. Draga Nikolina, s radošću te primam u postulat naše Provincije i molim obilje Božjeg blagoslova na putu koji je pred tobom. Gospodin neka ispuni sve tvoje čežnje duha, ražari ti srce da gori od ljubavi prema njemu i hrabri u danima kad ti obzor koji sada gledaš, nadviju oblaci. Ne boj se! Isus će i tada biti s tobom, a ti samo vjeruj u njega jer to danas svjedočiš pred njim i našom zajednicom. Imaj uvijek sigurnost da je On s tobom na putu i naša nebeska Majka Marija. Predaj se i njoj. Ona će te sigurno voditi svome sinu Isusu Kristu i to od betlehemske jaslje do kalvarije. Ostani vjerna do kraja života daru poziva koji ti daruje tvoj Stvoritelj i Otkupitelj“, zaključila je provincijalna glavarica. (KVRPP BiH/s. M. Ljilja Marinčić)

Proslava bl. Mihaela Sopočka

Novi Travnik, 15. veljače 2022.

U Župi Uznesenja Gospodinova u Novom Travniku proslavljena je 15. veljače 2022. godine svetkovina blaženog Mihaela Sopočka, duhovnika sv. Faustine Kowalske i utemeljitelja Družbe sestara Milosrdnog Isusa iz Poljske. Proslava je započela krunicom Božjega milosrđa koju su glazbeno animirale sestre Milosrdnog Isusa, s. Franciszka Kwiatkowska i s. Nikodema Rewa, s djecom i mladima iz formacije „Zrakice Milosrdnog Isusa“.

Zatim je s. Franciszka nazočnim vjernicima i gostima predstavila nastanak i povi-

jest Družbe te njezina utemeljitelja bl. Mihaela Sopočka, čijom zaslugom je Družba nastala i proširila se po svijetu. Posebno je istaknula to kako je Isusova želja, posredstvom sv. Faustine, bila ta da se osnuje nova redovnička zajednica koja će svijetu izmoliti Božje milosrđe: „Bog je milosrdan i dobar. I rekao je sv. Faustini: ‘Prije nego što dođem kao pravedan sudac, dolazim kao milosrdni Otac’. Tri osnovne zadaće određuju misiju sestre Faustine: podsjećati svijet na biblijski objavljeno Božje milosrđe prema ljudima, zatim moliti Božje milosrđe za cijeli svijet, posebno pomoću štovanja slike Milosrdnog Isusa, slavljenjem blagdana Božjeg milosrđa na nedjelju poslije Uskrsa te molitvom krunice Božjeg milosrđa u 15.00 sati, u času kad je Isus umro na križu. I na koncu, osnivanjem nove redovničke zajednice koja će Božje milosrđe častiti, navješćivati i za cijeli svijet moliti”, zaključila je s. Franciszka.

Svečano misno slavlje predslavio je vlč. Davor Topić. Osvrćući se na slavlje blaženoga Mihaela Sopočka, vlč. Davor je istaknuo kako je znakovito i to što se bl. Sopočko rodio za nebo baš na ovaj dan kad je sv. Faustina slavila imendan: „Kad u Crkvi slavimo blaženike i svece, oni su uvijek jedna pomoć za svakoga od nas. Jedno svjetlo. Jedna nada. Jedan putokaz. Putokaz u nebo. I svaki ovaj život, ova povijest u kojoj je Bog prisutan i na djelu, hrabri nas i daje nam snagu za naše poslanje i naš život. Tako i život bl. Mihaela, koji je širio Božje milosrđe, nama daje jednu nadu. Od njega možemo puno toga naučiti.”

Razmišljajući o Božjem milosrđu, vlč. Davor je, između ostaloga, rekao: „Uvijek mi se sviđa definicija pape Benedikta da je ono spoj istine i ljubavi. Istina, ma Bog zna

istinu o nama, zna da sam slab, zna da smo grešnici, ali s druge strane Bog nas ljubi. To je milosrđe koje je bl. Mihael razumio. Braćo i sestre, svatko od nas potreban je ovog milosrđa.” Na koncu misnog slavlja upriličeno je čašćenje relikvija bl. Mihaela Sopočka. (radiomarija.ba)

Seminar o meditaciji

Gromiljak, 18. – 20. veljače 2022.

U Kući Navještenja u Gromiljaku nedaleko od Kiseljaka od 18. do 20. veljače 2022. godine održan je *online* seminar za sestre Služavke Maloga Isusa na temu „Uvod u meditaciju“. Voditelj seminara bio je o. Zvonko Martić, OCD. Tijekom seminara o. Zvonko na jednostavan je i pristupačan način govorio o tome što je meditacija, koje su metode meditacije te o zaprekama koje nas sprječavaju u molitvi. Uz teorijski dio održan je i praktični dio ignacijanske i terezijanske metode meditacije kroz razmatranje teksta o Isusovoj molitvi u Getsemaniju.

Na samom početku o. Zvonko je istaknuo kako je u molitvi od velike važnosti osvijestiti si da je Bog prisutan i da nas čuje te da osjećajima u molitvi ne treba pridavati preveliku važnost jer duhovni život nisu osjećaji, nego spremnost naše volje služiti Bogu. Neke su od zapreka u molitvi, kako je naveo otac Martić, rastresenost, osobne frustracije kojima pridajemo previše važnosti, neprihvaćena prošlost, prosuđivanje kvalitete vlastite molitve te duhovna suhoća. Osnovni uvjet za molitvu je, kako navodi, riješiti sve negativne osjećaje prije molitve, ispitati svoju savjest, moliti za oprostjenje i oprostiti te donijeti odluku o ispravljanju pogrešaka. Isto tako, prošlosti ne smijemo

dati da vlada u sadašnjosti. Također, jedna od velikih zapreka u molitvi je i prosuđivanje kvalitete vlastite molitve, je li ona dobra i je li uslišana jer taj sud pripada samo Bogu. Suhoća, napomenuo je, ne mora značiti prokletstvo, ona može biti i dar od Boga jer nas kroz nju čisti i oslobađa kako bismo bili spremni potpuno mu se predati i vršiti njegovu volju. Na koncu je istaknuo kako je u svakoj molitvi važno tražiti ono što Bog želi od mene i što zajednica želi od mene. Na seminaru su sudjelovale kandidatice i sestre kojima se na završnom susretu pridružila i provincijalna glavarica s. Ana Marija Kesten. (Nikolina Cvitanović, postulantica)

Duhovna obnova za obitelji

Bijelo Polje, 20. veljače 2022.

Duhovna obnova za obitelji o temi „Odgajati za život – uvijek na početku“ održana je 20. veljače 2022. godine u duhovnom centru „Biskup fra Paškal Buconjić“ u Bijelome Polju. Dok su najmlađi, zajedno sa Školskim sestrama franjevkama, promišljali o životu i vjeri Abrahama i Sare, odrasli su imali prigodu čuti predavanje o kršćanske odgoju koje je održala dr. sc. s. Kata Ostojić. Okupljene obitelji svoju su svakodnevicu i život mogli promatrati kroz praksu razmatranja, molitve i meditacije Božje Riječi – *Lectio Divina*. Duhovna obnova završila je klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom prilikom čega su sudionici molili za obitelji kako bi svojim življenjem svjedočile kršćanske vrednote i nasljedovale primjer Svete Obitelji iz Nazareta. (ŠSF, Mostar)

U Kočerinu predavanje za muškarce

Kočerin, 22. veljače 2022.

Otac Ivan Mandurić, SJ, održao je 22. veljače 2022. godine u župi sv. Petra i Pavla na Kočerinu predavanje „Je li ugrožena muškost? Muškarac u Crkvi i društvu“. Predavač je svoje izlaganje kontekstualno vezao uz četiri biblijska muža, Abrahama, Mojsija, Davida i Josipa te dvojicu hrvatskih blaženika, bl. Alojzija Stepinca i bl. Ivana Merza. Muškarac je onaj koji preuzima odgovornost na zemlji i onda poput Abrahama u poslušnosti Bogu vodi svoju zajednicu, rekao je predavač. Muževnost je prije svega hrabrost u otvorenosti životu. Muškarac ne može skrštenih ruku promatrati patnju, ropstvo, nevolju svoga naroda. On mora imati mentalitet Mojsija koji uzima štap i vodi narod, istaknuo je. Muškarac bdije nad obitelji, selom, gradom, državom, svojom župom i kao takav je ratnik poput biblijskoga Davida. Želeći naglasiti duhovnu dimenziju muškarca, o. Ike rekao je kako nije sretan što muškarci u obiteljima nisu predmolitelji. Muškarac i na duhovnome području mora prednjačiti jer onda i molitvom stječe autoritet. Na tom putu uzor nam je sv. Josip, poručio je.

Predavač je prisutnima iznio i slike muškosti bl. Alojzija Stepinca i bl. Ivana Merza. Njih dvojica model su djelovanja koji je potreban za naše vrijeme. Primjer bl. Ivana Merza potiče na to da se muškarac aktivno uključi u društvena zbivanja, udruge, političke stranke i da čuva vrednote. Muškarac ne smije biti „njonjav“ i nikada neće biti ispunjen samo u četiri zida. To je za muškarca malo i kao takav ostat će nedorečen, naglasio je o. Mandurić. (IKA)

Duhovne vježbe na Plehanu

Plehan, 20. – 24. veljače 2022.

Duhovne vježbe za svećenike u franjevačkom samostanu i Župi sv. Marka Evanđelista na Plehanu u Bosanskoj Posavini započele su zazivom Duha Svetoga 20. veljače i trajale su do 24. veljače. Na duhovnim vježbama okupilo se dvadeset svećenika među kojima i trinaestorica franjevaca Plehanskog distrikta predvođenih gvardijanom fra Antom Tomasom. Predvoditelj je bio fra Josip Ikić. Svoja je poticajna promišljanja utemeljio na svetopisamskom retku „I ustanovi dvanaestoricu da budu s njime i da ih šalje propovijedati, s vlašću da izgone đavle“ (Mk 3, 14-15) i tri glavne teme: molitva, pokora (kajanje) i milosrđe (ljubav).

Na konkretnim primjerima iz Evanđelja i svakodnevnog života pojasnio je zašto je za svećenika važna molitva te osvijestio kako treba moliti s vjerom, praštajući; u molitvi davati prednost kraljevstvu Božjem; moliti velikodušno, ustrajno i uvijek u ime Isusovo te Bogu zahvaljivati za njegovu volju. Nadalje je ukazao na važnost pokore, kajanja, na društveni vid grijeha. Zaključio je kako svaki svećenik treba u sebi nositi plodove Duha Svetoga: ljubav, radost i mir te ustvrdio kako su upravo duhovne vježbe prigoda da se oslonjeni na Krista učvrste u krepostima.

Svećenici su u slobodno vrijeme 23. veljače posjetili grkokatoličku župu u Derventi. U znak zajedništva i pomoći ovoj malo zajednici darovali su svoje novčane priloge, a u ime svećenika plehanski gvardijan fra Anto župniku Sitniku darovao je Bibliju. Pomolili su se i u katoličkoj crkvi sv. Juraja u Derventi.

Duhovne vježbe završene su 24. veljače svečanim misnim slavljem. Voditelj fra Josip na kraju je svećenicima poručio neka ih ove duhovne vježbe ohrabre da još dublje upoznaju Krista, da ga zavole i slijede te prihvaćaju svoj križ svjesni kako je cilj uskrsnuće. (Brankica Lukačević/KT)

Susret kućnih predstojnica Kćeri Božje ljubavi

Sarajevo, 26. veljače 2022.

U samostanu sv. Josipa u Sarajevu 26. veljače 2022. održan je susret kućnih predstojnica Družbe sestara Kćeri Božje ljubavi s područja Bosne i Hercegovine na kojem je sudjelovalo sedam sestara predstojnica.

Susret je započeo molitvom Srednjeg časa te uvodnim izlaganjem s. Gordane Igrec, provincijalne glavarice, koja je ukratko predstavila program seminara. Potom se provincijalna glavarica osvrnula na Okružnicu s. Marie Dulce Adams, vrhovne glavarice, upućenu svim sestrama Provincije nakon kanonske vizitacije u njihovoj Provinciji i na točke Provincijalnog direktorija izglasane na provincijalnom kapitolu koji se slavio od 4. do 7. siječnja 2022. godine.

Nakon stanke susret je nastavljen izlaganjem s. Nevenke Jurak, provincijalne ekonomice, koja je uz pomoć s. Marije Medved izradila detaljan prikaz aktualnog ekonomskog stanja u Provinciji te upoznala sestre s određenim prijedlozima i promjenama na tom planu. Na kraju susreta provincijalna glavarica zahvalila je svim sestrama na sudjelovanju i susret zaključila molitvom upućenoj Blaženoj Djevici Mariji. (KBLJ)

Sedam zastava hrvatskih blaženika na Trgu drinskih mučenica

Novi Travnik, 2. ožujka 2022.

Dana 2. ožujka 2022. godine, na čistu srijedu, Trg drinskih mučenica ukrasile su zastave sedam hrvatskih blaženika: bl. Alojzija Stepinca, bl. Miroslava Bulešića, bl. Ivana Merza, bl. Ozane Kotorske, bl. Marije Petković, bl. Antona Muzića i bl. Augustina Kažotića, koje će biti podsjetnik kako trebamo moliti za njihovo proglašenje svetima, ali i nasljedovati primjer vjere, kazao je župnik Presvetog Trojstva u Novom Travniku vlč. Anto Ledić. U hrvatskom narodu imamo dvadeset blaženika i blaženica, tri sveca, stotinu kandidata za proglašenje, devet Božjih ugodnika i trideset i jednog uzornika. Zastave blaženika ostat će do trodnevnice blaženim Drinskim mučenicama po kojima je trg i dobio naziv i koje se u ovoj župnoj zajednici časte kao suzaštitnice župe.

Podsjetimo kako je Trg drinskih mučenica 24. rujna prošle godine, na desetu obljetnicu njihova proglašenja blaženima, blagoslovljen zajedno sa zavjetnom kapelicom u koju svakodnevno dolaze mnogi vjernici. Svakog petnaestog u mjesecu u 18.00 sati u župnoj crkvi slavi se zavjetna misa Drinskim mučenicama te na koncu blagoslov obitelji. (KTA/centralna.ba)

Redoviti kapitul Školskih sestara franjevki Provincije Svete Obitelji u Hercegovini

Bijelo Polje, 3. – 8. ožujka 2022.

Slavlje redovitog provincijalnog kapitula započelo je 3. ožujka 2022. godine u duhovnom centru „Biskup fra Paškal Buconjić“ u

Bijelome Polju duhovnom obnovom koju je predvodio fra Damir Pavić. Lomeći evanđeosku riječ, koju je Majka Isusova izgovorila u Kani Galilejskoj „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5), što je misao vodilja kapitula, fra Damir je u dva nagovora „Od Marije učiti moliti i vjerovati u Božju dobrotu“ i „Na poslušnosti Božjoj riječi graditi budućnost“ osvijestio sestrama kapitulanicama najvažnije odlike posvećenoga života: molitva, povjerenje i poslušnost Božjoj riječi po Marijinu primjeru. Euharistijskim slavljem, prigodom za sakrament pomirenja i euharistijskim klanjanjem sestre su se duhovno pripremile za rad kapitula.

Prvi radni dan kapitula 4. ožujka 2022. godine započeo je euharistijskim slavljem u čast Duhu Svetomu koje je u samostanskoj kapeli predvodio mjesni biskup mons. Petar Palić.

Nakon okupljanja sestara u kapitularnoj dvorani i zazivom Duha Svetoga, provincijalna predstojnica s. Zdenka Kozina pozdravila je vrhovnu predstojnicu Družbe s. Klaru Šimunović, koja predsjedava slavljem, i sve članice kapitula izražavajući svima dobrodošlicu na ovaj važni događaj za sadašnjost i budućnost naše Provincije. Slavimo kapitul, istaknula je „u devedesetoj godini od utemeljenja Provincije. Misao vodilja kapitula, koju smo izabrale, ‘Što god vam rekne, učinite!’, znak je naše želje da na sebe primijenimo riječi Marijine. Da u riječi Božjoj tražimo svjetlo, jasnoću i snagu kao što je to činila majka Margarita i tolike sestre prije nas, kako bismo znale prosuditi znakove vremena i na njih odgovoriti prema Evanđelju“. Osvrćući se na događaj iz Kane i Marijinu posredničku ulogu, zaključila je da „Gospa majčinski bdije i nad našim

potrebama, a onaj kojemu je sve moguće, učinit će i ono čega nema. Krhke će posude naših ljudskih mogućnosti napuniti čudom 'novoga vina' – umnožene radosti služenja i sigurnosti vjere.“

Članicama kapitula obratila se potom vrhovna predstojnica Družbe s. Klara izražavajući zahvalnost što smo se mogle okupiti na slavlju, unatoč svim poteškoćama zbog pandemije koronavirusa koja je na mnogo toga utjecala i promijenila. Potom je kazala, slijedeći temu kapitula, kako je Marijin poticaj poslužiteljima upućen i svakoj od nas danas. Istaknula je dvije misli: biti pozorne i činiti. Kao što Marija pažljivo živi svaki trenutak i u nutрини osluškuje, zapaža, vidi, djelatno je prisutna, tako smo i mi pozvane „biti djelatno prisutne – pozorne kao Marija! Budimo pozorne“, pozvala je s. Klara, „na događaje i na dobro sjeme posijano u zemlju tijekom sto dvadeset tri godine prisutnosti sestara u Hercegovini, na sjeme posijano u prošlom šestogodištu, na sjeme koje bi se u budućnosti trebalo i moglo još više razrasti. Na gozbi u Kani Marija je uočila kako vina nemaju. Svakako, i mi bismo trebale sada uočiti i neprestano uočavati što nam nedostaje za osnaženje redovničkog duha i stvaralački razvoj karizme Družbe.“ I činiti – činiti što Isus kaže. To je prema riječima pape Benedikta XVI. bio program Marijina života: „Ne stavljati samu sebe u središte, nego ostaviti prostor za Boga“ (Bog je ljubav, br. 41), na što smo i same pozvane „usklađivati svoje riječi s Božjim riječima, svoje misli s njegovim mislima, svoju volju s njegovom voljom. Slušati Isusovu riječ i činiti što mi on kaže“. Otvoriti svoje srce i um i dopustiti da nas Duh Sveti zahvati i nadahnjuje pojedinačno i kao zajednicu.

Nakon poticajnih misli vrhovna predstojnica s. Klara otvorila je redoviti provincijalni kapitul.

U radnom dijelu kapitulacije su se, uz izvješća iz različitih apostolata Provincije i vrednovanjem konkretnoga života i djelovanja, sučelile s izazovima i poteškoćama, razlučile prioritete i dale nove poticaje kojima bi se, prema vlastitoj karizmi, u sljedećim godinama trebale više posvetiti. (ŠSF, Mostar)

Prvi susret štovatelja Božjega milosrđa u župi Sasina

Sasina, 5. ožujka 2022.

U Župi rođenja Blažene Djevice Marije u Sasini (kod Sanskog Mosta) 5. ožujka 2022. godine u dopodnevним satima okupila se nekolicina vjernika, štovatelja Božjega milosrđa, na sveto misno slavlje koje je predvodio župnik vlč. Adolf Višaticki. Naime, svake prve subote u mjesecu sastajat će se štovatelji i molitelji Božjega milosrđa u Sasini oko relikvija sv. Faustine Kowalske, posrednice poruke Božjega milosrđa cijelom svijetu.

Župnik vlč. Adolf istaknuo je u svojoj propovijedi da svijet u ovom nesretnom vremenu punom straha i mržnje treba Božje milosrđe, kao i vjernici koji će to milosrđe donositi bratu čovjeku u nevolji. Bog nas nije napustio, dao nam je milost pokajanja za naše grijehе i pokazao nam put obraćenja. Stoga mi vjernici, ljubljena djeca Svevišnjega Boga, dužni smo činiti djela milosrđa, kako djelom tako molitvom i riječju, kako kaže sv. Faustina u svom Dnevniku. Nakon svete mise izmoljene su litanije u čast Božjem milosrđu. (TABB)

Nova uprava Školskih sestara franjevki Provincije Svete Obitelji u Hercegovini

Bijelo Polje, 7. ožujka 2022.

Dana 7. ožujka 2022. godine na redovitom provincijalnom kapitolu, koji je od 3. do 8. ožujka slavljen u Bijelom Polju kod Mostara, pod predsjedanjem vrhovne predstojnice Družbe s. Klare Šimunović izabrana je nova provincijalna uprava Školskih sestara franjevki Krista Kralja Provincije Svete Obitelji u Hercegovini: s. M. Franka Bagarić, provincijalna predstojnica, s. M. Vinka Bešlić, zamjenica provincijalne predstojnice i prva savjetnica, s. M. Kata Ostojić, druga savjetnica, s. M. Dominika Anić, treća savjetnica, s. M. Zdravka Grgić, četvrta savjetnica. (ŠSF, Mostar)

Obilježen spomen na slugu Božjega Josipa Stadlera

Sarajevo, 8. ožujka 2022.

U katedrali Srca Isusova u Sarajevu obilježen je 8. ožujka 2022. godine Stadlerov dan. Sveto misno slavlje, kojemu je prethodilo prigodno razmatranje i molitva litanija Srca Isusova, predslavio je postulator kauze mons. dr. Pavo Jurišić.

Nakon misnih čitanja u prigodnoj propovijedi mons. Pavo govorio je o načinu kako Bog prilazi čovjeku i kako mi trebamo prilaziti Bogu: „Kada Bog prilazi čovjeku, On je obazriv. On je suosjećajan prema čovjeku, pun je sućuti i pažnje. Ne zatrpava nas mnoštvom riječi koje teško razumijemo, nego prilazi obazrivo i polako. Ponekad nam govori u slikama, ponekad u usporedbama kako bi nam pokazao da uvijek stoji iza svo-

jih riječi.“ Mons. Jurišić istaknuo je kako bi naš odgovor Bogu također trebao biti takav: „Naše riječi prema Bogu, naše molitve trebale bi biti iskrene, jednostavne, kao što su iskrene riječi djeteta. Molitva jednostavna, izgovorena od srca. Upravo je takva bila Isusova molitva.“ Nadalje je podsjetio na jedno važno obilježje onoga koji moli, a to je da je molitelj onaj koji se ne opravdava, koji svoju krivnju ne prebacuje na druge, na strukture, na svoje živce, nego zna da je sagriješio i traži da mu se oprost. Na koncu propovijedi mons. Pavo istaknuo je važnost traženja volje Božje dok molimo, o čemu je govorio i sluga Božji Josip Stadler: „Molitva Očenaša i molitva da se vrši volja Božja jest naš pristup Bogu. Ne toliko obazrivo kao da se Boga bojimo, nego kao dijete koje ima puno pouzdanja da će ga otac čuti i da će učiniti ono što od njega traži.“ Na koncu misnoga slavlja na grobu sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera izmoljena je molitva za njegovo proglašenje blaženim. (Nikolina Cvitanović, postulantica)

Mali Novotravničani za djecu Ukrajine

Novi Travnik, 13. ožujka 2022.

Na poticaj Caritasu BiH, koji je uputio apel „Pomozimo stanovništvu Ukrajine!“, vjeroučiteljice u novotravničkoj Župi Presvetog Trojstva s. Antonija Lučić i Vanja Džambas pripremile su radionicu „Put križa za djecu Ukrajine“, koja svoj križ hrabro nose u ovom nemilosrdnom ratu. Vjeroučenici prvog, drugog i trećeg razreda osnovne škole na župnom su satu vjeronauka izradili prigodni „put križa“ koji su ponudili vjernicima nakon nedjeljnih svetih misa na drugu

korizmu nedjelju, 13. ožujka 2022. godine. Akciju je najavio župnik vlč. Anto Ledić i preporučio vjernicima da podrže ovu plemenitu nakanu kupnjom tih dječjih uradaka. Naglasio je kako to nisu ni Piccasova ni Dalíjeva djela, „ali su veća jer su djela malih srdaca za djecu Ukrajine“. Župljani su se svesrdno odazvali te je prikupljeno 1.110,00 KM. Sredstva će biti uplaćena na račun Caritasa BiH. „Vjerujemo da će ovo biti mala kap dobrote u moru potreba ratom pogođenog ukrajinskog puka“, kazao je župnik Ledić. (nedjelja.ba)

Mjesečna duhovna obnova za redovnice

Sarajevo, 13. ožujka 2022.

U organizaciji Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina održana je 13. ožujka 2022. godine mjesečna duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva, pod vodstvom dr. sc. fra Marinka Pejića. Fra Marinko je u svom izlaganju govorio o problemu koji je vrlo čest u životu svake osobe, a posebice u životima redovnika i redovnica, a to je „žalost ili potištenost kao duhovna bolest“.

Na početku izlaganja predavač je naglasio kako „do ove ‘duhovne bolesti’ često dolazi zbog posvemašnjeg pomanjkanja nade čiji je uzrok potištenost ili depresija. Isto tako, moramo biti svjesni da se to ne događa zbog neke teške ekonomske situacije ili nečega sličnog, nego da se radi o jednom očito dubljem problemu. Veliki broj ljudi danas se jednostavno boji budućnosti i shvaća svoju budućnost kao prijetnju, a ne kao onu koju bi trebalo shvaćati kao obećanje. Ponestaje nam životne radosti i dolazi do razočarenja,

gubitaka povjerenja, osjećaja krhkosti iz kojih se rađa pogled potištenosti“. Nadalje je istaknuo „kako bismo trebali shvatiti da se ovdje radi o jednoj sklonosti koja je prisutna u srcu samog čovjeka. Zbog toga je važno uzrok tog stanja tražiti upravo u unutrašnjem svijetu čovjeka koji je pogođen nekom teškom situacijom. U počecima redovništva potištenost se smatrala jednom od osam strasti koja može izroditi mnoga druga zla. Potištenost pogađa čovjekov psihički svijet. Ako se čovjek ne uhvati u koštac s tim stanjem, to stanje može prerasti u jedno dublje duhovno pa i psihičko stanje.

Postoje dva oblika potištenosti. Žaljenje zbog grešnog stanja u kojem se čovjek nalazi – ako se pojavi stanje potištenosti, potrebno je suočiti se sa sobom. Trebali bismo prihvatiti taj osjećaj tuge koji nam signalizira da nešto ipak nije u redu. Potištenost je neminovna ljudska emocija s kojom se čovjek treba suočavati i koja ima svoje mjesto u sazrijevanju čovjeka. Živjeti, a nikada se ne susresti s njom, bilo bi osiromašenje. Druga vrsta potištenosti definirana je kao duhovna bolest. To je sklonost protiv koje se treba boriti, protiv koje treba reagirati. Ova vrsta ne otvara nikakav put. Ona nam naprotiv blokira svaki put koji vodi u život. Ova potištenost više ovisi o čovjekovu srcu koje je izgubilo nadu i radost. Govori o srcu koje je izgubilo odnos s Bogom i povjerenje u njegovu ljubav i milosrđe, ali ona slabi i mogućnost čovjeka da iskoristi svoja dobra koja posjeduje, da se raduje malim dostupnim stvarima i ljudskim odnosima, prijateljstvima. No unatoč svemu upravo nam je ovo stanje pokazatelj naše zrelosti jer nas uči sposobnostima kako da prihvatimo ograničenosti vlastitog života. Na koncu izlaganja

predavač je kazao: „Čovjek mora biti iskren prema sebi, a iskren prema sebi znači biti iskren i prema Bogu. Stajati pred Bogom onakvi kakvi jesmo. Jedino je tako moguće da čovjek to svoje stanje ne doživi tragično, da ga ono ne zatvori i pritisne nego da ga otvori, da mu da povjerenje u život i da Bog unatoč svemu i svim promašajima vodi ipak taj život.“

Nakon izlaganja slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom i mogućnost za sakrament pomirenja. Duhovna obnova završena je euharistijskim slavljem koje je također predslavio predvoditelj duhovne obnove fra Marinko. (s. Suzana Benković)

Održan duhovni seminar

Kočerin, 15. – 17. ožujka 2022.

U župi sv. Petra i Pavla na Kočerinu održan je od 15. do 17. ožujka 2022. godine duhovni seminar. Seminar su vodili Rajko Bundalo, Stijepo Gleđ Markos i fra Mario Knezović. Tih dana u kočerinskoj crkvi okupljale su se tisuće vjernika. Prve dvije večeri predavanja je održao Rajko Bundalo. Govorio je o čudesnoj Božjoj namisli s čovjekom te o posebnim nadnaravnim zahvatima Isusa Krista u njegovom životu. Treća večer bila je ispunjena duhovnom glazbom i svjedočanstvom Stijepe Gleđa Markosa. Uz izvođenje skladbi posvjedočio je kako je Bog spasio njegov brak i podario dijete nakon trinaest godina čekanja. Molitve i razmatranja predvodio je fra Mario Knezović. (kocerin.info)

Seminar posta, molitve i šutnje

Bijelo Polje, 17. – 20. ožujka 2022.

U duhovnom centru „Biskup fra Paškal Bunčjić“ u Bijelom Polju održan je seminar posta, molitve i šutnje od 17. do 20. ožujka 2022. godine. Tema je bila „Oče, ne moja, nego tvoja volja neka bude“, a voditeljica seminara bila je s. Ljilja Pehar.

U svom osvrtu na taj susret Daria Buljan piše: „Iz užurbanosti svakodnevne, buke nebitnosti od koje često Boga ne čujemo dok nam On tako uporno progovara, sklonili smo se u vlastite misli. Otišli smo u tišinu njegove riječi kako bismo makar osluhnuili ono što nam pokušava reći. Svakim danom smo se više prepuštali njegovoj volji, kako nas je geslo iz Evanđelja i vodilo, te smo shvatili koliko jedni od drugih zapravo možemo naučiti. Mladi su pozorno slušali starije, životom namučene i mnogo iskusnije svjedoke vjere, dok su stariji u mladima vidjeli snagu i pouzdanje za buduća vremena. Među nama tada nije postojala druga razlika do one u godinama. Na svetkovinu sv. Josipa, zaštitnika hrvatskog naroda i Mostarsko-duvanjske biskupije, sudjelovali smo na misnom slavlju u mostarskoj katedrali koje je predvodio nadbiskup Paul Richard Gallagher. Posljednjeg dana izmijenili smo iskustva seminara jedni s drugima i svi smo bili dirnuti jačinom Božjeg djelovanja“, zaključila je sudionica Buljan. (Daria Buljan)

Duhovna obnova za obitelji

Bijelo Polje, 20. ožujka 2022.

U duhovnom centru „Biskup fra Paškal Bunčjić“ u Bijelom Polju 20. ožujka 2022. godine održana je duhovna obnova za obite-

lji. Vrijeme je korizme i priprave za Kristovu muku i Uskrsnuće stoga je duhovna obnova započela pobožnošću križnoga puta. Obitelj je crkva u malom, a važnost te stvarnosti nazočnima je približila s. Vinka Bešlić ističući kako se u obitelji otkriva crkvenost, a u Crkvi se krije otajstvo obitelji. Program za djecu bio je ispunjen poučnim i prilagođenim promišljanjem o temi „milosrdni otac“ koju su na koncu susreta svojim roditeljima i scenski prikazali. Sudionici duhovne obnove zahvalili su Bogu na daru Crkve i obitelji, uz poticaj da nastave moliti za mir i ljubav u obiteljskim domovima. (ŠSF, Mostar)

Permanently obrazovanje za mlade svećenike

Masna Luka (Blidinje), 23. ožujka 2022.

Permanently obrazovanje za mlade svećenike Mostarsko-duvanjske i Trebinjsko-mrkanske biskupije te Hercegovačke franjevačke provincije održano je 23. ožujka 2022. godine u Kući molitve u Masnoj Luci.

Ovogodišnji je susret bio svojevrsno osvježanje za provedbu Sinodalnoga puta koji se provodi u općoj Crkvi. Stoga su se i predavači, svatko iz perspektive svojeg područja djelovanja, trudili potaknuti tridesetak mladih svećenika, zaređenih u posljednjih deset godina, na dublje promišljanje o vjeri i na istinsko življenje svećeničkog poziva zajedno hodeći putovima Gospodnjim.

Nakon uvodnoga pozdrava i molitve Trećega časa uslijedilo je uvodno razmišljanje u cijeli susret koje je održao dr. Đuliano Trdić, rektor Centralnog bogoslovnog sjemeništa u Splitu, na temu „Kušnje na putu ostvarena zvanja“. Drugo predavanje na temu „Važnost trajne izgradnje prema

crkvenim dokumentima“ održao je mons. Petar Palić, biskup. Mladim se svećenicima obratio i provincijal fra Miljenko Šteko.

Euharistijskim slavljem i zajedničkim objedom završena je jednodnevna molitveno-obrazovna izgradnja mladih svećenika. Nakon svakog predavanja mladi su svećenici iznosili vlastita iskustva i zapažanja uz mogućnost neposrednog postavljanja pitanja predavačima te izmjene razmišljanja, konstruktivnih prijedloga i poticaja. (biskupija-mostar.ba)

Predstavljena fotomonografija „Treptaji ljepote“ fra Marijana Karaule

Sarajevo, 24. ožujka 2022.

Dana 24. ožujka 2022. godine održana je promocija jedinstvene fotomonografije pod nazivom „Treptaji ljepote“ u Maloj galeriji franjevačkog samostana sv. Ante na Bistriku u Sarajevu. U dupkom ispunjenoj dvorani okupljenima su govorili urednik fotomonografije „Treptaji duše“ Željko Ivanković, fra Mirko Filipović i sam autor Marijan Karaula. Ivanković je u Karaulinim radovima prepoznao crtu velikog slikara i arhitekta Gabrijela Jurkića, također Livnjaka. Jedinštveni krajolici prekrasne Bosne i Hercegovine zabilježeni su „treptajem oka“ tijekom četrdeset godina Karaulinog drugovanja s fotoaparatom.

Karaula je fotografirao predjele od Livna, Šuice, Kupresa, Duvanjskog polja, preko Posavine i Srednje Bosne, sve do ramskog kraja, a petnaest godina od ideje, konačno i objavio fotomonografiju iza koje stoji izdavačka kuća Sutton iz Širokog Brijega. (livnovine.com)

Duhovna obnova za mostarske osnovnoškolce

Mostar, 26. ožujka 2022.

U samostanu Svete Obitelji u Mostaru 26. ožujka 2022. godine održana je korizmena duhovna obnova za učenike Osnovne škole „Petar Bakula“ i Osnovne škole „Cim“. Duhovnu obnovu pripremile su i vodile s. Ana Marić i s. Vinka Bešlić. Susret je započeo prigodom za sakrament svete ispovijedi i euharistijskim slavljem. Molitvom, razmatranjima i radom u skupinama sudionici obnove potaknuti su na pripremu za Uskrs. (ŠSF, Mostar)

Susret djevojaka u Novom Travniku

Novi Travnik, 26. ožujka 2022.

U zajednici Blaženih Drinskih Mučenica u Novom Travniku organiziran je 26. ožujka 2022. godine susret djevojaka završnih razreda osnovne škole te prvog razreda srednje škole. Cilj susreta bio je upoznati živote službenice Božje majke Franziske Lechner, utemeljiteljice Družbe Kćeri Božje Ljubavi i Blaženih Drinskih Mučenica. Nakon okupljanja i upoznavanja sve sudionice pozdravila je predstojnica zajednice s. Ankica Garić. U uvodnom dijelu djevojke iz Viteza kratkim su prezentacijama prikazale živote majke Franziske i blaženih Drinskih Mučenica. Slijedio je rad u radionicama koje su vodile sestre: s. Ankica Garić, s. M. Marinela Garić, s. M. Mirna Nikolić, s. M. Aneta Gjini i s. M. Antonija Lučić. U prezentiranju radova istaknute su vrijednosti koje su i danas aktualne: vjera baštinjena iz obitelji, dobrota prema siromasima, poslanje u služenju bližnjemu te radost i hrabrost u svjedočenju vjere. Slije-

dio je rekreativni dio susreta koji je vodila s. Antonija Lučić. Djevojke su poezijom, pjesmom i igrom asocijacije prikazale poruke iz života blaženih Drinskih Mučenica. Susret je završio zajedničkom molitvom u kapelici blaženih Drinskih Mučenica na nakanu za naše obitelji, za mir među nama i u svijetu te za snagu opraštanja. (s. M. Marinela Garić)

Duhovna obnova za djevojke

Kočerin, 26. ožujka 2022.

U župi sv. Petra i Pavla na Kočerinu održana je 26. ožujka 2022. godine duhovna obnova za djevojke koja je započela svetom misom koju je predslavio župnik fra Mario Knezović. Susret je bio usredotočen na prisposobu o milosrdnom ocu. Promišljanje pod naslovom „Kako biti milosrdna djevojka?“ održala je s. Anđela Pervan. U nastavku susreta sudionice duhovne obnove razmatrale su Božju riječ – *Lectio divina*, a zatim je uslijedio rekreativni program. (ŠSF, Mostar)

Prvi planinarski križni put mladih žepačkoga kraja

Osova/Radunice, 26. ožujka 2022.

Mladi žepačkoga kraja i okolice sudjelovali su 26. ožujka 2022. godine na prvom planinarskom križnom putu pod geslom „Da upravi noge naše na put mira.“ (Lk 1, 79). Na putovanju dugom petnaestak kilometara sudjelovalo je oko stotinu hodočasnika. Hodočasnici su krenuli u jutarnjim satima pod vodstvom preč. Predraga Stojčevića, don Štefana Markovića i don Ivana Verige, salezijanca. Polazna točka planinarskog puta bila je crkva Uznesenja Blažene Djevice Marije u Osovi gdje ih je dočekaio fra Antun Perković.

Sudionicima križnog puta pridružile su se i sestre misionarke ljubavi koje djeluju u Banjoj Luci, s. Emilia iz Indije i s. Consolata iz Poljske koja je podijelila svoje svjedočanstvo o susretu s Bogom i otkriću vlastitog poziva. Svi hodočasnici imali su priliku za duhovni razgovor i ispovijed. Križni put bio je ispunjen molitvom, tišinom i pjesmom pod ravnanjem s. Slavice Tubak. Cilj križnoga puta bila je crkva sv. Ane u Radunicama u kojoj je uslijedilo euharistijsko slavlje. (KVRPP BiH/Marica Ćavar)

Korizmena duhovna obnova za članove Franjevačke mladeži

Kongora, 26. ožujka 2022.

Dana 26. ožujka 2022. godine u župi Presvetog Srca Isusova u Kongori održana je korizmena duhovna obnova za članove Franjevačke mladeži (Frama) koju su vodile školske sestre franjevke Hercegovačke provincije. Na programu je bila molitva, predavanja, zajednički razgovor, paralaonica i rekreacija. Sudionici duhovne obnove imali su prigodu za svetu ispovijed i na koncu je slavljena sveta misa koju je predslavio župnik fra Stjepan Martinović zaželjevši mladima ustrajnost te da poput sv. Franje slave Boga i žive njegovu riječ. (ŠSF, Mostar)

Korizmena duhovna obnova za članove Društva PMI Sarajevske provincije

Gromiljak, 2. travnja 2022.

U Duhovnom centru „Kuća Navještenja“ u Gromiljaku (Kiseljak) 2. travnja 2022. godine održana je korizmena duhovna obnova za članove Društva Prijatelji Maloga Isusa

Sarajevske provincije, pod vodstvom vlč. Marka Majstorovića.

Tema o kojoj su okupljeni razmišljali bila je „Sakramentalni život – prilika za obnovu vjere i ljubavi u obitelji“. Vlč. Marko na početku je govorio o važnosti duhovne obnove, naglasivši da je to prilika vratiti se na pravi put, jer smo kao ljudi podložni lutanju. Uslijedilo je razmišljanje o Božjem naumu o braku i obitelji te o važnosti sakramenata u životu vjernika. Kroz tumačenje prisposode o izgubljenom sinu okupljeni su se mogli prisjetiti neizmjerne Očeve ljubavi prema svojoj djeci, ali i važnosti kajanja. Najteže je priznati krivnju, ali to je prvi korak do Očevog zagrljaja. Obitelj koja prakticira sakramentalni život, imat će snagu Kristove ljubavi u sebi da prebrodi sve nevolje, raste u ljubavi i svetosti i ispuni Božji plan na ovoj zemlji. Uslijedila je pobožnost križnog puta. Nakon zajedničkog objeda slijedilo je slavlje sakramenta pomirenja, a potom i euharistije. (s. Jelena Jovanović)

Duhovna obnova u Bijelom Polju

Bijelo Polje, 2. travnja 2022.

U samostanu sv. Franje u Bijelom Polju 2. travnja 2022. godine održana je duhovna obnova za mlade koju su vodile Školske sestre franjevke Hercegovačke provincije. Program je započeo molitvom, pa razgovorom, radom na biblijskim tekstom, scenskim prikazom i rekreacijom. Bila je prigoda za svetu ispovijed. Svetu misu je predslavio bjelopoljski župnik don Rajko Marković. Sudionici duhovne obnove preporučili su svoje živote zagovoru Blažene Djevice Marije i svih svetih. (ŠSF, Mostar)

Duhovna obnova za dječji crkveni zbor

Bukovica, 2. travnja 2022.

U kući Božjeg Milosrđa Školskih sestara franjevki Hercegovačke provincije u Bukovici (Tomislavgrad), 2. travnja 2022. godine održana je korizmena duhovna obnova za dječji crkveni zbor *Nikole Tavelića* iz Tomislavgrada. Susret je započeo katehezom „Korizmeni hod“, koju je pripremila s. Zdenka Petrović. Nakon kateheze djeca su imala radionicu u četiri skupine. Dvije skupine izrađivale su „cvjetice dobrih djela“ kojima su ukrašavale Isusovu trnovu krunu, a druge dvije skupine obradile su priču „Lakši križ“ uz pomoć poticajnih pitanja i prigodnih crteža. Nakon rekreativne stanke, djeca su blagovala hranu koju su sami pripremili u sestarskoj kuhinji. Poslije okrjepa pogledali su igrani film „Priča o Isusu za djecu“. Susret je završio molitvom krunice. (ŠSF, Mostar)

Duhovna obnova za Franjevačku mladež Bukovica

Međugorje, 1. – 3. travnja 2022.

U Međugorju održana je od 1. do 3. travnja 2022. godine duhovna obnova za Franjevačku mladež (FRAMA) Bukovica pod vodstvom s. Matije Pačar i s. Ivane Klare Čuić. Tema obnove bila je „Milosrđe mi je milo“. Svjedočanstva, nagovori, klanjanje te hodočašćenje na Podbrdo ostavilo je dubok trag na duši svake osobe koja je sudjelovala u darovanom susretu. (ŠSF, Mostar)

Mjesečna duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva

Sarajevo, 3. travnja 2022.

Mjesečna duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva održana je 3. travnja u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu u Sarajevu u organizaciji sestara Milosrdnica i pod vodstvom vlč. Sandra Jurešića. Kao misao vodilju u svom promišljanju voditelj je izabrao tekst „Ne spominjite se onog što se zbilo, niti mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje: zar ne opažate?“ (Iz 43, 18-19) istaknuvši važnost ljubavi Božje u pozivu. Nakon predavanja uslijedilo je klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom i osobna ispovijed te euharistijsko slavlje. (KVRPP BiH)

Održan sinodalni susret u crkvi sv. Petra i Pavla

Mostar, 5. travnja 2022.

U crkvi sv. Petra i Pavla u Mostaru održan je 5. travnja 2022. godine sinodalni susret na kojem su sudionici promišljali o sinodalnoj Crkvi. Sudionici su bili podijeljeni u 40 skupina. Smisao susreta bio je osluški-vati jedni druge i sudjelovati u zajedništvu Crkve. Župnik fra Bože Milić i gvardijan samostana fra Danko Perutina zahvalili su Franjevačkoj mladeži, Franjevačkom svjetovnom redu i Školskim sestrama franjevka-ma Hercegovačke provincije, koji su uvelike pomogli u organizaciji ovoga sinodalnog susreta i bili animatori skupina. (KVRPP BiH /Franjevci, Mostar)

Obilježen spomen na slugu Božjega Josipa Stadlera u travnju

Sarajevo, 8. travnja 2022.

Spomen i molitva za proglašenje blaženim slugu Božjega Josipa Stadlera, obilježen je 8. travnja 2022. godine u sarajevskoj katedrali Presvetog Srca Isusova. Euharistijskom slavlju, prethodio je križni put kojeg je predvodio katedralni đakon don Dino Mustafi. Svetu Misu predvodio je preč. Darko Tomašević. Prigodna propovijed bila je vezana za odgoj djece. Preč. Darko nije neposredno i konkretno govorio o djelovanju slugu Božjega Josipa Stadlera, ali je govorom o ovoj temi probudio Stadlerov duh i ljubav prema djeci za koju je dao sagraditi dvije ubožnice u Sarajevu. (s. M. Mihaela Martinović)

Čestitanje Uskrsa nadbiskupu Vukšiću i kardinalu Puljiću

Sarajevo, 16. travnja 2022.

Na Veliku subotu, 16. travnja 2022. godine svećenici, redovnici i redovnice koji djeluju u Sarajevu okupili su se u dvorani Svećeničkog doma Vrhbosanske nadbiskupije na čestitanju Uskrsa nadbiskupu vrhbosanskom mons. Tomi Vukšiću i kardinalu Vinku Puljiću. Prigodnu čestitku izrekao je vlč. Ivan Rako. Zatim se s nekoliko riječi nazočnima obratio i nadbiskup Tomo koji je najprije izrazio zahvalu vlč. Ivanu na upućenim riječima te iskazao radost zbog nastavka lijepo tradicije okupljanja na Veliku subotu i međusobnom čestitanju Uskrsa. (D. K., KT/KVRPP BiH)

Nadbiskup Vukšić posjetio sestre Služavke Malog Isusa u njihovom sjedištu

Sarajevo, 17. travnja 2022.

Na svetkovinu Gospodina Uskrsnuća, 17. travnja 2022. godine u poslijepodnevnim satima zajednicu sestara Služavki Malog Isusa u njihovu sjedištu u Sarajevu posjetio je mons. Tomo Vukšić. Sestre su s kandidaticama i djevojkama dočekale Nadbiskupa u samostanskoj kapelici te su se potom, nakon blagoslova uputili prema blagovaonici. Druženje s nadbiskupom Tomom prošlo je u lijepom i vedrom ozračju. (s. M. Mihaela Martinović)

50. OBLJETNICA ČASOPISA VIJESTI

Pedeseta obljetnica glasila „Vijesti“

Glasilo „Vijesti“ ove godine obilježava svoj zlatni jubilej (1972 – 2022). Vijeće Hrvatske redovničke konferencije je na jednoj od svojih redovitih sjednica odlučilo da se pedeseta obljetnica „Vijesti“ obilježi skromno, samo s jednom posebnom rubrikom unutar glasila u kojoj bi se progovorilo o glasilu kroz povijest. Rubrika bi bila uređena u svakom ovogodišnjem broju „Vijesti“.

Za ovaj prvi ovogodišnji broj uredništvo glasila je pripremlilo podatke o dosadašnjim urednicima. Ovom prigodom uredništvo srdačno zahvaljuje svim dosadašnjim urednicima na velikodušnoj otvorenosti za suradnju i pravovremenoj dostavi fotografija i osnovnih podataka vezanih uz životopis.

Urednici glasila „Vijesti“

Tijekom pedeset godina (1972 – 2022), glasilo je uređivalo trinaest osoba. Neki u kraćem (godinu dana), a neki u duljem vremenskom razdoblju (dvanaest godina). Neki su urednici glasilo uređivali u više navrata. Uredništvo glasila uglavnom je bilo povezano sa službom tajnice Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica odnosno sa službom tajnika Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara, ali ne uvijek nužno. Glasilo su, uz iznimku jednog vjernika laika, uglavnom uređivale Bogu posvećene osobe: pet redovnika i sedam redovnica.

Od ženskih redovničkih zajednica u uređenju glasila sudjelovale su:

- Školske sestre franjevke Krista Kralja – Mostar
- Klanjateljice Krvi Kristove
- Milosrdne sestre sv. Križa
- Službenice milosrđa
- Sestre reda sv. Vasilija Velikog
- Sestre Rimske unije reda sv. Uršule.

Od muških redovničkih zajednica, u uređenju glasila bili su zastupljeni:

- Hercegovačka franjevačka provincija Uznesenja Blažene Djevice Marije
- Hrvatska provincija sv. Jeronima franjevaca konventualaca
- Hrvatska salezijanska provincija sv. Ivana Bosca.

***Kronološki popis urednika
glasila „Vijesti“ (1972. – 2022.)***

- 1972 – 2/1978:** fra Ljudevit Maračić OFMConv
3/1978 – 2/1981: don Stjepan Bolkovac SDB
3/1981 – 1985: fra Jozo Vasilj OFM
1986 – 1/1987: s. Albertina Baćak SSFCR
2/1987 – 1988: fra Franjo Jurinec OFM
1989 – 1991: s. Albertina Baćak SSFCR
1992: časopis nije izlazio
1993: s. Albertina Baćak SSFCR
1994: fra Ljudevit Maračić OFMConv
1995: fra Marko Puškarić OFMConv
1996: fra Ljudevit Maračić OFMConv
1997: Klara s. Magdalena Šokić ASC
1998 – 2004: Kata s. Marija Petra Vidaković OSU
2005: Natalija s. Adrijana Tomkiv OSBM
2006 – 2007: časopis nije izlazio
2008 – 2012: s. Anita Strujić i Marinko Nikolić
2013 – 2018: Marinko Nikolić
2019: Marinko Nikolić i s. Jadranka Obućina ASC
2020 – 2022: Jasna s. Krista Mijatović SCSC i s. Jadranka Obućina ASC

Fra Ljudevit Anton Maračić OFMConv rođen je 1938. godine u Premanturi kod Pule. Istaknuti je pisac s područja duhovnosti, redovništva i crkvene povijesti, osobito Istre i franjevaca u Istri, ali i povijesti Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca u kojoj je više puta bio i provincijal. Nakon što je 1963. godine diplomirao na studiju teologije, šest godina kasnije diplomirao je hrvatski jezik i književnost. Od 1972. do 1978. godine vršio je službu tajnika Vijeća viših redovničkih poglavara Jugoslavije, a od 1993. do 1996. godine službu predsjednika iste institucije. Više od dvadeset pet godina svećeničkog života proveo je kao glavni urednik Veritasa. Osim uz „Veritas“ dio života proveo je i u Vječnome gradu kao hrvatski ispovjednik u bazilici sv. Petra u Vatikanu (1998. – 2001.), što je zabilježio u knjizi „Malo čudo hrvatsko. Hrvatski tragovi u Vječnome gradu“.

Neko vrijeme služio je u svojoj matičnoj Hrvatskoj provinciji sv. Jeronima kao provincijalni ministar, a nekoliko je godina potom službovao u Vatikanu kao redoviti penitencijar u bazilici sv. Petra. Autor je više djela, uglavnom povijesno-franjevačkog karaktera, vezanih uz rodnu mu Istru. Osim toga bavi se i pisanjem priloga duhovnog sadržaja. Hrvatsko društvo katoličkih novinara 2007. godine dodijelilo mu je nagradu za životno djelo. Glasilo „Vijesti“ uređivao je u razdoblju od 1972. do 1978. godine te 1994. i 1996. godine.

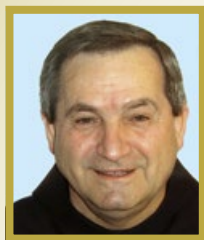

Don Stjepan Bolkovac SDB rodio se u Suhopolju 1948. godine. Godine 1963. odlazi u salezijansko sjemenište u Križevce. Godine 1970. upisuje teološki fakultet u Zagrebu. Nakon prve godine poglavari ga šalju na daljnji studij filozofije i teologije u Castellamare di Stabia kod Napulja. Godine 1974. diplomirao je i te iste godine za svećenika ga je zaređio zagrebački nadbiskup mons. Franjo Kuharić.

U školskoj godini 1974./1975. djeluje kao kapelan u Župi Blažene Djevice Marije Pomoćnice na Knežiji. Nakon te godine odlazi u Vlačku ulicu 36 u zajednicu sv. Martina u novoosnovani Katehetski salezijanski centar. Godine 1977. odlazi u Podsused za tajnika Hrvatske salezijanske provincije. Od 1978. do 1981. godine tajnik je Konferencije viših redovničkih poglavara u Jugoslaviji. Godine 1993. imenovan je provincijalom. Godine 1996. bio je izabran za predsjednika Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara; tu je službu vršio do 1999. godine.

Po završetku provincijalne službe odlazi za župnika na Knežiji u Zagrebu, a 2002. godine imenovan je svjetskim delegatom za salezijance suradnike. Na toj službi ostaje do 2011. godine kada odlazi za ekonomu u internacionalnu zajednicu postnovicijata. Godine 2013. započinje vršiti službu provincijalnog tajnika i na toj službi ostaje do 2021. godine. Nakon toga prelazi u Župu Blažene Djevice Marije Pomoćnice za ravnatelja salezijanske zajednice i župnoga vikara, a na tim službama nalazi se i danas.

Glasilo „Vijesti“ uređivao je od 3/1978. do 2/1981. godine.

Fra Jozo Vasilj OFM (1943. – 2007.) rođen je u Međugorju. Osnovnu školu pohađao je u Međugorju i Čitluku, a gimnaziju u Zadru i Dubrovniku. Godine 1962. stupio je u franjevački red. Filozofiju i teologiju studirao je u Visokom, Sarajevu i Schwazu (Austrija). Godine 1969. zaređen je za svećenika. Kapelansku službu vršio je u Čapljini. Od 1973. godine studirao je sociologiju na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu gdje je doktorirao 1980. godine.

Službu tajnika Konferencije viših redovničkih poglavara vršio je od 1981. do 1985. godine. U Zagrebu je predavao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu i na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. U zajednici je vršio službu provincijala (izabran 1988. godine) i odgojitelja novaka (2005. – 2007.).

Dugi niz godina djelovao je kao misionar u Kongu, gdje mu je među ostalim službama bilo povjereno da bude i rektor franjevačke bogoslovije.

Nakon povratka iz misija, uz službu župnog vikara u Župi sv. Petra i Pavla u Mostaru, predavao je neke kolegije na Katehetsko-teološkom institutu pri mostarskom Hrvatskom sveučilištu. Od 2005. godine u franjevačkom samostanu na Humcu odgajao je novake. Preminuo je 16. rujna 2007. godine na Humcu.

Glasilo „Vijesti“ uređivao je od 3/1981. do 1985. godine.

Anda s. M. Albertina Baćak SSFCR rođena je 12. prosinca 1947. godine u Letki u Tomislavgradu (Bosna i Hercegovina). Redovničku formaciju u Družbi Školskih sestara franjevki Krista Kralja Provincije Svete Obitelji započela je 1968. godine u Bijelome Polju kod Mostara. U novicijatu je stupila 12. kolovoza 1969. godine. Prve redovničke zavjete položila je 12. kolovoza 1970. godine. Pet godina kasnije, 1. kolovoza 1975. godine, položila je doživotne zavjete.

U Tomislavgradu je završila osmogodišnju školu i gimnaziju. Na Papinskom sveučilištu Antoniaum u Rimu 1978. godine završila je studij teologije sa specijalizacijom iz duhovnosti.

Kao katehista i sakristanka djelovala je na podružnicama u Čerinu, Šćitu i Tomislavgradu. Od 1981. do 1993. godine služi kao tajnica Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica u Zagrebu. Potom je imenovana vrhovnom tajnicom Družbe školskih sestara franjevki Krista Kralja i do 1999. godine na službi je u Generalnoj kući u Rimu. Od 2000. do 2019. godine radi u Kongregaciji za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života u Rimu. Od 2019. živi u samostanu Svete Obitelji u Mostaru.

Glasilo „Vijesti“ uređivala je od 1986. do 1/1987. i u razdoblju od 1989. do 1991. te 1993. godine.

Fra Franjo Jurinec OFM član je Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu. Rođen je 1951. godine u Ivanovcu (Župa sv. Nikole biskupa u Čakovcu, sada Župa bl. Alojzija Stepinca u Ivanovcu). Osnovnu školu završio u Ivanovcu, a srednju u Franjevačkoj gimnaziji u Samoboru. Studij teologije započeo na Franjevačkom učilištu na Trsatu u Rijeci, te nastavio na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Tijekom novicijata bio je u Cerniku, gdje je položio i prve zavjete. Svečane zavjete položio je u Zagrebu, gdje je zaređen za svećenika 26. lipnja 1983. po rukama blagopokojnog kardinala Franje Kuharića. U međuvremenu je studirao Hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Nakon ređenja, četiri godine je bio kapelan, a onda je na Provincijalnom kapitulatu 1987. godine izabran za odgovajatelja sjemeništaraca te postao tajnik Provincije i Konferencije viših redovničkih poglavara.

Nakon godina provedenih u odgajateljskoj i u tajničkoj službi vratio se u pastoral, pa je jedno kraće vrijeme proveo u Australiji, zatim je bio gvardijan i župnik u Našicama. Iz Našica odlazi u Austriju, gdje je djelovao u Beču i Grazu dvanaest godina. Po povratku je bio gvardijan u Slavanskom Brodu i Krapini. Nakon službe u Krapini kratko je vrijeme proveo u Kloštru Ivaniću i sada je župni vikar u Klanjcu.

Glasilo „Vijesti“ uređivao je od 2/1987. do 1988. godine.

Fra Marko Puškarić OFMConv rođen je 1966. godine u Donjoj Tramošnici (Bosna i Hercegovina). Godine 1981. primljen je u Sjemenište franjevaca konventualca u Zagrebu. Klasičnu gimnazijsku izobrazbu završio je 1985. godine. Diplomirao je 1992. godine na Papinskom teološkom fakultetu sv. Bonaventure u Rimu. Za svećenika je zaređen 1993. godine.

Godine 1993. upisao je studij novinarstva na Fakultetu političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu. Novinarstvo je diplomirao 1998. godine. Od 1998. do 2005. godine bio je glavni urednik mjesečnika „Veritas“. Kao novinar povremeno je surađivao s Glasom Koncila, Informativnom katoličkom agencijom te Hrvatskim katoličkim radijem. Od 1995. do 2005. godine redovito je pisao za mjesečni list za mlade „Pomak“, odnosno za „Pogled“. U Hrvatskom društvu katoličkih novinara (HDKN) od 2000. do 2006. godine bio je član Izvršnog odbora, a od 2003. do 2006. i potpredsjednik Društva.

Od 1995. do 2002. godine u Hrvatskoj provinciji sv. Jeronima franjevaca konventualca vršio je službu tajnika i defnitora, a od 1998. do 2002. godine ujedno i službu vikara provincijalnog ministra. U Hrvatskoj konferenciji viših redovničkih poglavara (HKVRP) od 1994. do 2005. godine vršio je službu pomoćnog tajnika i člana Tajništva HKVRP-a. Glasilo „Vijesti“ uređivao je 1995. godine.

Klara s. Magdalena Šokić ASC rođena je 1952. godine u Vidovicama (Bosna i Hercegovina). Osnovnu školu pohađala je u Vidovicama, a osmi razred je završila u Bjelovaru. U samostan Klanjateljica Krvi Kristove stupila je 1966. godine. U Zagrebu je završila jezičnu gimnaziju. Diplomirala je na Odjelu za kršćanski nazor na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu 1983. godine.

Kao misionarka djelovala je u afričkoj državi, u Gvineji Bissau od 1983. do 1989. godine (u misijama Bula i Ingore).

Nakon stupanja u samostan, apostolat je vršila u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Njemačkoj, Italiji i Portugalu. Nakon povratka iz misija uz katehetsku službu, u Banjalučkom ordinarijatu vršila je službu tajnice Teološkog instituta za laike, a zatim je u Zagrebu radila kao tajnica Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica i Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara. Nakon te službe radila je u središnjem uredu Caritasa Vrhbosanske nadbiskupije u Sarajevu te kao vjeroučiteljica u osnovnoj školi na otoku Murteru.

Trenutačno je na službi u Sarajevu, u tajništvu Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine.

Glasilo „Vijesti“ uređivala je 1997. godine.

Kata s. Marija Petra Vidaković OSU rođena je 1957. godine u Šušnjevcima (Župa Trnjani). Kasnije se s roditeljima preselila u Slavonski Brod. Nakon završene osnovne škole otišla je s roditeljima na rad u Švicarsku. Godine 1979. ušla je u samostan Hrvatske provincije sestara Rimске unije reda sv. Uršule u Varaždinu.

Nakon završene srednje ekonomske škole i prvih redovničkih zavjeta, koje je položila 1982. godine, nastavila je studij na Katehetskom institutu u Zagrebu koji je uspješno završila 1986. godine.

Kasnije je radila kao vjeroučiteljica u školi i katehistica na župi, a u zajednici je vršila službu kućne i provincijalne ekonomice. Godine 1999. zaposlila se u Hrvatskoj uniji viših redovničkih poglavarica kao tajnica gdje je radila do 2005. godine.

Glasilo „Vijesti“ uređivala je od 1998. do 2004. godine.

Natalija s. Adrijana Tomkiv OSBM rođena je 1973. godine u Lavovu (Ukrajina) gdje je 1990. godine završila jezičnu gimnaziju, a 1995. godine diplomirala ukrajinski jezik i književnost te svjetsku književnost na Filološkom fakultetu Nacionalnog sveučilišta Ivan Franko. Šest godina je radila u osnovnoj i srednjoj školi kao profesorica ukrajinskog jezika i književnosti.

U samostan Sestara reda sv. Bazilija Velikog hrvatske Provincije sv. Arkandela Mihaela sa sjedištem u Osijeku stupila je 2000. godine. Prve redovničke zavjete položila je 2003. godine. Završila je dvogodišnji poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu (2003. – 2005.) te 2011. godine obranila licencijatski rad „Ljudsko dostojanstvo u bolu i patnji prema apostolskom pismu Ivana Pavla II. *Salvifici doloris*“ pod vodstvom mons. Valentina Pozaića, pomoćnog biskupa zagrebačkog.

Od ožujka 2005. do prosinca 2007. godine radila je kao tajnica Hrvatske unije viših redovničkih poglavarica i Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara.

Doživotne zavjete položila je 2008. godine u Osijeku.

Glasilo „Vijesti“ uređivala je 2005. godine.

Sestra Anita Strujić AdC rođena je 1964. godine u Splitu. U samostan Službenica Milosrđa ušla je 29. kolovoza 1983. godine u Žrnovnici gdje je bila u početnoj formaciji. U novicijat je stupila 25. kolovoza 1984. godine, a prve zavjete položila je u Splitu 24. kolovoza 1986. godine te 25. kolovoza 1992. godine doživotne zavjete također u Splitu. Nakon novicijata upućena je na studij pedagogije na Papinskom učilištu Salesiana u Rim.

Po povratku iz Rima nekoliko godina je djelovala u Splitu kao odgajateljica kandidatice, a potom radi u Dubrovniku u učeničkom domu s djevojkama. Godine 1996. premještena je u Mostar gdje vrši dužnost voditeljice Caritasovog dječjeg vrtića sv. Josip. Godine 1998. ponovno je premještena u splitsku zajednicu gdje vrši dužnost odgajateljice postulantice i novakinja, te je istovremeno aktivna u pastoralu zvanja svoje redovničke zajednice.

Godine 2002. odlazi u Rumunjsku gdje djeluje u katehizaciji i župnom pastoralu s hrvatskom manjinom u župama Lupak, Klokotić i Karaševo. 2007. godine nakon povratka iz Rumunjske obavlja službu voditeljice u dječjim vrtićima u Vrbovcu i Zagrebu, a potom radi kao tajnica Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica u Zagrebu.

Glasilo „Vijesti“ uređivala je od 2008. do 2012. godine.

Marinko Nikolić rođen je 1974. godine u Uskoplju (Bosna i Hercegovina). Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, a srednju u Zagrebu. Godine 1999. diplomirao je na tadašnjem Filozofskom fakultetu Družbe Isusove filozofiju i religijsku kulturu. Diplomirao je na temu „Problem spoznaje u filozofiji britanskog empirizma“ kod prof. Ivana Macana. Godine 2003. diplomirao je bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Diplomirao je na temu „Klasifikacija znanosti:

Izvorište bibliotečno-bibliografske klasifikacije“ kod prof. J. Lasić-Lazić.

U razdoblju od 2002. do 2003. godine radi u knjižnici Učiteljske akademije u Zagrebu. Krajem 2003. godine započeo je raditi u Odjelu za potporu Vojnom ordinarijatu, a od 2004. do 2016. godine u uredu biskupa Jurja Jezerinca.

Pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji od 2008. do 2019. godine uređuje internetske stranice redovnistvo.hr i susret.net. Tijekom rada u Vojnoj biskupiji i Hrvatskoj redovničkoj konferenciji sudjelovao je u više organizacijskih, nakladničkih i drugih različitih projekata.

U Hrvatskoj redovničkoj konferenciji radio je na mjestu pomoćnika tajnika od 2016. do 2019. godine.

Glasilo „Vijesti“ uređivao je od 2008. do 2019. godine.

Sestra Jadranka Obućina ASC rođena je u Perušiću nedaleko od Gospića. Osnovnu školu završila je u rodnom mjestu, a XVI. gimnaziju u Zagrebu. Diplomirala je na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i zasnivala radni odnos.

Nakon četverogodišnjeg rada, stupa u samostan Klanjateljica Krvi Kristove - Regija Zagreb i u toj zajednici živi i djeluje tridesetak godina. Prve redovničke zavjete položila je 1992. godine u Zagrebu, a doživotne

1997. godine u Ivancu. Diplomirala je na Institutu za kršćansku duhovnost pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Radila je kao tajnica u više ustanova – Caritasu Zadarske nadbiskupije, Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu, Nadbiskupskom duhovnom stolu Zagrebačke nadbiskupije, a posljednjih dvanaest godina vrši službu tajnice u Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine u Sarajevu.

Članica je Povjerenstva za pastoral zvanja pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine te članica Povjerenstva za zaštitu ranjivih skupina u zajednici Klanjateljica Krvi Kristove. U više mandata bila je članica Povjerenstva za laičke zajednice Krvi Kristove.

Glasilo „Vijesti“ uređuje od 2019. godine.

Jasna s. Krista Mijatović SCSC rođena je 1978. godine u Brčkom (Bosna i Hercegovina). Prve redovničke zavjete položila je 2000. godine u samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. Diplomirala je 2007. godine na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu pripojenom Teološkom fakultetu Papinskoga sveučilišta Gregoriana u Rimu. Godine 2015. obranila je licencijatski rad „Apostolat ženskih redovničkih zajednica u povijesno-društvenom kontekstu. Komparativni prikaz djelovanja redovnica u Hrvatskoj i Sjedinjenim Američkim Državama“ na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 2018. obranila je doktorsku disertaciju „Razumijevanje i ostvarivanje poslanja kod redovnica u Hrvatskoj danas“.

Službu vjeroučiteljice vršila je u osnovnim školama u Sikirevcima, Vukovaru, Donjem Miholjcu i Osijeku. U Zagrebu predaje na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove, Studiju teologije posvećenog života i Školi za novakinje. Predavač je i na Teološko-katehetskom odjelu Sveučilišta u Zadru. Članica je Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života te Povjerenstva za trajnu formaciju redovnica i redovnika pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji. Članica je uredničkoga vijeća časopisa „Vjesnik Đakovačko-osječke nadbiskupije“ i „Posvećeni život“. Službu tajnice Hrvatske redovničke konferencije vrši od 2019. godine.

Glasilo „Vijesti“ uređuje od 2020. godine.

VIJESTI

HRVATSKE REDOVNIČKE KONFERENCIJE I KONFERENCIJE VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH

ODGOVARAJU: FR. SLAVKO SLIŠKOVIĆ OP • S. GORDANA IGREC FDC
• FRA JOZO MARINČIĆ OFM • S. ZDENKA KOZINA SSFCR

UREDILI: S. KRISTA MIJATOVIĆ SCSC • S. JADRANKA OBUĆINA ASC

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: BANIAN ITC

LEKTURA: SABINA LUKETIĆ

TISAK: TISKARA ZELINA

NAKLADA: 650 PRIMJERAKA

ISSN 2757-0835

ZAGREB – SARAJEVO • OŽUJAK, 2022. • BR. 1. (2022.) GOD. L

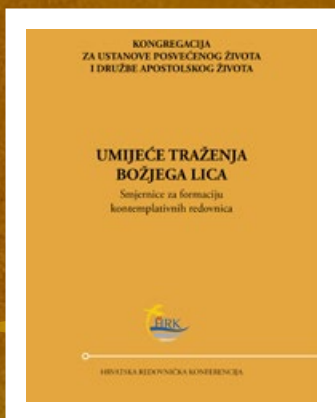
UL. SLAVOLJUBA BULVANA 4 • HR – 10 000 ZAGREB

TEL.: +385 1 3764 281 • FAKS: +385 1 3764 280

WWW.REDOVNISTVO.HR • KONFERENCIJA@REDOVNISTVO.HR

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI:

IKONA USKRSNUĆA (WWW.AUTHENTICCHRISTIANGIFTS.COM)

IZ NAŠE BIBLIOTEKE:

1. *Služenje autoriteta i posluš*, 2008.
2. *Apostolsko pismo svetoga oca Franje svim posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenoga života*, 2015.
3. *Radujte se!*, 2015.
4. *Istražujte*, 2015.
5. *Kontemplirajte*, 2015.
6. *Identitet i poslanje brata redovnika u Crkvi*, 2016.
7. *Vultum Dei quarere*, 2016.
8. *Naviještajte*, 2017.
9. *Za novo vino nove mješine*, 2017.
10. *Ekonomija u službi karizme i poslanja*, 2018.
11. *Cor orans*, 2018.
12. *Umijeće traženja Božjega Lica*, 2020.
13. *Dar vjernosti. Radost ustrajnosti*, 2021.

Njihovo je kraljevstvo nebesko - radni listovi

Radni listovi su namijenjeni djeci predškolske dobi s ciljem poticanja njihova cjelovitog razvoja, uključujući i duhovnu dimenziju. Zamišljeni su kao radni materijal odgojiteljima u vjeri i roditeljima u pripremi djeteta za polazak u školu.

Cijena radnih listova je 20,00 kn (+ poštarina), a mogu se naručiti na: 099/2123 191 ili kupi@redovnistvo.hr